

В. С. ЕНДРЮС

ЛАБИРИНТ ОТ ТАЙНИ

Част 3 от „Сага за Долангенгър“

Превод от английски: Филипина Филипова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Късно вечерта, когато сенките се издължават, седях притихнала и неподвижна до една от мраморните статуи на Пол. Статуите ми нашепваха за миналото, което никога не ще забравя. Загатваха лукаво за бъдещето, което се опитвах да прогоня от мислите си. В бледата светлина на изгряващата луна мъждукаха призрачните угризения, които ежедневно ми напомняха, че е трябвало да постъпя другояче. Но аз съм такава, каквато съм. Личност, направлявана от инстинктите. Едва ли ще се променя.

Днес открих в косата си сребрист кичур и си помислих, че вече остарявам. Потръпнах. Каква ли баба ще бъда? Каква ли майка съм сега? Потънала в сладостния здрач, чаках Крис да дойде при мен и да ме убеди с наситеното синьо на очите си, че животът в мен не изтлява, че не съм хартиено цвете, а съществувам в реалния свят.

Той обгърна раменете ми, а аз склоних глава. И двамата знаехме, че нашата история е вече към края си и сега Барт и Джори ще ни поднесат или най-хубавото, или най-лошото от това, което предстои.

Идва ред на тяхната история, историята на Джори и Барт, а те ще я разкажат така, както я изживяха.

ПЪРВА ЧАСТ

ДЖОРИ

Когато татко не ме взимаше с колата си след последния час, се качвах на жълтия автобус, слизах на едно уединено място и измъквах велосипеда си от най-близкия дол, където го скривах всяка сутрин, преди да поема към училище.

После се спусках по извития, тесен път, около който не се виждаха никакви къщи, докато не се покажеше огромното, изоставено имение, което неизменно привличаше погледа ми и ме караше да се замислям кой е живял там и защо го е напуснал. Щом зърнех имението, несъзнателно намалявах скоростта, защото знаех, че скоро ще си бъда у дома.

Нашата къща бе на около акър от това имение. Тя се извисяваше самотно край един лъкатушещ път. Живеехме във Феърфакс, Марин Каунти, на около двайсетина мили северно от Сан Франциско. От другата страна на планината се простираха гори от секвоя. Там бе и океанът. Мястото бе студено и мрачно. Често наоколо не можеше са види нищо, защото мъглите се надигаха на влажни талази и го обгръщаха в лепкавата си призрочност. Тяхната мистериозна красота будеше едновременно страх и романтичен възторг.

Колкото и да обичах дома си, в съзнанието ми често нахлуваше един и същ смътен и обезпокояващ спомен за южна градина, отрупана с гигантски магнолии. В този спомен присъстваше и висок, тъмнокос мъж на средна възраст, който ме наричаше свой син. Не помия много лицето му, но си спомням чувството за уют и сигурност, с което го свързвах. Като че ли най-тъжното нещо на порастването е това, че вече никой не е достатъчно висок или силен, за да те вдигне на ръце, да те притисне до себе си и да те изпълни със същото чувство за сигурност.

Крис бе третият съпруг на майка ми. Моят собствен баща е починал преди да се родя. Казвал се е Джулиан Маркю и всеки в света на балета е чувал за него. Вторият съпруг на майка ми, доктор Пол Скот Шефийлд, не е бил известен извън пределите на Клеърмонт, Южна Каролина. Баба ми по баща, мадам Мариша, живееше в същия щат — в град Грийнглена.

Мадам Мариша ми пишеше по едно писмо всяка седмица, а веднъж годишно я посещавахме през лятото. Тя, струва ми се, желаше толкова, колкото и аз да стана най-известният балетист в света. Само тогава бих доказал и на нея, и на всеки друг, че баща ми не е живял напразно.

Моята баба в никакъв случай не бе една обикновена старица, приближаваща седемдесет и четвъртата си година. Някога е била много известна и не позволяваше на никого да забрави този факт дори за секунда. Забранила ми бе да я наричам „бабо“ в присъствието на чужди хора, за да не се досетят за възрастта ѝ. Веднъж даже ми прошепна, че няма нищо против да я наричам „мамо“, но това ми се стори неуместно, след като си имах майка, която много обичах. Затова наричах баба с възприетото от всички мадам Мариша или мадам М.

Всяка зима очаквахме с нетърпение пътуването до Южна Каролина, но върнехме ли се у дома, бързо го забравяхме сгушени в уютта на малката долина, където се бе прислонила дългата ни къща от червено дърво. „Защитени в долината, където няма ветрове“ — казваше често мама. Казваше го твърде често и човек би помислил, че ветровете я безпокоят извънредно много.

Стигнах до извитата алея пред къщи, паркирах велосипеда си и влязох. От Барт и мама ни следва. По дяволите! Втурнах се към кухнята, където Ема приготвяше вечерята. Ема прекарваше почти целия ден до печката и неслучайно бе приятно закръглена. Когато не се усмихваше, издълженото ѝ лице придобиваше намусено изражение. За щастие бе усмихната почти винаги. Струва ми се, че Ема обръщаше по-голямо внимание на Барт заради присъщата му несръчност. Опитах ли се да налее мляко, винаги го разливаше. Вземеш ли чаша с вода, неизменно я изпускаше. Масите падаха, а лампите се прекатурваха при всяко негово движение. Имаше ли някъде кабел, Барт непременно успяваше да мушне гуменката си под него и в резултат се озоваваше на земята или пък събаряше с трясък каквото се случи под ръка — я миксера, я радиото.

Ема белеше картофи.

— Къде е Барт? — попитах аз.

— Да си кажа правичката, Джори, чакам с нетърпение времето, когато това момченце ще прекарва целия ден на училище. Хич не го ща да ми се мярка в кухнята. Все трябва да се оглеждам каква беля ще

направи, какво ще събори или къде ще се блъсне. Слава Богу, че обича да седи на оная стена. Ама вие какво правите на стената, а?

— Нищо — отвърнах аз. Не исках да ѝ разправам как прехвърляме стената, за да се прокраднем до изоставеното имение. Беше ни забранено да ходим там и затова го пазехме в тайна от мама и татко. Родителите не бива да знаят всичко. Реших да попитам за мама. Ема ми каза, че тя се е прибрала малко преди мен, защото решила да отложи часа си по балет. Това вече го знаех. — Половината ѝ ученици са болни — обясних аз на Ема. — А къде е тя сега?

— Джори, не мога да мисля какво прави всеки един и едновременно да си върша работата. Спомена нещо за тавана. Щяла да търси някакви стари снимки. Ти защо не се качиш при нея и не ѝ помогнеш?

С други думи, Ема не искаше да ѝ се пречкам. Тръгнах към таванските стълби, скрити в края на дългия дрешник, през който се минаваше откъм задната част на коридора. Точно когато прекосяха дневната, чух да се отваря и затваря външната врата. За мое учудване видях татко застанал неподвижно в коридора със странно изражение. Сякаш бе потънал в размисъл. Не ми се искаше да наруша хода на мислите му. Спрях обзет от нерешителност.

Той остави черната си лекарска чанта на пода и се насочи към спалнята. Когато минаваше покрай откrehнатата врата на дрешника, се спря и се заслуша. От тавана се носеха тихите звуци на балетна музика. Майка ми все още ли беше горе? Да не би пак да танцува там? От време на време я питах защо танцува на такова прашно място, а тя обясняваше, че въпреки праха и горещината, не може да устои на желанието си да се развихри именно там. „Не казвай на баща си“ — ме бе предупредила тя няколко пъти. След тези мои въпроси престана да ходи на тавана, но ето че сега пак бе отишла.

Време беше и аз да се кача. Нека да чуя какво оправдание ще си измисли пред него. Защото сега няма начин татко да не я хване!

Проследих баща ми на пръсти по стръмните, тесни стълби. Той се спря точно под оголената крушка, закачена на таванския свод. Прикова поглед в мама, а тя продължи да танцува, все едно че изобщо не го е забелязала. В едната си ръка държеше парцал и го размахваше закачливо. Приличаше много повече на Пепеляшка, отколкото на

принцеса Аврора от „Спящата красавица“ — балетът, чийто звуци се носеха откъм стария грамофон.

О, господи. Баща ми наистина се втрещи от уплаха. Като че ли с танцуването си на тавана мама му причиняваше някаква огромна болка. Ама че странна работа. Наистина не разбирах какво става между тях. Аз бях на четиринайсет години. Барт — на девет. И двамата имахме още много да научим за света на възрастните, но любовта между мама и татко ми се струваше безкрайно различна от тази между родителите на малкото ни приятели. Тази любов изглеждаше по-дълбока, по-бурна и по-страстна. Усетеха ли, че никой не ги наблюдава, те се изпиваха с поглед, а случеше ли се да минат един покрай друг, непременно се докосваха.

Едва сега бях започнал да обръщам повече внимание на родителите си. Често се замислях над различните им лица. Едно за пред обществото, друго за мене и Барт, и трето — най-страстното от всички — запазено само за миговете им насаме. (Откъде можеха да знаят, че синовете им невинаги са достатъчно тактични, за да се извърнат на другата страна и да си тръгнат в подходящия момент?)

А може би всички големи хора или поне всички родители са такива?

Татко гледаше мама все така втренчено. А тя се носеше в бързи пируети, развяла русите си коси. Бе по бяло трико. Танцът ѝ ме очарова. Попаднал в ръцете ѝ, парцалът приличаше на меч, пронизващ старите мебели, сред които Барт и аз бяхме пораснали. По пода и рафтовете се въргаляха счупени играчки, колички, части от тротинетки и останки от чиниите, които тя или Ема някога бяха счупили и отделили с надеждата един ден да залепят. Всяко замахване на парцала раздвижваше милиони златни пращинки. Те се завъртаха в трескав вихър и се спускаха надолу една по една, но не успяваха да се уталожат, защото мама пак замахваше към тях и ги увеличаше в нескончаем полет.

— Махнете се! — крещеше тя, както кралицата на своите поданици. — Идете си и никога не се връщайте! Престанете да ме измъчвате! — Въртеше се все по-бързо и по-бързо. Зави ми се свят дори от опитите ми да я следя с поглед. Нозете ѝ се движеха с умение, което превишаваше чувствително видяното от мен на сцената. Обзета от неизтощим бяс, мама се носеше все по-бързо. А на мен ми се

прииска да хвърля обувките и да се впусна в танца заедно с нея, да ѝ стана партньор подобно на истинския ми баща някога. Вместо това аз стоях сред теменужените сенки и наблюдавах нещо, което усещах, че не е предназначено за мен.

Татко преглътна, докато я гледаше. Мама бе толкова красива, толкова млада и нежна. Беше на трийсет и седем години, а изглеждаше така уязвима. Всъщност нея наистина можеше да я рани всяка нелюбезна дума. Болезнената ѝ чувствителност би подходжала повече на шестнайсетгодишните ѝ ученици по балет.

— Кати! — изкрещя татко и дръпна рязко ръчката на грамофона. Плочата изпращя и замлъкна. — СПРИ СЕ! Какво правиш, за Бога?

Мама го чу и размахна засмяна тънките си бели ръце като подплашена птица. После се спусна към него с изящни, мънички стъпки. Само след секунда се завъртя отново в поредица от пируети. Този път се въртеше около татко и от време на време замахваше с парцала към него. „СПРИ ВЕДНАГА!“ — извика той, изтръгна парцала от ръцете ѝ и го захвърли. После я сграбчи за кръста и прикова ръцете ѝ до бедрата. Мама се обля в червенина. Освободи ръцете си, които сега приличаха на прекършени криле, и се хвана за гърлото. Сините ѝ очи се уголемиха и потъмняха. Плътните ѝ устни потрепериха, а погледът ѝ се извърна много бавно към ъгъла, където сочеше ръката на баща ми.

Аз също погледнах натам. За мое голямо учудване видях две легла. Вярно че татко беше обещал да си направим тук стая за игри. Но кой би поставил тези две легла сред цялата неразбория? И защо?

Мама заговори с дрезгав глас:

— Крис? Ти си се върнал? Обикновено си идваш по-късно... — В тона ѝ се прокрадваше уплаха.

Радвах се, че татко най-сетне я хвана на тавана. Сега ще ѝ обясни веднъж завинаги, че не бива да танцува на такова прашно и задушно място. Не ми беше трудно да забележа, че мама не успяваше да намери подходящо извинение.

— Кати, спомням си, че качих леглата на тавана, но не разбирам как си успяла да ги преместиш едно до друго? Ами пружините? Как успя да ги пренесеш? — Татко плъзна поглед към леглата и отново се сепна при вида на кошницата за пикник. — Кати! — изкрещя той

яростно. — Нима историята се повтаря? Не е ли време да се поучим от грешките на другите? Трябва ли да минем отново през същия ад?

Отново? Какво ли има предвид?

— Катрин — продължи татко с изненадващо равен и студен тон, — не стой така. Дразниш ме с невинното си изражение. Приличаш на лошо дете, което се опитва да прикрие белята. Защо са тук тези легла? Покрити с чисти чаршафи и нови одеяла! Ами кошницата за пикник? Мисля, че ѝ се нагледахме на тази кошница — за десет живота напред.

Аз пък си мислех, че мама е преместила леглата едно до друго, за да си почиваме двамата, когато се изморим от танцуване. А кошницата за пикник си беше една най-обикновена кошница.

Приблжих се, за да ги чувам по-добре. Имах чувството, че двамата са разделени от някаква невидима преграда, изтъкана от болка и тъга. Мама ми се стори засрамена и неочаквано тромава. Мъжът, когото наричах свой баща, изглеждаше объркан. Личеше си, че изпитва силно желание да прегърне мама и да ѝ прости.

— Кати, мила Кати — изстена той умоляващо, — не бъди като нея!

Мама отметна глава, изпъна назад раменете си и го изгледа с властна надменност. После му се усмихна подкупващо. Защо правеше всичко това? Може би искаше да избегне въпросите с трудни отговори?

Стана ми студено. Изведнъж ме полазиха тръпки и ми се прииска да се махна от мрачния, пращен таван. Засрамах се, че подслушвам — та това подхожда на Барт, не на мене.

Но как можех да се измъкна, без да привлека вниманието им? Нямаше как. Трябваше да остана в скривалището си.

— Погледни ме, Кати. Ти не си дете и това не е игра. Няма причина леглата да са тук. А кошницата за пикник само увеличава страховете ми. Какво си намислила, по дяволите?

Мама разтвори ръце като да го прегърне, но той я отблъсна и продължи:

— Не се опитвай да ме приласкаеш. Чувствам се наистина ужасно. Всеки ден се питам как е възможно любовта ми към теб да остава непроменена въпреки времето и въпреки всичко, което се случи. Вместо да се изморя от присъствието ти, аз те обичам все така силно. Имам нужда от теб. Имам ти доверие. Не превръщай любовта ми в грозно, непотребно чувство!

По лицето на мама се изписа объркване. Сигурен съм, че моето лице бе придобило същото изражение. Нима татко не беше истински влюбен? Това ли искаше да каже? Мама отново се вторачи в леглата. Изглеждаше изненадана.

— Помогни ми, Крис! — изхриптя тя и отново се опита да прегърне баща ми. Той поклати глава и я отстрани.

— Моля те, не се прави, че не разбираш — продължи мама настойчиво. — Не си спомням да съм купувала кошницата. Наистина не си спомням такова нещо. Преди няколко дни сънувах, че се качвам тук и местя леглата едно до друго, но когато дойдох днес, си помислих, че трябва ти да си го сторил.

— Кати! *Аз не съм местил леглата!*

— Излезте от сенките. Така не мога да ви видя. — Мама размаха малките си ръце. Като да разкъсваше невидими паяжини. После се втренчи в дланите си така, сякаш че я бяха предали. А може би наистина имаше чувството, че пръстите ѝ са оплетени в паяжина.

Татко отново се огледа. И аз направих същото. Таванът сякаш беше светнал от чистота. Подът бе излъскан, а кашоните с непотребни вещи — подредени старателно един над друг. Мама дори се бе опитала да създаде своеобразен уют.

Баща ми се загледа в мама така, сякаш изучаваше душевно болна. Чудех се какво ли си мисли и защо е толкова безпомощен, след като е най-добрият доктор на света. Може би се опитваше да разбере дали се преструва или наистина не си спомня да е подреждала тавана. Дали притеснението в погледа ѝ му подсказваше нещо? Най-сетне татко заговори нежно и внимателно:

— Кати, не бива да изглеждаш толкова уплашена. Времето, когато се носеше безпомощна в морето от измама и привидност, е приключило. Ти не се давиш. Кошмарът свърши. — После я притегли към себе си. Мама се вкопчи в него, сякаш наистина се давеше. — Всичко е наред, мила — прошепна татко и я погали по гърба, а после пресуши сълзите по страните ѝ. Повдигна нежно брадичката ѝ и бавно доближи устните си до нейните. Целувката им бе толкова дълга, че затаих дъх от възнание.

— Баба ни е мъртва, Фоксуърт Хол изгоря до основи.

Фоксуърт Хол? Какво ли е това?

— Не, Крис, не е вярно. Чух я да се качва по стълбите преди малко. А пък уж се страхуваше от тесни, затворени пространства. Защо тогава се качваше по стълбите?

— В просъница ли я чу?

Потръпнах. За какво говорят? За коя баба?

— Да — промърмори мама, прокарайки устни по лицето на баща ми. — Взех си душ и се излегнах в градината пред спалнята. Трябва да съм се унесла в някакъв кошмар. Изобщо не си спомням как се озовах тук. Не знам защо съм дошла и защо танцувах, освен ако не съм се побъркала. Понякога ми се струва, че аз съм тя и се изпълвам с омраза към себе си!

— Не, ти нямаш нищо общо с нея. Мама е далеч, далеч. Вече не може да ни причини зло. Вирджиния е на три хиляди мили от нас, а миналото е отдавна забравено. Когато те налегнат съмнения, си задай следния въпрос — щом сме преживели най-страшното, не трябва ли да преживеем и най-хубавото?

Искаше ми се и да остана, и да избягам. Имах усещането, че и аз също се давя в тяхното море от измама, макар и да не разбирах за какво говорят. За първи път видях родителите си като двама непознати — видях ги по-млади, по-безпомощни и по-уязвими отколкото желях да бъдат.

— Целуни ме — прошепна мама. — Събуди ме и прогони призраците. Кажи ми, че ме обичаш и че винаги ще бъде така — каквото и да направя.

Баща ми изпълни с охота желанието й. А мама го убеди да танцуват двамата. Тя нагласи грамофона и отново се разнесе музика.

Свит в ъгъла, аз наблюдавах несръчните опити на баща ми да изпълни балетните стъпки, които за мен бяха най-простото нещо. Не можеше да партнира на жена с грацията на мама. След малко мама смени плочата и го остави да води.

*„Танцуваме сред тъмнината,
винаги ще танцуваме сред тъмнината...“*

Сега татко стана по-уверен. Прихвана мама по-здраво и приближи лицето си до нейното.

— Липсват ми хартиените цветя, които хвърляха след нас — каза тихо мама.

— А близнаците кротко гледаха телевизия на долния етаж. Помниш ли малкия, черно-бял телевизор в ъгъла? — Татко бе притворил очи. Говореше нежно и замечтано. — Ти беше едва на четиринайсет години, а аз те обичах. Още тогава те обичах, макар и да се срамувах от това.

Срамувал се е? Защо ли?

Та той дори нея е познавал, когато тя е била на четиринайсет години. Опитах се да си спомня кога се бяха запознали. Знаех, че мама и сестра ѝ са избягали от дома си скоро след като родителите им загинали при катастрофа. Качили се на автобус, поели на юг и една добродушна чернокожа жена на име Хени ги завела при бъдещия им работодател, доктор Пол Шефийлд. Той ги приел прелюбезно и ги настанил в дома си. Мама продължила да взима уроци по балет. Така се запознала с Джулиан Маркю — истинския ми баща. Родил съм се малко след като умрял. После мама се омъжила за татко Пол — бащата на Барт. Минало доста време преди да срещне Крис, по-малкия брат на Пол. Как тогава я е обичал още на четиринайсет години. Да не би да са ни лъгали досега? О, Господи...

Танцът свърши и спорът отново започна.

— Сега се чувстваш по-добре, нали? — каза татко. — Искам да ми обещаеш, че каквото и да се случи с мен и когато и да се случи то, никога, ама никога да не затваряш Барт и Джори на тавана, за да се освободиш от тях преди следващия си брак.

Настръхнал видях мама да отмята глава, опитвайки се да си поеме въздух:

— Такова мнение ли имаш за мене? По дяволите! Проклет да си задето мислиш, че съм като нея! Да, може и аз да съм преместила леглата едно до друго. Може аз да съм донесла кошницата. Но и за миг не ми е минавало през ума да... да... Крис, знаеш, че никога не бих го направила!

Какво не би направила? Що за тайна е това?

Татко я накара да се закълне. Почти я насили да изрече думите, докато тя го гледаше разярено.

Целият се бях схванал. Обливах се в пот и изпитвах неприязън към татко. Май съм го надценявал. Та мама никога не би извършила

подобно нещо. За нищо на света. Тя ме обича. Обича и Барт. Дори и понякога да помрачнява, щом се вгледа в Барт, пак не би го направила. Как така ще ни скрие на тавана?

Татко я остави да стои посред прашната стая и тръгна към кошницата за пикник. Вдигна я, отвори прозореца и я запрати право навън. Видя я да пада на земята и се обърна, за да успокои мама:

— Може би нашето съжителство притегля греховете на родителите ни към нас. Не е изключено Джори и Барт да си изпатят накрая. Ето защо не искам довечера, когато си легнем, да започнеш отново да ме придумваш да си осиновим дете. Не е честно да въвличаме още едно дете в кашата, която сме забъркали! Нима не разбираш, Кати? Когато си местила леглата, ти несъзнателно си изготвяла план какво да сториш, ако някой разкрие тайната ни?

— Не — възпротиви се мама и разпери безпомощно ръце.

— Не мога... не бих го сторила.

— Надявам се, че говориш сериозно! — тросна се татко. — Каквото и да стане, ние, или по-точно ти, няма да заключиш децата на тавана, за да спасиш себе си или мен.

— Мразя те! Как е възможно да мислиш, че ще го направя!

— Опитвам се да проявя търпение. Опитвам се да ти повярвам. Знам, че още имаш кошмари. Знам, че още се измъчваш от случилото се преди години, когато бяхме толкова млади и неопитни. Време е обаче да пораснеш и да се видиш отстрани. Не си ли научила вече, че подсъзнателното често ни извежда към реалността?

Той пристъпи към нея, за да я прегърне, да я успокои и приюти. Тя отчаяно се притисна до тялото му, приемайки с благодарност нежните целувки. (Каква ли е причината за това отчаяние?)

— Кати, любов моя, забрави страховете, които ти е насадила тази жестока баба. Тя искаше да ни накара да повярваме в ада и вечните мъки. Няма друг ад, освен този, който сами създаваме за себе си. Няма друг рай, освен този, който изграждаме между нас. Не разрушавай вратата ми с „несъзнателните“ си постъпки, мила моя. Без теб няма живот за мен.

— Тогава недей да ходиш при майка си това лято.

Баща ми вдигна глава и зарея поглед в празното пространство. На лицето му се изписа печал. Какво ставаше? Нима и той се подаде на страха?

БАРТ

„Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от всички свои дела, що бе сътворил и създал“ — прочете Джори и потупа пръстта над семената от теменуги, които посяхме на пети май — рождения ден на леля Кари и чичо Кори. Аз не съм виждал леля и чичо. И двамата са умрели много отдавна. Още преди да се родя. То в нашето семейство всички измират много лесно. (Чудя се защо толкова са обичали теменугите — едни нищо и никакви цветенца.) Ама мама много държи да се уважават мъртвите.

— Историята продължава — заобяснява ми Джори, мислейки, че щом съм деветгодишен, нищо не разбирам. — В началото, когато Бог създал Адам и Ева, те живеели в Едемската градина и не носели никакви дрехи. Но една лоша змия им казала, че е грешно да ходят голи и затова Адам си направил препасник от смокинено листо.

Ама че работа... да не знаят, че е срамно да си гол.

— А Ева к'во си сложила? — попитах аз и се огледах с надеждата да видя някое смокинено листо. Джори продължи да чете с напевен глас за времето, когато Бог се е грижил за всеки — дори за разни разголени хора, които са си говорили със змии.

— Абе, Джори, къде ги намираш тия смокинени листа?

— Защо питаш?

— 'Ми ако си имах някое, щях да си сваля всичките дрехи и да го нося само него.

Джори се изсмя:

— За Бога, Барт, смокиненото листо се носи по определен начин и ти сигурно би умрял от срам, ако ти го кажа.

— Аз никога не се срамувам!

— А откъде знаеш за какво говоря? Пък и виждал ли си татко да носи листо от смокиня?

— Не... — Всъщност никак не бях сигурен, след като не знаех какво представлява това проклето смокинено листо. Признах пред Джори, а той пак ми се подигра.

— Хайде, хайде, няма начин да не го разпознаеш!

Както си се смееше, така прескочи на бърза ръка мраморните стъпала. Биваше си го наистина. Де да бях гъвкав като него. Щях и аз да танцувам хубаво. И всички щяха да ми се възхищават. Джори е по-голям, по-висок, по-умен. Хм, щом не мога да стана по-висок от него, дали пък не мога да стана по-умен? Такава ми е голяма главата. Сигурно и мозъкът вътре е много голям. Ще стана и по-висок от Джори, ще го надмина. Ами да, и от татко ще стана по-висок.

Хич не е честно, че съм на девет години... де да бях на четиринайсет!

Ето го Джори. Седи си на най-горното стъпало и чака да го настигна. Ама че обидно. Направо си е унизително. Какво да правя, като Бог не е раздавал сръчностите по равно. Няма да забравя как преди пет години Ема ни даде на всеки по едно пиленце — толкова едно пухкаво и жълто. Писука, пиюка — никога не се бях чувствал толкова щастлив. Радвах му се, държах си го, мириших го, ама на — накрая го оставих на земята и уж внимавах, а пък то падна възник и умря.

— Много силно го стисна — каза татко, който разбира от такива работи. — Предупредих те да внимаваш. Пиленцата са много крехки, а сърчицата им са съвсем уязвими. Другият път бъди по-нежен.

Мислех си, че Господ ще ме убие на място — нищо че си беше негова вината. Че нали Той е направил нервните ми окончания такива. И болка дори не усещах като другите. Това пак си беше негова вина. После се уплаших, че може наистина да ме накаже. Изтече един час и като разбрах, че ми се е разминало, отидох при малкия курник, където самотно се разхождаше пилето на Джори. Вдигнах го и му казах, че вече си има приятел. Ама че игра му ударихме! Ту то ме гонеше, ту аз него и изведнъж — туп! — и това пиле умря. Само два часа си бяхме играли.

Ама че мразя студените тела. Че защо трябваше да се предаде толкова бързо? „Какво ти стана, бе? — закрещях аз. — Нали не съм те стискал! Изобщо не те пипнах дори! Толкова внимавах. Хайде, стига си се преструвало на умряло. Ставай да си играем или татко ще си помисли, че нарочно съм те убил!“ Веднъж бях видял татко да изважда някакъв човек от водата. Опитваше се да му спаси живота, като изпомпва водата от него и му прави изкуствено дишане. Направих същото с пиленцето. Ама то не се съживи. И масаж на сърцето му направих, и молитвите си казах, а пък то така и не се съживи.

За нищо не ме бива. Ама за нищо. Ема казва, че е безсмислено да ми пере дрехите, щото само ги цапам. Хвана ли чиния, все я изпускам. Новите играчки сами се разпадат в ръцете ми. Новите обувки се скъсват на десетата минута след първото носене. Аз ли съм виновен, че се износват толкова бързо! И коленете ми са вечно в рани. Пък и на два пъти си чупих пръстите на ръцете, защото не успях да хвана правилно топката. Три пъти съм падал от дърво. Първият път си счупих дясната ръка, вторият път — лявата. На третия път се отървах само с драскотини. А Джори никога нищо не си е чупил.

Нищо чудно, че мама ни забранява да ходим в съседната къща. Голяма къща, сума ти стъпала — мама си знае, че някой път ще се изтърся и целият ще се натроша.

— Не си много гъвкав — измърмори Джори. После стана и се провикна. — Барт, престани да тичаш като момиче! Наведи се напред, използвай краката си за оттласкване. Няма да паднеш, ако не мислиш за това през цялото време. А ако успееш да ме хванеш, ще ти подаря хубавата топка!

О, Боже, на света едва ли имаше нещо, което да желяех по-силно от тази топка.

— Не ти ща скапаната топка! — отвърнах задъхано аз, макар и да не казвах истината. Тази топка беше много по-хубава от моята. Те на Джори все му подаряват по-хубави работи.

Джори ме погледна съчувствено. Направо ми се дорева. Съчувствие!

— Можеш да я получиш и без да печелиш състезанието. Аз ще ти дам моята топка, а пък ти ще ми дадеш своята. Барт, не искам да те обидя. Опитвам се да те окуража. Престани да мислиш, че непременно и във всичко ще се провалиш. За да победиш, понякога ти трябва мъничко лудост. — Той се засмя, а пък аз си помислих, че мама сигурно би се възхитила на ослепителната му усмивка. Моето лице само може да се мръщи.

— Дръж си я топката — повторих аз, защото хич не исках да се предам пред Джори — толкова красив и грациозен, четиринайсето поколение в дългата редица от руски балетисти, които са се женили за балерини. Че какво толкова има в това да си балетист? Нищо, абсолютно нищо!

— Мразиш ме, нали? Искат ли да умра, нали?

Джори ме изгледа продължително:

— Не-е-е, Барт, не те мразя и не искам да умреш. Дори ми харесваш. Нищо, че си такъв тромавичък и все се оплакваш.

— Направо съм трогнат.

— Няма нужда да ми благодариш. Хайде да хвърлим по едно око на къщата.

Всеки ден след училище отивахме до високата, бяла стена и сядяхме върху нея. Понякога влизахме и в къщата. Скоро ще дойде ваканцията и по цял ден ще си играем. Хубаво е да знаеш, че къщата си е там. Чака ни с извитите си коридори, старите сандъци, пълни със съкровища, високите тавани, странните стаи, от които се влиза в тайниците — цели редици от малки стаички, скрити една зад друга.

Къщата бе обитавана от множество паяци, които бяха оплели тънките си нишки около масивните полилеи. Гъмжеше от мишки и мишлета, а буболечките влизаха направо откъм градината и пълзяха безразборно по стените и дървения под. През комините се спускаха птици — пърхаха ли пърхаха в опитите си да намерят пътя обратно. Понякога се блъскаха в стените или прозорците и ние ги намирахме умрели. Да ти се скъса сърцето. Случваше се Джори и аз да дойдем навреме и да им отворим вратата или прозорците.

Джори си мислеше, че собственикът на къщата е бил принуден да я напусне набързо. Половината мебели все още си стояха там и само събираха прах и мръсотия. Струваше ми се, че ако застана неподвижен, мога да чуя призраците. Седнехме ли на старата кушетка, откъм избата се разнасяше леко шумолене — сякаш духовете ни нашепваха тайните си.

— Никога не разправяй, че си говориш с привидения, ако не искаш да те помислят за луд — предупреди ме Джори. Ние вече си имахме една луда в семейството — майката на татко. Бяха я затворили в една лудница във Вирджиния. Всяко лято заминавахме на изток, за да я навестим и да поседим до старите гробове. Мама не искаше да ходи в тухленото здание, пред което разни добре облечени хора се разхождаха на воля из градината и никой не би помислил, че са луди, освен ако не забележеше санитарите в бели престилки около тях.

Всяко лято, когато татко се връщаше, мама го посрещаше със същия въпрос:

— Е, как е тя? По-добре ли е?

Татко я поглеждаше натъжен и отговаряше:

— Не, няма голяма промяна... но би имало, ако й простиш.

При тези думи мама винаги побесняваше. Държеше се така, сякаш че искаше баба завинаги да си остане в лудницата.

— Чуй ме добре, Кристофър Дол — тросваше се тя, — трябва да стане обратното, ясно ли ти е! Тя трябва да коленичи и да се моли — тя е тази, която трябва да изпроси нашата прошка!

Миналото лято не ходихме. Мразя старите гробове. Мразя и мадам Мариша с черните ѝ дрехи и големия, прошарен кок. Пет пари не давам, че някаква си старица няма да ни види отново. А пък тия в гробовете нека си стоят без цветя! И без друго животът на семейството ни гъмжи от разни мъртъвци.

— Идвай, Барт! — провикна се Джори. Вече бе успял да се покатери на дървото откъм нашата къща и да се настани на стената. Успях да се изкача и седнах до Джори, който настояваше да се облегна на клоните — за всеки случай.

— Знаеш ли какво? — поде Джори мечтателно. — Някой ден ще купя на мама ей такава голяма къща. От време на време ги чувам да си говорят с татко за имоти, и си мисля, че сигурно ѝ се иска да си имаме по-голяма къща.

— Да бе, те наистина много говорят за разни големи къщи.

— Нашата къща ми харесва повече — заключи Джори. Аз си клатех краката и тупках с пети по тухлите, които се бяха показали изпод ронещата се, бяла мазилка на стената. Веднъж мама каза, че тухлите образували „интересен контраст“ на фона на ронещите се люспи. Правех каквото мога, за да направя стената още по-контрастна.

— Ама не би ли било хубаво, ако тук се премести някое голямо семейство? — каза Джори. И на двамата ни се искаше да си имаме купища съседчета, с които да се играем.

— А ако си имат две момчета и две момичета, би било направо чудесно — продължи Джори. Няма да е зле да си имаме момичета под ръка...

Нямало да е зле. Сто на сто му се иска да е съсед на Мелъди Ричарм. Така ще я вижда всеки ден. Има да я целува и прегръща... Видях го няколко пъти вече. Момичета ли! Направо ми се доповръща.

— Мразя момичетата! — изръмжах аз. — Искam само момчета!

Джори се изсмя и каза, че говоря така, защото съм още на девет години, но скоро ще започна да харесвам момичетата повече от момчетата.

— Ама каква е тая фамилия Ричарм? — заядох се аз.

— Не ставай глупав. Име като име.

Точно когато исках да кажа, че глупавият е той, защото всяко име си има значение — иначе защо ще се кръщават хората? — пред имението спряха два камиона. Гледай ти! Та там не ходеше никой, освен нас!

Останахме на стената и наблюдавахме как работниците се щурат насам-натам. Няколко от тях се качиха на оранжевия покрив и започнаха да го оглеждат. Други влязоха в къщата със стълби, огромни ролки тапети и кутии, които приличаха на кутии с боя. Почукваха по прозорците и се надвесваха над храсталака в градината.

— Ех! — въздъхна Джори искрено опечален. — Някой сигурно е купил имението. Сигурен съм, че ще се нанесат веднага, щом го ремонтират.

Хич не ни трябваха съседите, които да нарушават спокойствието на мама и татко. Че те през цялото време само за това говореха — колко хубаво било, че си нямат съседите, които „да им нарушават спокойствието“.

Седяхме на стената до падането на здрача, а после се прибрахме и не казахме ни думичка на родителите си, защото кажеш ли нещо на глас, то автоматично става истина. Мислите не се броят.

На другия ден беше неделя и отидохме на пикник в Стинсън Бийч. После дойде понеделникът, когато с Джори отново се покатерихме на стената. Беше мъгливо и студено, но видяхме достатъчно, за да се разтревожим наново. Вече не можехме да прехвърлим стената. Вече си нямахме наше си място. Къде ще играем сега?

Онзи ден един от работниците — бая набит мъжага — ни забеляза и подвижна:

— Ей, хлапета! Какво правите там?

— Нищо! — изкрещя Джори в отговор. (Аз не говоря с непознати. Джори все ми се подиграва, че избягвам да говоря много-много.)

— Хич не ми разправяйте, че е нищо! Нали ви виждам, бе! Тая къща е частна собственост. Да се махате или ще ви науча аз вас!

Ама че неприятен беше — мръсен, разярен и грубоват. Когато се доближи, видях най-големите крака на тоя свят. И най-изкаляните ботуши. Добре че стената беше висока десет фута, та имахме предимство пред него.

— Е, понякога си играем тук — каза Джори, който от никого не се плашеше, — но не правим бели. Оставяме всичко както сме го намерили.

— От сега нататък няма да си играете! — изрева мъжагата и ни изгледа на кръв. — Една богата дама е купила имението. Такива като нея не щат да им се мотаят разни хлапаци наоколо. И хич не си мислете, че щом ще живее сама, можете да си правите к'вото поискате. Тя си води и прислуга.

Прислуга? Брей, брей!

— Богатите всичко могат да си позволят — измърмори великанът и тръгна към къщата. — Направи това, направи онова — и все го искат от днес за вчера. Парички, парички! Де да ги имах и аз!

Ние си имахме само Ема, защото не бяхме истински богати. Джори казва, че Ема не прилича на прислужница или на роднина, а на застаряваща, неомъжена леля. За мен Ема е някой, когото познавам откак съм се родил и който изобщо не ме обича така, както обича Джори. Ама и аз не я обичам, та хич не ми пука.

Седмиците минаваха. Започна ваканцията. Работниците още бяха в имението. Мама и татко вече ги бяха забелязали и никак не се радваха, че ще си имат съседи. Нямаха намерение да се сприятеляват с бъдещите обитатели. И двамата с Джори се чудехме защо никога не канеха приятелски семейства у дома.

— Сигурно е така, защото се обичат — каза веднъж Джори. — Не ги ли виждаш, че се държат като младоженци? Не забравяй, че Крис е третият съпруг на мама. Още не им е минало.

Не им е минало ли? Че да не са болни, та да им мине?

Джори бе завършил първата си година в прогимназията с отличие. Аз едва-едва минах в следващия клас. Мразя го това даскало. Мразя и старата къща, дето сега изглежда като нова. Никога няма да се

върнат онези весели времена, когато си играехме сред мрачните й, тайнствени стаи.

— Ще изчакаме малко и ще се промъкнем, за да видим старата дама — каза Джори шепнешком, за да не го чуят работниците, които подкастрияха храстите и клоните на дърветата.

Собственичката притежаваше над двайсет акра земя, които изискваха здраво чистене, тъй като работниците на покрива хвърляха цялата мръсотия долу. Дворът бе затрупан от хартии, пили, греди и какви ли не щуротии, попаднали през дупките на желязната врата към алеята, която Джори наричаше „алеята на любовника“.

Онзи отворителен шеф на работниците събираше металните бирени кутии. Насочи се към нас и ни заруга, без да сме направили нищо лошо:

— Докога ще се разправям с вас, а? Повече няма да повтарям! — Постави огромните си юмруци на хълбоците и ни загледа свирепо. — Не ви ли казах аз на вас да се махате от тук? Изчезвайте веднага!

Джори не се помръдна. Пък и какво толкова правехме — седяхме и гледахме.

— А бе вие глухи ли сте? — провикна се пак великанът.

Изведнъж Джори се преобрази. Красивите черти на лицето му се изкривиха в озлобена гримаса:

— Не, не сме глухи! Това от другата страна е нашата къща. Стената е обща между двата имота и е точно толкова наша, колкото и нейна, разбра ли? Така каза татко. И затова ще си седим тук колкото си искаме.

— Ама че проклето хлапе! — изсумтя великанът и се отдалечи, без дори да погледне към мен. А аз бях не по-малко проклет. Нищо че не го показвах.

ЗАПОЗНАНСТВОТО

Семейството ни закусваше. Мама разказваше на татко за една от балерините в класа ѝ. Барт намусено разбъркваше овесените ядки пред себе си. Той обичаше само шоколади и гризини, въпреки че татко му беше обяснил вредното им влияние върху организма.

— Крис — каза мама угрижено, — не ми се вярва Никол да се възстанови. Ужасно е, че катастрофите са се превърнали в нещо обичайно. А дъщеричката ѝ е само на две години. Видях детето преди няколко седмици. Да знаеш само как прилича на Кари, когато беше на нейната възраст.

Татко кимна разсеяно, без да вдигне поглед от вестника си. Още не бях забравил случката на тавана. Понякога сядах в стаята си и се опитвах да събудя спомените, скрити дълбоко в съзнанието ми. Сигурен бях, че има нещо важно, което не мога да си спомня.

Дори и сега — тъй както ги слушах да си говорят за Никол и дъщеря ѝ — пак се сетих за сцената на тавана. Не можех да проумея какво означаваше всичко това и коя е бабата, от която се страхуват. А и как е възможно да са се познавали от времето, когато мама е била на четиринайсет години?

— Крис! — Мама ставаше все по-настойчива. Опитваше се да откъсне вниманието на татко от спортната страница.

— Ти изобщо не ме слушаш. Никол няма никакви близки. Чу ли? Няма дори някоя леля или чичо, които да се погрижат за Синди след смъртта ѝ. А също така много добре знаеш, че тя не се омъжи за момчето, което обичаше.

— Хм — промърмори татко и захапа филийката. — Нали няма да забравиш да полееш градината?

Мама се намръщи. Изглеждаше истински ядосана. Баща ми изобщо не я слушаше.

— Мисля, че беше голяма грешка да продадем къщата на Пол и да се преместим тук. Неговите статуи не подхождат на подобно място.

Тази реплика вече заангажира вниманието на татко.

— Кати, бяхме решили никога да не изпитваме съжаление за каквото и да било. А в живота има по-важни неща от тора да притежаваш тропическа градина с дива, избуяла растителност.

— Дива ли? Та градината на Пол бе безукорно подредена!

— Знаеш какво имам предвид.

Мама замълча. После пак заговори за Никол и двегодишната ѝ дъщеричка, която ще отиде в сиропиталище, ако майка ѝ не се оправи. Татко отвърна, че все ще се намери кой да осинови детето. Изправи се и си облече якето.

— Не бъди толкова черногледа, Кати. Никол може да се възстановя. Тя е млада, силна. Била е в добро здравословно състояние преди катастрофата. Бих се отбил да поговоря с лекарите ѝ, ако това ще те успокои.

— Татко — намеси се Барт смръщено, — това лято никой не може да ме накара да пътувам на изток! Няма да ходя при баба! Никой не може да ме мръдне оттук!

— Добре, де — каза татко. Повдигна брадичката на Барт и прокара пръсти по тъмната му, разрошена коса. — Никой не може да те застави да отидеш, но се надявам, че ще предпочетеш пътуването пред перспективата да останеш сам вкъщи.

Татко се наведе и целуна мама за довиждане.

— И внимавай зад волана. — Мама винаги изпращаше татко с тези думи. Той се усмихна и обеща да внимава.

Погледите им се срещнаха и си казаха неща, които си мислех, че донякъде разбирам.

— Една стара дама живеела в яма — занарежда Барт, — с дечурлига без чет и без никакъв ред.

— Барт, престани да бъркаш тази каша. Ако няма да я ядеш, се извини и напусни масата.

— Петър плет плете, през три плета преплита. Плети, Петре, плети. През три плета преплитай. — Барт се ухили и се отдалечи от масата — това бе неговият си начин да се извини на околните.

Бива си го него. Скоро ще стане на десет, а още ги бърбори тия детинщини. Той грабна любимия си стар пуловер, нахлузи го през глава и, разбира се, успя да събори бутилката с мляко. На пода се образува малка локва, към която се спусна Клоувър и бързичко я

изблиза. Мама така се беше загледала в снимката на Синди, че съвсем не забеляза млякото на пода.

Ема избърса петното и хвърли един сърдит поглед на Барт. В отговор Барт се изплези и тръгна към вратата.

— Извинявай, мамо — казах аз и скочих, за да го настигна.

Пак седнахме на стената и се загледахме в имението.

Искаше ни се старата дама да се нанесе час по-скоро. Знае ли човек — може пък да има внуци...

— Не е вече същото — проплака Барт. — Мразя ги тия, дето ще се настанят в нашата къща.

На обяд Барт беше пак раздразнителен. Липсваше му старата къща. Седеше и гледаше ядно пълната чиния пред себе си.

— Трябва да се храниш с удоволствие, Барт — каза татко.

— Иначе ще отпаднеш и няма да успееш да се насладиш на Дисниленд.

Барт зяпна.

— Дисниленд? — Изведнъж лицето му светна. — Ама наистина ли ще ходим там? И няма да посетим старите гробове?

— Дисниленд е част от подаръка ти за рождения ден — обясни татко. — Ще го отпразнуваме там, а после ще отлетим за Южна Каролина. И престани с оплакванията. Ти не си единственият, който се нуждае от грижи. Бабата на Джори иска да го види поне веднъж в годината. Сигурно ни чака с нетърпение, след като пропуснахме да я навестим миналото лято. После трябва да се отбием при моята майка, която също има нужда от близките си.

Погледнах към мама. Усещах я как кипи от гняв. Така беше всяка година, когато дойдеше времето да посетим „неговата“ майка. Стори ми се малко тъжно, че тя не може да разбере защо майките са важни. Толкова отдавна е останала сирак, че може би вече е забравила. Или изпитва ревност.

— В Дисниленд е по-хубаво и от рая! — извика Барт. — Мога да прекарам там целия си живот.

— Знам — отвърна татко безстрастно.

Ала веднага щом свикна с идеята за Дисниленд, Барт отново поде старата песен за това как не му се ходи на изток.

— Мамо, татко, няма да ида, така да знаете! Две седмици са страшно много време за разходки до разни стари гробове и стари баби.

— Барт — каза остро мама, — трябва да имаш повече почит към мъртвите. Твоят истински баща е един от мъртъвците, чийто гроб не искаш да видиш. И леля ти Кари е там. Щеш не щеш, ще идеш и при техните гробове, и при мадам Мариша. Чуя ли още една дума, ще отменя пътуването до Дисниленд!

— Мамо — промърмори Барт усмирен, — твоят баща, чийто гроб е в Пенси...

— Не Пенси, а Пенсилвания.

— Да, де. Ами той защо толкова прилича на нашия татко?

Лицето на мама се изкриви от болка. Никак не ми харесваше навика на Барт да тормози всички около себе си и затова набързо смених темата:

— Ама то и това има Долангенгър... Сигурно си гледала с четири очи да се отървеш от него.

Мама се извърна и погледна към снимката на доктор Пол Шефийлд.

— Да, денят, в който станах госпожа Шефийлд, бе наистина прекрасен — каза тихо тя.

Татко помрачня. Аз се отпуснах в плюшеното кресло. Усещах се потопен в парченца минало, което само те помнеха. Вече съм на четиринайсет, а не знам нищо за живота. Май не знам нищо и за родителите си.

Най-сетне настъпи денят, когато ремонтът на имението завърши. Дойдоха чистачките, за да измият прозорците и изтъркат пода. Градинарите изринаха старите листа и подкастриха наново храстите. Ние бяхме винаги наоколо. Надничахме през прозорците и бързо се спускахме обратно към стената, за да не ни забележат. Веднъж покатерили се горе, придобивахме кроткия, невинен вид на деца, които никога не престъпват думата на родителите си.

— Тя ще дойде! — мърмореше Барт въодушевен. — Всеки момент ще дойде!

Къщата бе ремонтирана така старателно, че очаквахме да пристигне я жената на президента, я някоя филмова звезда. Един ден, когато татко още беше на работа, мама пазаруваше, а Ема прекарваше времето си отново в кухнята, видяхме в съседния двор да влиза

огромна черна лимузина. Следваше я втора кола — по-стара, но също така представителна. На мястото на пропукания, изронен цимент сега се бе ширнала гладка асфалтова настилка. Смушках Барт, за да овладее вълнението си. Бяхме добре скрити в короната на дървото, но виждахме абсолютно всичко.

Шофьорът бавно плъзна дългата, луксозна кола и спря пред къщата. После слезе, за да отвори на пътниците. Наблюдавахме сцената затаили дъх. Още малко и ще я видим тази богаташка, която всичко може да си позволи.

Шофьорът бе млад и наперен. От колата слезе един старец, който не бе никак привлекателен. Хм. Та нали работникът говореше за дама и за прислугата й?

— Барт — прошепнах аз, — това трябва да е икономът. Не знаех, че пътуват в една и съща кола с господарите си.

— Мразя ги тия, дето се местят в къщата ни! — изсумтя Барт.

Немощният иконом протегна ръка към старицата на задната седалка. Тя пренебрегна жеста му и предпочете да подаде ръка на шофьора. Божичко! Та тя цялата беше покрита в черно — от главата до петите. Дори лицето й бе скрито от черен воал. Или е вдовица, или е от арабския свят. Ама че загадъчна жена.

— Мразя ги тия черни рокли, дето се влачат по земята. Мразя разните му баби с черни воали. Мразя ги тия привидения.

Бях си глътнал езика. Беше толкова интересно. Старата дама се движеше доста грациозно под черната си роба. Презрението й към икономом се чувстваше дори и от разстояние.

Тя непрестанно се оглеждаше. Най-дълго спря погледа си на стената и покрива на къщата ни. Знаех, че не може да види много. Често се бях опитвал да видя дома си точно от мястото, където беше застанала сега тя, но едва успях да зърна върха на комина. Гледката към стаите ни се разкриваше от втория етаж на имението. Няма да е зле да посъветвам мама да посади повече дървета около стената.

Сега се сетих защо работниците отсякоха големите евкалиптови дървета в градината. Тя сигурно ще любопитства какво става у нас. А може и да не е искала дървета в непосредствена близост до къщата си.

Втората кола спря зад първата. От нея излезе домакинка в черно с изискана бяла престилка и боне. Следваха я две прислужнички в сиви униформи. Те започнаха да пренасят куфари, кутии за шапки,

саксии и какво ли не. Старата дама не се беше помръднала от мястото си. Все още гледаше към нашия комин. Чудех се какво ли вижда.

Скоро пристигна и жълт микробус, от който започнаха да разтоварват елегантни, скъпи мебели. Старата дама пак не обърна внимание и остави прислужниците да решат къде да поставят мебелите. Най-сетне едно от момичетата я попита нещо и тя набързо влезе в къщата. Всички прислужници я последваха.

— Барт, я погледни онзи диван. Сега го внасят вътре. Виждал ли си толкова красив диван някога!

Барт отдавна бе загубил интерес към носачите. Сега се бе втренчил в една жълтеникава гъсеница, която се плъзгаше по тънкия клон до мръсните му гуменки. Птичките пееха, свежият въздух бе пропит с уханието на бор и евкалипт, а Барт се бе взрял в единственото грозно нещо наоколо. Някаква си гъсеница!

— Мразя ги тия грозотии, дето пълзят по клоните — промърмори той. Барт изпитваше желание да разбере как е устроено всяко създание. — А на бас, че под жълтия мъх има нещо зелено и лепкаво. Ей, мръсен червей такъв! Хич не ме доближавай! Иначе ще те размажа.

— Стига с тия глупости, Барт. Погледни я тази маса. Ами креслото? Сто на сто е красило някой от европейските дворци.

— Още един сантиметър и ще видиш какво ще те сполети!

— Барт, старата дама сигурно е симпатична. Човек с такъв добър вкус не може да е лош.

— Още един сантиметър и... ще те смажа! — изкрещя Барт на гъсеницата.

Слънцето залязваше. Небето порозовя. Вечерта се изпълни с лилави сенки. Беше много красиво.

— Барт, виж залеза. Виждал ли си по-прелестни цветове? За мен цветовете са като музика. Мога да ги чуя как пеят. Дори да оглушея и ослепея в ей този миг, пак ще чувам музиката на цветовете и ще ги виждам с незрящите си очи. Ще танцувам в тъмнината, без дори и да разбера, че замества светлината.

— Ама че глупости — изсумтя Барт с поглед, прикован в мъхнатата гъсеница, която се доближаваше до смъртоносната гуменка, провиснала над главата ѝ. — Да си сляп означава нищо да не виждаш. Няма цветове. Няма музика. Нищо няма. Смъртта е тишина.

— Не ти говоря за смъртта, а за глухотата.

В този момент Барт смаза гъсеницата с гуменката си. После скочи от дървото и размаза лепкавите ѝ зелени вътрешности върху ливадата на съседката.

— Защо го направи, Барт Уинслоу! Гъсениците преживяват метаморфоза. Този вид, който току-що уби, се превръща в най-красивата от всички пеперуди. Вместо червей, ти смаза краля на феите, най-предания годеник на розите.

— Стига с тия балетни щуротии — отвърна той, макар и да изглеждаше поуплашен. — Мога да поправам стореното. — Огледа се нервно наоколо. — Ще заложа капан, ще хвана една жива гъсеница и ще си я отгледам. Щом се превърне в крал на феите, ще я пусна.

— Виж какво, аз само се пошегувах, но отсега нататък не убивай буболечките. Отстранявай само тези върху розите.

— А тези върху розите мога ли да ги убия всичките?

Желанието на Барт да трепе насекоми ме учудваше.

Веднъж го хванах да изскубва крачетата на паяк едно по едно, преди да смаже паяка между пръстите си. Тогава дълго съзерцава черната кръв.

— Те чувстват ли болка?

— Да — отвърнах аз, — но не се натъжавай. Някой ден и ти ще усетиш болка. Затова не плачи. Беше само едно мъхнато червейче. Никакъв крал на феите. Хайде да си ходим. — Стана ми жал за него, защото знаех, че се потиска от неспособността си да усети болка. На негово място бих се радвал, но той не го приемаше така.

— НЕ! Не ща да си ходя! Искам да вляза в имението.

В този момент Ема излезе, за да удари гонга за вечеря и двамата бързо заприпкахме към къщи.

На другия ден пак се озовахме на стената. Носачите бяха свършили работата си предната вечер и камионите си бяха заминали. Аз прекарах по-голямата част от деня в часовете по балет на мама. Барт си остана вкъщи, за да си играе сам. Но летните дни са дълги и Барт наистина ми се зарадва, когато се прибрах.

— Готов ли си? — попитах го аз.

— Да!

Планът ни за действие бе замислен предварително. Изкатерихме се на стената, а после се спуснахме от другата страна. Беше ни забранено да нахлуваме на чужда земя, но ние си я имахме за своя, защото бяхме по-отдавнашни нейни притежатели. Плъзнахме се напред. Барт се загледа в храстите, подкастри така, че да приличат на животни. Странна работа, наистина. Единият от тях наподобяваше гордо разкراчен петел, а храстът пред него приличаше на дебела кокошка. Бива си го онзи мексиканец с голямата градинарска ножица!

— Хич не харесвам храсти, дето приличат на животни — оплака се Барт. — Много мразя и зелените очи. Зелените очи носят нещастие. Джори, те ни наблюдават.

— Ш-ш-т, недей да шепнеш. Внимавай къде стъпваш. Небето променяше цвета си. Сега се бе изпълнило с алена светлина, която напомняше на току-що пролята кръв. Скоро щеше да се спусне нощта, а луната невинаги ме радваше.

— Джори — прошепна Барт и ме дръпна за ризата, — мама не ни ли каза да се приберем преди свечеряване?

— Още не се е свечерило — отвърнах аз, макар и да знаех, че лъжа. Бялата мазилка на имението бе придобила зловещ, синкав оттенък в полумрака.

— Много мразя разни стари къщи, дето изглеждат като нови.

Вечното мърморене на Барт.

— Не е ли време да си ходим?

Реших да не се поддавам на страховете му. След като сме стигнали дотук, трябва да продължим до края. Допрях пръст до устните си и прошепнах: „Остани на мястото си!“ После се прокраднах до единствения осветен прозорец в цялата къща.

Вместо да остане, където му казах, Барт ме последва. Пак го предупредих да не мърда от мястото си и се покатерих на едно младо дъбово дърво, за да надникна в къщата. Първо не можех да видя нищо, освен огромната, затъмнена стая пълна с още неразтворени кашони. Гледката ми бе отчасти закрита от голяма лампа, поставена точно до прозореца. Издадох тялото си настрани, за да виждам по-добре. Успях да различа силуета на фигура в черно, отпусната в дървен, люлеещ се стол. Този стол изглеждаше далеч по-неудобен от разкошните меки дивани и кресла, които бяхме видели да внасят в къщата. Дали това беше старата дама? Тази, която видяхме отвън?

Можеше да бъде и икономът, след като в арабския свят мъжете също носят роби. Погледът ми попадна на тънка, бяла ръка, отрупана с искрящи пръстени. Вече бях сигурен, че пред мен е господарката на къщата. Опитах се да преместя тежестта си така, че да виждам по-добре, но клонът под мен изпращя и ме издаде. Старата дама вдигна глава и насочи погледа си към прозореца.

Очите ѝ се бяха разширили от уплаха. Казах си, че хората не могат да видят нищо в тъмното, ако се намират в осветена стая. Затаих дъх и се опитах да овладя тупкането на сърцето си. Около Мен се завъртяха малки, нощни насекоми. Жужаха и ме хапеха безмилостно.

Отдолу Барт загуби търпение и взе да клати дървото, на което седях. Опитах се едновременно да запазя равновесие и да му дам знак да спре. За щастие в този момент прислужницата влезе в стаята със сребърен поднос, отрупан с множество ястия.

— Побързай! — изръмжа онзи страхопъзльо. — Искам да се върна у дома!

От какво толкова се страхуваше? Аз бях този, който всеки момент ще се изтърколи от дървото. Шумът от разтоварването на подноса върху малката масичка пред дамата заглуши оплакванията на Барт. Веднага щом прислужницата излезе, господарката повдигна воала от лицето си.

Започна да се храни неохотно. Сам-самичка. Точно когато се бях успокоил, че не е обърнала внимание на шума, клонът под мен отново изпращя.

Тя отново вдигна глава. Сега можех да видя лицето ѝ.

И наистина успях да го видя! Но това, което зърнах за миг, не бяха устните, очите или носа ѝ. Аз видях само множеството белези по двете ѝ страни. Да не я е издраскала котка? Изведнъж изпитах съжаление към тази старица, която си седеше сама на масата. За първи път се замислих как времето безмилостно лишава човек от всичко. Може би някога тя е била по-красива и от мама?

— Джори...

— Ш-ш-т!

Старицата постоя така няколко минути, а после пусна воала пред лицето си.

— Кой е там? — извика тя. — Махайте се, чувате ли! Иначе ще извикам полиция!

Заплахата ми подейства моментално. Скочих долу, грабнах Барт за ръка и търтихме да бягаме. Барт непрестанно се спъваше и падаше. Аз го теглех напред и го заставях да тича с все сили.

— Джори! Не мога по-бързо! — пхтеше горкичкият Барт.

— Какво видя? Хайде, кажи ми, призрак ли беше?

Не, бе нещо далеч по-страшно. Видях как ще изглежда мама след трийсет години, ако живее достатъчно дълго, за да се остави на времето да я унищожи.

— Къде бяхте? — препречи входа мама. Не успяхме да се вмъкнем в банята, преди да ни е забелязала.

— В градината — отговорих аз и се почувствах виновен. Мама усети, че съм гузен и стана подозрителна.

— Кажи ми къде бяхте!

— Ами там отзад...

— Джори, и ти ли започна да не ми отговаряш? Нима си заприличал на Барт?

Аз прегърнах мама и опрях лице на меките ѝ гърди. Бях прекалено голям, за да върша такива работи, но внезапно изпитах нужда от сигурност и грижа.

— Джори, миличък, какво се е случило?

Нищо не се беше случило. Наистина не знаех какво ме измъчва. И преди бях виждал възрастни хора. Баба ми Мариша беше стара, но аз не я познавах друга.

Същата нощ сънувах мама като прекрасен ангел, който е омагьосал света така, че хората вече да не остаряват. Разни двестагодишни жени изглеждаха млади и красиви като момичета. Само една от тях бе остаряла — господарката в черно, отпусната на люлеещия се стол.

На сутринта Барт се мушна в леглото ми и се сгуши до мен. И двамата наблюдавахме сивата мъгла, която поглъщаше дърветата, настъпваше по златната трева и сякаш бавно умъртвяваше целия свят.

Барт си мърмореше под носа:

— Светът е пълен с мъртви хора. Пък и с мъртви растения и животни. Така се образува онова, дето татко го нарича тор.

Смъртта. Моят брат бе напълно завладян от мисълта за смъртта. Стана ми жал за него. Усетих го да се гушва още по-плътно.

— Джори, мен никой не ме обича — каза той.

— Разбира се, че те обичат.

— Не, не е вярно. Всички обичат само теб.

— Това е защото ти самият не ги обичаш и те го усещат.

— А ти защо обичаш всички?

— Не обичам всички, но дори и някой да не ми харесва, си лепвам една усмивка на лицето и се преструвам, че го харесвам. Може би и ти трябва да се научиш да си слагаш маска.

— Че защо да слагам маска? Да не е дошъл празникът на Все Светии, та да си правим маскен бал?

Барт ме тревожеше. И леглата на тавана ме тревожеха. И това особено чувство, което от време на време се зараждаше между родителите ми, също ме тревожеше — напомняше ми, че те знаят тайна, до която нямам достъп.

Притворих очи и си помислих, че каквото и да става, все ще е за добро.

НА ЛОВ

Гледат ме, а не ме виждат. Пет пари не дават за чувствата ми. За тях съм някакво същество, което седи на масата им и се опитва да преглътне кашата, която са му сипали. Аз разсъждавам за най-различни неща, но те хич не се интересуват от мислите ми. Затова реших да ида в имението, където ме очакват. И ще гледам непременно да се харесам на старата дама. Дори ще внимавам да не бъркам „р“ и „л“, както правя понякога.

Няма да казвам на Джори. Той и без друго няма нужда от нови приятели. Нали ходи на балет? Там е пълно с хубави момичета. Пък и Мелъди е там — какво повече му трябва? Виж, аз никого си нямам, освен едни родители, които не ме разбират.

Станах от масата и се втурнах към градината. Джори още се трудеше над купа палачинки с кленов сироп. Прасе, това е той... яде като прасе!

Слънцето препичаше. Бялата стена изглеждаше толкова висока — сякаш някой е знаел, че ще дойда и е решил да направи изкачването ми още по-трудно, та да изглеждам смешен. Все пак успях да се покатеря на дървото.

Късичките ми крака се измориха. Де да имах телосложението на Джори! Омръзна ми вечно да се спъвам, да падам, да се търкалям по земята... Без да усещам никаква болка. Татко много се учуди, когато разбра за моята нечувствителност. „Барт — предупреди ме той, — трябва много да внимаваш. Пази се от инфекции. Някой ден ще се нараниш сериозно, без да усетиш. След игра се мий със сапун, а ние с майка ти ще промиваме всяка драскотина.“

Миенето със сапун унищожавало микробите. Къде ли отиват тези микроби? Дали ги изпращат в ада или в рая? Чудя се как изглеждат. Джори каза, че са малки, грозни чудовища, които могат да се поберат на връхче от игла. Милиарди микроби на едно връхче от игла! Де да можех да ги видя!

Огледах двора на имението, затворих очи и скочих от високото. Тупнах право в розовите храсти. Добавих още някоя и друга

драскотина към колекцията си. И още микроби. Голяма работа! Клекнах, примижах срещу слънцето и се опитах да различа всички опасни зверове, които се спотайваха наоколо.

Ей там зад онзи храст има тигър! Вдигнах пушката и се прицелих. Той плесна с опашка, жлътна поглед и се облиза готов да ме глътне за закуска. Ама аз натиснах здраво спусъка. БАМ! БАМ! БАМ! Пипнах ли те! Вече няма да мръднеш от там!

Метнах пушката през рамо и тръгнах по опасните пътеки на джунглата. Хич не обърнах внимание на едно рижаво коте, което мяукаше „жаловито“. („Жаловито“ е нова дума. Всеки ден трябва да обогатявам речника си. Татко ни дава списък от по седем думи за седмицата и ни кара да използваме думата, определена за съответния дек, по пет пъти в разговорите си. Ама на мен не ми трябва по-богат речник. Оправям се и без него.)

Сетих се за песничката от снощния филм:

*„Имало един войник...
ех, чудесно е това...“*

Марширувах в такт с мелодията. С пушка на рамо, изпънат гръден кош и вдигната брадичка. Така стигнах до входната врата на къщата. Хванах чукалото с форма на лъвска глава и похлопах гръмовито.

Старата дама сто наето ще се впечатли от безупречната ми воинска стойка. Докторите не са нищо особено. Да не говорим за балетистите. Виж, генералите са друга работа. Никой не може да ме бие по дължина на името — генерал Бартоломю Скот Уинслоу Шефийлд. Джори Янус Маркю Шефийлд е къде-къде по-кратко и безинтересно. Скоро ще стане ясно кой печели битката.

Очаквах на вратата да се появи немощният иконом, но ми отвори самата господарка. Преди това я бях виждал няколко пъти на двора. Тя държеше вратата полупритворена, сякаш се страхуваше от слънчевия лъч, проникнал през отворието.

— Барт?... — прошепна тя. Нима усетих нотки на щастлива изненада? Наистина ли се радва, че ме вижда? Е-ха! Та аз дори не предполагах, че знае кой съм!

— Барт, това е чудесно! Така се надявах, че ще дойдеш!

— Отдръпнете се, мадам! — изкомандвах аз. — Къщата ви е обкръжена. Няма смисъл да се съпротивлявате. По-добре се предайте ѝ развейте белия флаг. Нямате никакъв друг избор.

— О, Барт — изкиска се старицата глуповато, — много мило, че прие поканата ми. Седни да поговорим. Искам да ми разкажеш всичко за себе си — щастлив ли си, брат ти и той ли е щастлив, харесва ли ти дома ви, обичаш ли родителите си... Искам да знам всичко!

Ритнах вратата зад себе тъй, както правят всички истински генерали. Но скоро усетих, че воинската ми храброст се изпарява. Тази жена беше толкова странна. Черният воал закриваше устните ѝ и се усмихваха само очите ѝ. Защо си е сложила този черен парцал?

— Госпожо — казах аз неуверено и срамежливо, — вчера Вие казахте, че мога да идвам тук винаги, когато се почувствам самотен. Затова се промъкнах...

— Промъкна се? Искаш да кажеш, че родителите ти не бива да узнаят за това? Често ли те наказват?

— Не. Те не могат да ме накажат. От боя не ме боли, а решат ли да ме държат гладен, ми е все едно, защото мразя да ям — отвърнах аз и сведох глава. — Мама и татко ми казаха да не досаждам на разни богати дами, които живеят в огромни, тайнствени къщи.

— О! — въздъхна старицата. — Познаваш ли много богати дами, които живеят в огромни, тайнствени къщи?

— Не, мадам — провлачих аз и застанах до прозореца на красивия салон, за да виждам кой влиза и излиза от двора. Облегнах се на стената и си свих цигара. Старицата ме наблюдаваше, седнала на люлеещия се стол. Кълбетата дим се завъртаха бавно около главата ѝ, а тя се усмихваше. Воалът ѝ се издуваше ту навън, ту навътре при всяко нейно вдишване и издишване. Дали го сваля, преди да си легне?

— Знаеш ли, Барт, често ми се случва да ви чуя как си говорите с Джори. Понякога се качвам на стълбата и надничам през оградата. Надявам се, че нямаш нищо против.

Реших да не ѝ отговарям. Издишах кълбото дим право в лицето ѝ.

— Моля те, Барт... седни, отпусни се, поговори си с мен. Искам да се чувстваш като у дома си. Аз живея толкова самотно. Единствената ми компания е Джон Амос, моят иконом. Мисълта, че в

съседната къща има истинско семейство, е много успокояваща. Говори ми, Барт. Говори за каквото си искаш.

Не се сещах за нищо интересно, но за първи път виждах някой от света на възрастните, който да е готов да ме изслуша. За какво ли да си говорим?

— Ние с брат ми не обичаме да ни шпионират.

— Аз не ви шпионирам — побърза да отговори тя. — Само подрязвах розите, които пълзят по оградата. Съвсем случайно чух разговора ви.

Не ни шпионирала ли? Стъпках фасата с прашния си ботуш и килнах напред кепето си, защото слънцето ми блестеше в очите. Проклетата горещина. Умирам от жажда.

— Мадам, Вие ме поканихте и аз... такова, де... ами дойдох.

— Барт, седни на този стол и се успокой. Скоро ще ни донесат нещо освежаващо. Виждаш ли онова звънче? Ще наредим на прислужницата да ни поднесе торта и сладолед. До обяд има още много време, така че няма да се отрази на апетита ти.

Че защо да не постоя още малко? Отпуснах се в мекото кресло и приковах поглед в обувките ѝ, които почти не се виждаха под тъмната рокля. Дали носи сандали и висок ток? Сигурно си е лакирала ноктите! Вратата се отвори и влезе една мексиканка. Носеше поднос, отрупан с приказни вкусотии. Е-ха! Прислужницата ми се усмихна, кимна на старата дама и излезе. Приех любезно почерпката. Ей такива неща обичам, а не разните му там полезни храни. Излапах набързо порцията си и станах да си ходя.

— Благодаря, мадам. Много сте мила с един грубиянин, който не е свикнал с такова гостоприемство. А сега трябва да вървя...

— Е, щом трябва — отвърна тя неохотно. Дожаля ми за нея. Че това живот ли е? Да си обграден от прислужници, но да няма нито едно дете като мене наоколо?

— Утре пак ела. Доведи и Джори със себе си. Ще имаш всичко, каквото пожелаеш.

— Не искам да водя Джори!

— Защо?

— Вие сте си моята тайна! Той няма нужда от вас. Него всички го харесват, а аз си нямам никого.

— Аз те харесвам.

Ех, че хубаво се почувствах. Опитах се да видя по-ясно лицето ѝ, но погледът ми отново попадна на сините ѝ очи.

— Защо ме харесвате? — попитах аз учудено.

— Не само че те харесвам, Барт Уинслоу — отвърна тя загадъчно, — а и те обичам.

— Защо? — Наистина не можех да повярвам. Жените се влюбваха от пръв поглед в Джори, а не в мен.

— Някога имах двама сина — каза тя и сведе поглед. — После ги загубих. Искях да родя трети син от втория си съпруг, но не успях. — Старицата вдигна поглед към мен. — Затова реших, че ти ще заемеш мястото на третия син, с когото така и не се сдобих. Аз съм много богата, Барт. Мога да ти дам всичко, което пожелаеш.

— Всичко? Можете да изпълните и най-съкровено ми желание?

— Да, Барт, всичко, което може да се купи, ще бъде твое.

— Нима има нещо, което не може да се купи?

— Да, за съжаление. Преди не мислех така, но постепенно разбрах, че парите не могат да ти осигурят най-важните неща. Нещата, на които преди не обръщах никакво внимание. О, да можех да изживея живота си отново! Колко грешки бих поправила! Затова искам ти да имаш всичко, Барт. А щом ще бъда твоята тайна... е, друг път ще говорим за това. Нали ще дойдеш пак?

Почувствах се неудобно от нейната безпомощност. Реших да си тръгна по-бързо, за да не се опита да ме целуне.

— Мадам, трябва да се връщам в лагера. Войниците ми сигурно вече мислят, че лежа прострелян на бойното поле. Не забравяйте, че сте обкръжена. Не можете да спечелите битката!

— Знам — отвърна тя тъжно. — Никога не съм печелила. На каквото и да играех, все губех. Дори и когато бях убедена, че шансът е на моя страна.

Също като мен! Стана ми жал за нея.

— Госпожо, ако изиграете умело картите си, аз ще Ви посещавам всеки ден. А може и по два-три пъти на ден.

— Благодаря ти, Барт. Само ми кажи кои карти да използвам, за да ги извадя веднага на масата.

Тогави ми хрумна нещо. Не ми трябваха книги, играчки, конструктори и разни подобни залъгалки. Но не преставах да мечтая за

едно... дали ще ми го даде, дали наистина ще изпълни желанието ми?

— Как се казвате?

— Ела пак и ще ти кажа.

Разбира се, че ще дойда. Как бих се удържал!

Върнах се у дома. Никой не ме забеляза. Мама още говореше за онова бебе. Трябвало да го осиновим на всяка цена, ако Никол не се възстанови. Господи, не позволявай Никол да умре, помолих се аз наум.

— Джори, хайде да играем на топка.

— Сега не мога. Мама ще ме вземе на следобедните си часове, а довечера ще ходя на вечеря у Мелъди. После родителите ѝ ще ни заведат на кино.

Мен никъде не ме водеха. Разчитах единствено на мама и татко. Нямах си приятели. Нямах си животинче, за което да се грижа. Глупавият Клоувър се увърташе около Джори. Знаеше само да квичи, когато му настъпва опашката или се спъна в него. Ама че тъпо куче!

След няколко дни пак тръгнах към задния двор.

— Къде отиваш? — попита мама, унесена в снимката на онова бебе. Все едно че не ѝ стигаха две момчета. За какво ѝ е това глупаво момиченце?

— Отговори ми, Барт. Къде отиваш?

— Никъде.

— Омръзна ми да ми отговаряш с „никъде“ и „нищо“. Искам да знам истината.

Джори се изсмя и я прегърна.

— Ех, мамо, вече трябва да си свикнала с номерата на Барт. Изскочи ли от къщата, той е навсякъде едновременно. Няма друго момче, което така добре да се преструва. Той се прави на такъв, на онакъв, на какъв ли не... само дето никога не е себе си.

Хвърлих на Джори най-кръвнишкия поглед, на който съм способен, но той продължи.

— Барт предпочита илюзиите пред реалността, това е то.

Не е вярно. Просто ми беше скучно. В реалния живот не се случваше нищо, а в игрите ми всички желания се сбъдваха. Джори и мама се разсмяха и отново забравиха за мен. Щях да полудея.

Мразя да ми се смеят! Измислените неща са къде-къде по-хубави. Какво ще загубя, ако ида отсреща? Нищо, абсолютно нищо.

Плъзнах се в тъмната джунгла с риск за живота си. Смело настъпвах напред. Смеех се в лицето на смъртта, за да стигна до нея... Изкачих се по дървото. Прескочих стената. Вятърът ме брулеше, студът сковаваше тялото ми, дъждът шибаше лицето ми, но аз продължавах напред. За да стигна до нея.

През изминалите три дни бях ходил четири пъти до имението. Застанах отново пред входната врата. Ето я и старата дама. Усмивка се, приласкана ме, обича ме така както никой друг. Стана ми топло и уютно. Спуснах се към нея и се сгуших в прегръдката ѝ. Нямах търпение да седна на коленете ѝ, да се поглезя, да се отпусна... Тя имаше нужда от мен. Имаше нужда да ме дари с обичта си. Напразно се боях. Дори целувките не бяха толкова страшни — само малко суховати. Проклет воал!

Вече си имах и собствена стая, където да събирам подаръците си. Купи ми две електрически влачета с истински малки вагони, локомотиви, гари и какви ли не щуротии. Само за мен. Да си играя, когато ѝ отивам на гости.

С всеки изминал ден се привързвах все повече към старата дама. Веднъж сварих Джон Амос да се ровичка в любимата стая на господарката си. Мърмореше си нещо под носа. Парите не се задържали за дълго у глупаците. Подразних се от това, че говори зад гърба ѝ и се вре сред вещите ѝ.

— Веднага да се махаш! — изкрещях аз заповеднически. — Кажи на господарката си, че съм тук, а на готвачката нареди да приготви шоколадов сладолед и бисквити. Но да не слага от онези кафявите.

— Човек може да се довери на двама-трима за кратко време, но на никого завинаги — занарежда той мрачно. — Цяло щастие е да имаш на кого да разчиташ.

Що за странни приказки! Намръщих се и тръгнах към вратата. Изпитвах погнуса от навика му да си оправя изкуственото чене всеки път, щом отвори уста.

— Господарката ти харесва, а? — попита той и се усмихна лукаво, поклащайки глава. — Прииска ли ти се да разбереш цялата истина за себе си и за нея, обади ми се.

В този миг се разнесе шум от стъпки и той набързо напусна стаята.

Ама че зловеща работа. Този човек ме плашеше. Та аз знам истината за себе си. Почти цялата.

Останах сам. Какво да правя сега? Седнах и кръстосах крака, както прави татко. Облегнах се назад и запалих пура; (Това татко не го прави, защото мама не обича мъже, които пушат.) Че какво лошо има в пушенето? Из стаята се понесоха свършени димни кръгчета... Те ще стигнат до Тихия океан. Чак до Япония и Фуджи.

— Добро утро, скъпи Барт. Много се радвам, че те виждам отново — каза старицата и се разположи на люлеещия се стол.

— Купи ли ми понито?

— Миличък, аз наистина ти обещах пони и знам, че то е най-съкровено то ти желание — поде тя угрижено, — но едно пони може да причини големи неприятности.

— Нали ми обеща! — викнах аз. Май съм се излъгал в нея. Как може да не държи на думата си!

— Скъпи Барт, понито има нужда от обор, а в обора мирише. Родителите ти веднага ще усетят, че си бил тук.

Вместо да отговоря, се разплаках.

— Цял живот съм си мечтал за пони — хлипах аз неутешимо. — И какво сега? Времето минава, а аз още си нямам пони. Ще си отида от този свят, без да съм го видял.

Поплаках си още малко и реших никога вече да не идвам в имението.

— Барт... има едни големи, красиви кучета, които не миришат. Породата се казва Санбернар. Толкова са големи, че можеш спокойно да ги яздиш. Нищо че не са понита. А ако се отнасяш добре към такова куче, ако го почистваш и решиш редовно, миризмата му няма да те издаде.

Бавно извърнах глава към нея.

— Никое куче не е голямо колкото пони.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм! Ти ми се подиграваш. Вече не те обичам! Отивам си вкъщи и няма да се върна, докато не ми купиш пони. Ще го кръстя Епъл.

— Ти можеш да кръстиш и кучето така. Помисли си само колко би ти завидял Джори, ако имаш по-хубаво куче от неговото.

Тръгнах към вратата отвратен.

— Само богатите могат да изхранят един Санбернар, Барт!

Тези й думи ме привлякоха като магнит. Приблжих се неохотно към нея. Тя ме сложи на скута си и ме прегърна. Не беше чак толкова лошо.

— Можеш да ме наречеш своя баба, Барт.

— Баба... — Хубаво беше и аз да си имам баба. Сгуших се в нея, а тя залюля стола и запя приспивна песен. Пъхнах палец в устата си. Почувствах се така уютно — потопен в нейната любов и ласка. Съвсем не миришеше на нафталин, както се бях опасявал.

— Ти как изглеждаш под това було? Да не си грозна? — попитах аз, изпълнен с любопитство.

— Сега сигурно бих ти се сторила грозна, но някога бях много красива — също като майка ти.

— Ти познаваш мама?

В този миг влезе любимата ми прислужница. Носеше сладолед и току-що изпечени кафяви курабийки.

— Хапни си мъничко сладолед и не изяждай всичките курабийки, за да дойдеш пак следобед — каза баба. После ме предупреди да не ям на големи хапки, защото това било вредно за храносмилателната система и било признак на лошо възпитание.

Аз бях добре възпитан. Мама непрестанно ме учеше как да се храня. Нямах търпение да скоча от скута на старицата и да намеря Джон Амос. Още щом излязох от стаята, попаднах на него. Чакаше ме в коридора. Усмихна се зловещо и ми подаде с поклон малка тетрадка в червена кожена подвързия.

— Май не си много уверен в себе си — изсъска той. — Време е да узнаеш кой си в действителност. Старата господарка наистина е твоята баба.

О, Господи! Никога не съм предполагал, че това е възможно. Всичките ми баби бяха или измрели, или луди.

— Да, Барт, тя ти е истинска баба. Освен това някога е била женена за баща ти. За истинския ти баща.

Вече не знаех какво да мисля, освен че съм много щастлив да си имам собствена баба. Така както Джори си има неговата. Баба, която не

е нито луда, нито покойница.

— Сега ме изслушай внимателно. Ако следват съветите ми, няма никога да се почувстваш слаб и безпомощен. Тази тетрадка ще те научи как да се държиш. Тя съдържа мъдростта на праядо ти, Малкълм Нийл Фоксуърт. Светът не познава по-умен човек от него. Малкълм е бащата на баба ти — старицата с грозния, черен воал.

— Тя е красива. Нищо, че воалът скрива лицето ѝ — казах аз. Приказките на Джон Амос никак не ми се нравеха. Не харесвах и начина, по който ме гледа. Не съм виждал лицето ѝ, но мога да позная по гласа ѝ колко е красива. По-хубава е от теб.

Икономът се ухили подигравателно.

— Мисли си каквото искаш. Но прочетеш ли дневника на праядо си, ще разбереш, че на жените не бива да се разчита. Особено на красавиците. Те знаят как да те подмамят, за да получат своето. Ти сам ще го разбереш, когато пораснеш. Баща ти беше хубавец. Истински мъж, а тя го превърна в свой роб. Играеше си с него тъй, както сега си играе с теб.

Хайде де, играела си с мен!

— Той ѝ беше втори съпруг, Бартоломю Уинслоу. Осем години по-млад от нея. Мислеше си, че ще може да я използва, но господарката беше по-силна от него. Искам да те спася от нея, момчето ми. Иначе ще свършиш като баща си, покойника.

Покойник. То кой ли не беше покойник в нашето семейство! Думите на Джон Амос не ме изненадаха ни най-малко. Учудих се само от приказките му за жените. Не знаех, че са чак толкова лоши. Имах някои подозрения, но не бях сигурен допреди малко. Трябва да предупредя Джори.

— Ако искаш да спасиш душата си, прочети тази тетрадка. Тя ще те зареди със силата на праядо ти. Тогава никоя жена няма да има власт над тебе. Цялата власт ще е в теб.

Загледах се в изпитото му лице, оределия мустак и пожълтелите зъби. През живота си не бях виждал по-грозен човек. Но Ема казва, че истинската красота се крие в красивите дела. Затова реших да се позанимая с дневника на праядо.

Хич не си падах по четенето, но отидох в обора, където скоро щеше да ме чака моето пони, и се свих в сеното. Изгарях от желание

по това пони. Какво значение имаше дали ще мирише? Разтворих старата тетрадка, изписана с дребен, разкривен почерк.

„Започвам този дневник с най-горчивия ден от живота си — денят, когато мама ме изостави и избяга с любовника си. Тя изостави и татко. Няма да забравя как се почувствах, когато той ми каза, че си е отишла завинаги. Бях на пет години. Разплаках се. Представих се как ще си легна без нейната целувка за лека нощ и без общата ни молитва. Сам и безпомощен. А уж казваше, че съм най-важното нещо в живота ѝ. Как можа да ме изостави? Да забрави за едничкия си син? Да обърне гръб на толкова обич!

Тогава бях много малък и не знаех почти нищо за света. Когато прочетох Библията, разбрах, че от Адамово време насам жените винаги са изменяли на мъжете. Корин! Корин! Намразих това име за дял живот.“

Странно. Вдигнах поглед от тетрадката. Винаги бях изпитвал необяснимия страх, че някой ден мама ще си отиде просто ей така. Защото съм ѝ омръзнал. А аз ще трябва да живея с втория си баща, който никога не би ме обичал, както би обичал собствения си син. Джори беше добре. Имаше си балета, който означаваше за него почти всичко.

— Харесва ли ти дневника? — попита Джон Амос. Беше се промъкнал неусетно в обора и ме наблюдаваше с малките си, лъскави очички.

— Ами да, не е лош — смотолевих аз, макар и да ми се гадеше. Представях се как мама ни изоставя заради някой, който не е лекар. Тя все се оплакваше, че докторската професия ангажира твърде много от времето на татко.

— Чети дневника всеки ден — посъветва ме Джон Амос — и ще разбереш всичко за жените. Ще се научиш как да ги контролираш.

Започнах да свиквам със стария иконом. Сега, когато не го виждах добре в полумрака, обръщах по-голямо внимание на думите му.

— Ще се научиш да контролираш не само жените, а всички хора, които познаваш. Малката, червена тетрадка ще те предпази от грешките на другите. Мисли си за това всеки път, щом се измориш да четеш. Запомни, че мъжете трябва да наложат властта си над жените. Такава е Божията воля, защото всички жени са всъщност глупави и безпомощни.

Хм, никога не си бях представял мама като глупава и безпомощна. Струваше ми се силна и оправна. Баба пък беше толкова мила и щедра — в някои отношения дори превъзхождаше мама, която винаги бе твърде заета, за да ми обърне внимание.

— Малкълм бе образец за подражание, Барт. Всички го уважаваха и се страхуваха от него. Успееш ли да събудиш у хората подобни чувства, ставаш истински бог. Не казвай на баба си за дневника. Преструвай се, че я обичаш все така силно. Никога не позволявай на една жена да проникне в мислите ти. Запази искреността си за себе си.

Дали пък не беше прав? Може би червената тетрадка ще ме направи по-умен от Джори. И целият свят ще е в краката ми.

Същата нощ си легнах, притиснал дневника до сърцето си. Ето го средството, което ще ме направи най-богатият човек на света. Ще стана като Малкълм Нийл Фоксуърт, живял в далечния Фоксуърт Хол.

Вече имах двама приятели — баба ми и Джон Амос, който си говореше с мен по-често от всеки друг у дома. Не е ли странно как непознатите изведнъж нахлуват в живота ти и ти дават повече отколкото собствените ти родители?

ДНИ ЧЕРНИ И БЕЛИ

Балетното училище, което мама беше купила, още носеше името на основателката си Мари дьо Боа. Мама бе решила да не го променя. Нищо чудно, че много от учениците ѝ я мислеха за самата Мари дьо Боа. Според мама това объркване носеше по-голяма печалба. Татко изглежда нямаше нищо против.

Училището заемаше горния етаж на двуетажна сграда в Сан Рафаел. Бе в близост до частния кабинет на татко и родителите ми често обядваха заедно или прекарваха нощта в Сан Франциско, където можеха да идат на кино или на балет, без да се притесняват за разстоянията. Ние бяхме свикнали с кратките им отсъствия, тъй като Ема винаги оставаше с нас. Само понякога изпитвах мъничко ревност, щом ги видех да се връщат светнали от щастие. Това ме навеждаше на мисълта, че едва ли заемаме толкова важно място в живота им.

Една вечер, когато не можех да заспя, излязох тихо от стаята си и тръгнах към кухнята. Искях да се залъжа с някой залък. Още щом наближих дневната, чух родителите си да спорят на висок глас. Това бе много странно, тъй като те се караха извънредно рядко.

Чудех се дали да остана или да се върна в стаята си. После се сетих за случката на тавана и реших, че трябва да знам какво става, за да мога да защитя Барт и себе си, ако се наложи.

— Не мога да разбера защо си против! — тросна се тя и закричи напред-назад из стаята, като от време на време стрелкаше татко с яростен поглед. — Знаеш много добре, че Никол няма да се оправи. А ако изчакаме погребението, държавата ще определи настойник на Синди. Тогава няма да ни е никак лесно да я отървем от лапите им! Не можем повече да отлагаме. Законите са направени за богатите в тази страна. Моля те, Крис, помисли сериозно.

— Не — отвърна татко безучастно. — Имаме две деца и повече не ни трябва. Пълно е с млади двойки, които биха приели Синди с радост. Те не биха имали какво да загубят, когато агенцията за осиновяване започне да проучва семейството...

Мама разпери ръце:

— Нали точно това казвам! Ако вземем Синди, преди да е починала Никол, агенцията няма да има причина да проучва семейството. Още тази вечер ще кажа на Никол какво възнамеряваме да направим. Сигурна съм, че ще се съгласи да подпише необходимите документи.

— Катрин — каза строго баща ми, — не може всичко да става по твоя воля. Възможно е Никол да се възстанови само след няколко седмици и да иска да се грижи за детето си, макар и като инвалид.

— Тя няма да оздравее! Знаеш го много добре, Кристофър Дол. Освен това аз вече говорих с Никол. Тя иска да бъде майка на детето ѝ. Всъщност всички документи са вече подписани. Днес взех Саймън Дотри със себе си. Той е адвокат. Доведе и секретарката си, така че вече не можеш да ме спреш.

Баща ми скри лице в шепите си. Мама продължи да нарежда:

— Кристофър, престани с тези пози. Покажи лицето си и признай собствената си вина. Нали присъстваше на раждането на Барт? Гледаше ме така, сякаш искаше да кажеш, че Пол не ми е достатъчен, че накрая ти ще победиш. Ако не беше тогава там и не ме гледаше така умоляващо, нямаше да се съглася да подпиша онези ужасни хартийки. Да позволя да ме стерилизират! Щях да родя трето дете, дори и това да костваше живота ми. Но ти беше там. И аз го направих заради теб, по дяволите! *Заради теб!*

Мама се свлече с ридания на пода и впи пръсти в килима. Русата ѝ коса се разпиля и скри лицето ѝ. Упрекваше и него, и себе си за стореното преди години.

Какво ли се бе случило?

— Ти си прав, Кристофър! Ти си винаги прав! Само веднъж се оказах аз правата, но този един-единствен път щеше да спаси живота на Кори.

Татко се наведе и се опита да я прегърне, но мама се дръпна и му удари плесница. Не можех да повярвам на очите си.

— Беше прав, когато ме посъветва да не се омъжвам за Джулиан! Сто на ето си потривал ръце, че бракът ни тръгна на лошо. Сигурно си ликувал, когато Джулиан позволи на Йоланда Ланг да разруши всичко. Предсказанията ти се сбъднаха, нали? После Барт се задуши в огъня, изпепелил Фоксуърт Хол. Смееше ли се тогава? Радваше ли се, че си се отървал от него? Може би си мислеше, че ще се хвърля на врата ти и

ще забравя Пол завинаги. Не вярваше ли в любовта ми към Пол? — Гласът на мама ставаше все по-писклив и истеричен. — Когато Пол и аз правехме любов, не ми е минавало през ум, че е чувствително по-възрастен от мен. Ти ми го втълпи. Може би не бих обърнала никакво внимание на Аманда, ако ти не ми повтаряше така настойчиво, че съм се омъжила за някого, който е с двайсет и пет години по-възрастен.

Свих се на кълбо. Срам ме беше да слушам. Едновременно се страхувах да си тръгна, за да не ме усетят. Мама кипеше от яд. Имах чувството, че бе трупала дълго гнева си, за да го излее в подходящия момент. Татко бе напълно беззащитен пред яростните ѝ нападки.

— Спомняш ли си следобеда на сватбата ни с Пол? — изкрещя тя. — Спомняш ли си го? Как само ми подаде пръстена! Толкова дълго се колеба, че свещеникът трябваше да те подкани. И през цялото време ме гледаше с този умоляващ поглед. Тогава устоях. Трябваше да устоя и след смъртта му. Сигурно си желаел да умре по-скоро, за да се сбъдне ТВОЕТО желание. Е, то се сбъдна, Кристофър Дол! ТИ СПЕЧЕЛИ! ТИ ВИНАГИ ПЕЧЕЛИШ! ВИНАГИ СИ ИЗЧАКВАЛ ПОДХОДЯЩИЯ МОМЕНТ, ЗА ДА СЕ НАМЕСИШ И ОБЪРКАШ ЖИВОТА МИ! СЕГА СЪМ ТВОЯ! ТУК СЪМ! В твоето легло. Държа се като твоя съпруга. Доволен ли си? ДОВОЛЕН ЛИ СИ?

Мама пак се разхлипа и отново удари татко.

Той се сви, без да промълви и дума. Но гневът на мама още не се беше уталожил.

— Не разбираш ли, че никога нямаше да заживея с Барт, ако ти не беше наоколо през цялото време? Застана между мен и Пол. Искаше да забравя какво ни бе сторила мама. Тогава трябваше да ѝ отнема Барт — само така можех да я накажа. Пол беше добър човек, а на теб ти липсва мъничкото щедрост, която се изисква, за да осиновим едно сираче. Въпреки усилията ми да уредя всичко така, че да не се намесват властите. Ти все още ме искаш само за себе си. Мислиш си, че двама сина между нас са предостатъчно. Още едно дете би съборило кулата от картонени карти.

— Моля те, Кати... — простена татко.

Мама се нахвърли върху него с малките си, свити юмруци и пак се разкрещя:

— Сигурно си ме насърчавал да правя любов с Пол, за да предизвикам по-бързо следващия му инфаркт!

Изведнъж тя се свлече на стола задъхана. Сълзите се стичаха По Лицето ѝ. Не сваляше поглед от татко, но той не помръдваше. Седеше на пода смразен от думите ѝ.

Не разбирах какво става, но изпитах желание да си поплача — за татко, за мама, за Барт и за мен.

Баща ми се разтрепери. Сякаш зимата бе нахлула в къщата неочаквано. Дали мама казва истината? Той ли бе виновен за смъртта на всички близки? Изплаших се. Та аз толкова го обичах.

— За Бога, Катрин — каза той накрая, като се изправи и тръгна към спалнята. — Още сега ще опаковам багажа си и ще си отида, щом искаш. Надявам се, че постигна своето. Този път печелиш!

Мама скочи и хукна след него. Хвана го за лакътя и се притисна до него.

— Крис! — извика тя. — Толкова съжалявам! Не обръщай внимание на думите ми. Знам, че бях жестока, но те обичам. Винаги съм те обичала. Готова съм да обвиня всеки, защото не мога да понеса собствената си вина. Не искам да те виждам толкова тъжен. Прав беше и за дъщеричката на Никол. Аз винаги наранявам тези, които обичам най-много. Ако бях друга, щях да намеря истинските думи за Кари тогава. Но аз си мълчах. Мълчах си и пред Джулиан.

Тя се притискаше към него, но той стоеше като парализиран. Не отвърщаше на жадните ѝ целувки и прегръдки. Мама вдигна едната му ръка и се опита да се удари с нея, но ръката се изплъзна, преди да е стигнала бузата ѝ.

— Защо не ми удариш плесница, Крис? Бог е свидетел, че си я заслужих тази вечер. Не ми трябва Синди, щом си имам теб, щом имам синовете си...

Татко се чувстваше напълно безпомощен пред болката, която се беше изляла пред него. Истеричната сцена го бе зашеметила и той имаше нужда от малко време, за да обмисли собствената си позиция. Но мама не го оставяше на мира. Скоро отново се разкреця:

— Какво има, Кристофър Дол? Много е лесно да стоиш безучастно, да си мълчиш и тайно да ме преценяваш според собствения си морал. Е, добре, аз нямам морал! Искат ти се да повярваш, че се преструвам. Дори и сега, след всичките тези години още не можеш да разбереш кога съм истинска. И знаеш ли защо? Защото никога не си си дал труда да анализиращ моето поведение. Аз

ще го направя вместо теб, Кристофър. След като те е страх да ме погледнеш в очите. Страх те е да разбереш каква съм в действителност. Ако се окаже, че тази вечер съм била искрена, ти не би имал сили да го понесеш. Да понесеш факта, че си глупак, щом си се влюбил така всеотдайно в една безскрупулна, капризна егоистка. Време е да проумееш истината. Аз не съм богиня. Не съм била, няма и да бъда! А ти си един глупак, Крис, защото посвети целия си съзнателен живот на усилията да ме превърнеш в нещо, което не съм. Това те прави и лъжец, нали? — изсмя се тя на пребледнелия ми баща.

— Погледни ме, Кристофър. На кого ти напомням? — Отдръпна се назад и впери поглед в него. Когато разбра, че няма да получи отговор, продължи тирадата си. — Хайде, признай си! Не приличам ли на нея? Не изглеждаше ли тя точно така през последната нощ във Фоксуърт Хол, когато гостите се тълпяха около елхата, а тя крещеше в библиотеката; За това как баща ѝ я набил и я заставил да извърши неппростимото. Колко жалко, че не беше там, Крис! Хайде, протегни се и ме удари! Изкрещи нещо! Докажи, че си от плът и кръв!

Татко бавно започна да губи самообладание. Ужасих се при мисълта какво би могло да се случи. Искаше ми се да се спусна и предотвратя непоправимото. Никога не бих му позволил да посегне на мама.

Мама сякаш усети мълчаливата ми молитва. Пусна ръката на баща ми и отново се свлече на пода. Не бях допускар, че е възможно да стана свидетел на подобна сцена между родителите си. Защо ли изтръпвах при всяко споменаване на името „Фоксуърт Хол“? Коя ли беше тази майка, оставила ужасни спомени и у двамата? Какво ли е правил татко Пол по времето, когато мама още не е познавала по-малкия му брат? А може би са ме лъгали, че са се запознали толкова късно? Нима родителите лъжат?

Фоксуърт Хол. Толкова ми е познато това име...

Татко пак коленичи до мама и нежно я прегърна. Обсипа лицето ѝ с целувки — опитваше се да заглуши думите ѝ.

— Крис, нима наистина ме обичаш? Та аз съм една кучка и нищо повече. Как е възможно да проявяваш винаги такова разбиране? Аз съм същата кучка като нея. Само дете бих дала и живота си, за да поправа злото, което ни стори тя.

Баща ми не отвърна нищо. Той вече бе вперил поглед в очите на мама. Скоро дишането и на двамата се учести. Страстта между тях, която винаги тлееше на повърхността, отново се разпали. Дори и аз потръпнах.

Измъкнах се тихичко, за да не видя прекалено много. Не можех да забравя смущаващата гледка на вплетените им тела. Търсеха се ненаситно, търкаляха се по пода, а накрая чух и шума от свалянето на цип. Не знам дали бе неговият или нейният. Възможно ли бе жената да свали ципа на мъжа по свое собствено желание? Дори и ако му е съпруга?

Изтичах в градината и се проснах до бялата мраморна статуя — копие на Роденовата „Целувка“. Разридах се неудържимо. Когато се успокоих, погледът ми попадна първо на голата мраморна фигура. От нея човек можеше да научи много за света на възрастните.

Толкова съм бил наивен. Любовта на родителите ми един към друг винаги ми се беше струвала самата съвършеност. Пъстроцветна дъга от ефирна коприна. Сега я видях съсипана, непотребна, тикната в ъгъла. Дали са имали подобни разпри преди? Спомнях си само случайните спречквания, но не можех да се сетя за такава разпалена кавга.

Вече съм голям. Не бива да плача. На четиринайсет години момчето се превръща в мъж. Вече ми бяха наболи първите косми над устните и на други места по тялото. Задушавайки риданията си, се изкатерих на бялата стена. Седнах на любимото си място и се загледах в имението. Лунната светлина му придаваше зловещ и нереален вид. Отново се замислих за Барт и истинския му баща. Защо не го бяха кръстили на татко Пол? Обикновено синът носи името на баща си.

Откъм океана бавно се надигна мъгла. Тя се разля на талази и обгърна имението. Вече нищо не можех да видя. Седях потопен в плътната, сивкава тъмнина. Чак тръпки да те побият.

От съседната къща се разнесоха странни, сподавени звуци. Нима и там някой плачеше? Сърцераздиращите ридания на старата дама се редуваха с кратки молитви за прошка и разкъсващи стенания.

О, Господи? Какво ли пък беше направила тя? Нима всеки криеше нещо ужасно в миналото си? И аз ли ще стана същия, когато порасна?

— Кристофър — проплака господарката на имението. Стреснах се и се размърдах, за да видя по-добре. Как така знае името на татко? Да не би пък да живее с някакъв друг Кристофър?

Вече усещах, че животът ни няма да бъде същият като преди. Над нас бе надвиснала опасност. И Барт се беше променил. Някой очевидно му влияеше, но не можех да разбера защо и как. Това едва ли имаше връзка със случилото се между родителите ни. Горкият Барт! Щом аз не мога да разбера какво става, той съвсем не би се оправил. Като че ли всички отговорности се бяха струпали на моята глава, а още не се чувствах достатъчно силен, за да ги поема.

Един ден реших да се върна от балетната школа по-рано, за да разбера какво прави Барт, когато ме няма. Не го намерих вкъщи. Нямах го и в градината. Това означаваше, че е в съседната къща.

Не беше трудно да го открия, но останах изненадан, когато го видях в скута на господарката в черно.

Не можех да повярвам на очите си. Малкият разбойник се бе сгушил така доверчиво до нея! Прокрадناх се по-близо до прозореца. Старата дама тихо напяваше приспивна песен, а Барт гледаше унесено забуленото ѝ лице. Огромните му черни очи излъчваха невинност и доброта.

Изведнъж изражението му се смени. Стана враждебно и лукаво.

— Ти изобщо не ме обичаш — заяви той със странен тон.

— Разбира се, че те обичам — отвърна нежно старата дама. — Никого не съм обичала толкова много.

— Значи ме обичаш повече от Джори?

Защо, по дяволите, трябваше да ме обича това чучело?

Господарката се извърна, помълча за миг и после каза:

— Ти си ми извънредно скъп.

— И винаги ще ме обичаш повече от всички останали?

— Винаги, Барт, винаги.

— И ще ми дадеш всичко, което поискам?

— Да, Барт... миличкия Барт. Когато дойдеш другия път, ще видиш, че се е сбъднало най-съкровено то ти желание.

— Крайно време беше! — тросна се Барт. Не можех да го позная. Стори ми се, че изведнъж е пораснал с години. Но Барт винаги можеше

да те изненада. Не спираше да се преструва. Променяше говора, походката, игрите си...

Ще предупредя мама и татко веднага, щом се върна у дома. Барт има нужда да общува с приятелчета на неговата възраст, а не с тази старица. Не е никак здравословно за едно момче да се откъсва от връстниците си. Пак се замислих защо родителите ни никога не канеха свои приятели вкъщи. Живеехме толкова изолирано. Нямахме си дори и съседи, докато не се появи тази забулена жена, която спечели сърцето на брат ми. Би трябвало да се радвам, че бе намерил сродна душа, но вместо това изпитвах притеснения.

Най-сетне Барт се изправи и каза:

— Довиждане, бабо.

Беше си пак деветгодишно момче, но не можех да проумея защо я нарече „баба“.

Изчаках търпеливо Барт да се прибере у дома и похлопах на вратата на имението. Очаквах да ме посрещне старият иконом, но чух да се приближава самата господарка. Тя надникна през шпионката и попита кой я търси.

— Джори Маркю Шефийлд — отвърнах гордо аз — точно така, както би го казал татко.

— Джори — прошепна старата дама и разтвори широко вратата. — Заповядай — покани ме тя радостно и отстъпи назад. Стори ми се, че някой бързо се шмугна в затъмнената част зад нея. — Много се радвам, че ме посети. Брат ти беше тук преди малко. Той привърши запасите ни от сладолед, но мога да те почерпя с кока-кола и бисквитки.

Нищо чудно, че Барт няма апетит вкъщи. Тази жена го тъпче с какви ли не боклуци.

— Коя сте вие? — попитах аз ядосано. — Как си позволявате да храните брат ми?

Старицата отстъпи с наскърбен, безпомощен вид.

— Аз все му казвам, че трябва първо да се наобядва у вас, но той не ме слуша. Моля те, Джори, не ме съди прибързано. Дай ми възможност да ти обясня.

Покани ме с жест да седна в изискания ѝ салон. Любопитството ми надделя над желанието да отхвърля поканата. Влязох в стая по-огромна от залите във френските дворци. Веднага забелязах рояла,

дългата мраморна камина, броката по столовете и множеството канапенца. Погледнах господарката право в очите:

— Как се казвате?

Старицата разкърши нервно ръце и промълви:

— Барт ме нарича... баба.

— Вие не сте негова баба. Защо го подвеждате така? Той и без друго се чувства объркан.

— Аз нямам внуци — отвърна тя и се изчерви. — Живея сама. Имам нужда от някого до себе си... а Барт ме приема...

Стана ми жал за нея, но реших да не отстъпвам.

— Мисля, че Барт не бива да идва повече тук, мадам. На Ваше място бих отклонил посещенията му. Той трябва да общува с връстниците си... — При тези думи ми се сви сърцето. Как да ѝ кажа, че е прекалено възрастна, за да му бъде компания? И че две баби — едната в лудницата, а другата луда на тема балет — ни бяха достатъчни?

На следващия ден ни съобщиха, че Никол е починала и отсега нататък ще си имаме сестричка. С Барт се спогледахме при тази новина. Татко бе приковал поглед в чинията си, макар и да не се хранеше. В този момент се разнесе плачът на малко дете.

— Това е Синди — каза татко. — Двамата с майка ви бяхме до Никол в предсмъртния ѝ час. Последните ѝ думи бяха, че трябва да се погрижим за момиченцето. Помислих си как бих се чувствал на нейно място и затова реших да оставя нещата в ръцете на майка ви. Тя отдавна искаше да осиновим Синди.

Мама влезе в стаята. Носеше едно златокодро момиченце с големи, сини очи.

— Не е ли прекрасна, а? Джори, Барт, посрещнете сестричката си — каза тя и целуна Синди, която ни разглеждаше съсредоточено. — Синди е точно на две години, два месеца и пет дни. Хазяйката на Никол се зарадва, че се отървава от детето. Помниш ли как искаше сестричка, Джори? — огледа се мама радостно. — Тогава ти казах, че не можем да имаме повече деца. Е, дядо Господ си знае работата. Много ми е мъчно, че Никол си отиде от света толкова рано, но при всички тези наранявания...

Не довърши изречението си. Фактът, че една толкова красива и млада жена като деветнайсетгодишната Никол Никълс трябваше да

умре, за да се сдобием със сестричка, ми се стори ужасяващ.

— Никол твоя пациентка ли беше? — попитах аз татко.

— Не, синко. Уведомиха ни за състоянието ѝ, защото беше ученичка на майка ти и наша обща приятелка. Опитавме се да облекчим последните ѝ часове. Всъщност беше четири часа посред нощ, когато ни се обадиха от болницата.

Погледнах сестричката си. Беше много сладка в розовата си пижамка. Русите ѝ къдрици изглеждаха толкова меки. Беше се притиснала до мама и още ни разглеждаше. После се извърна и скри лицето си.

— Барт — усмихна се мама, — и ти правеше така. Мислеше си, че щом скриеш лицето си, ставаш невидим.

— Изчезвай от тук! — изкрещя внезапно Барт почервенял от гняв. — Да я махаш от очите ми! Да си седи в гроба на майка си! Притрябвала ми е на мен сестра! Мразя я, мразя я!

Настъпи тишина. Никой не се осмеляваше да проговори след тези думи.

Мама замръзна на място изумена, татко се опита да посегне към Барт, но той го изпревари и зашлеви един шамар на Синди. После Синди се разплака, а Ема се втурна към Барт.

— Никога не съм виждал по-грозна и по-жестока постъпка, Барт — каза татко. Вдигна го, за да го сложи на коленете си. Барт се опита да се измъкне, но не успя. — Иди си в стаята. Няма да излезеш от там, докато не се научиш на състрадание. Помисли как би се чувствал на мястото на Синди.

Барт изръмжа нещо, хукна към стаята си и тръшна вратата.

Баща ми вдигна черната си чанта. На излизане погледна мама укоризнено:

— Сега разбираш ли защо бях против осиновяването на Синди? И двамата знаем много добре, че Барт е доста ревнив. А едно такова хубаво дете като Синди не би изкарало и два дни в сиропиталището. Веднага щяха да се намерят желаещи да си го вземат.

— Да, Крис, прав си както винаги. Ако държавата беше взела Синди под своя закрила, нямаше да можем да я осиновим и щяхме да прекараме целия остатък от живота си без дъщеричка. А сега си имам момиченце, което така ми напомня на Кари.

По лицето на баща ми се изписа болка. За първи път излезе, без да целуне мама за довиждане. А тя за първи път не му извика да внимава.

Синди ме очарова много бързо. Тя не спираше да се върти, да се докосва до предметите и да ги облизва. Обзе ме чувство на нежност и благодарност. Беше толкова хубаво да видиш как семейството ни я обгражда с грижи и любов. И двете с мама бяха облечени в розово, и двете носеха розови панделки. Приличаха на истински майка и дъщеря. Само дето Синди имаше бели чорапки.

— Когато пораснеш, Джори ще те научи да танцуваш — каза мама. Аз ѝ се усмихнах и се застяхах за часа си по балет. Мама подаде Синди на Ема и ме настигна по пътя към гаража.

— Джори, струва ми се, че Барт скоро ще свикне със Синди. Ти как мислиш?

Искаше ми се да ѝ кажа, че това е невъзможно, но реших да не я притеснявам с опасенията си за Барт.

— Джори, какво си мърмориш?

Хм, не съм се усетил, че говоря на глас.

— Нищо, мамо. Само повтарям нещо, което чух Барт да си казва снощи. Той ридае насън, мамо. Вика те по име. Плаче, защото си избягала с любовника си. — Засмях се и се опитах да си придам шеговит вид. — Не знаех, че си толкова палава.

Мама пренебрегна шегата.

— Джори, защо не си ми казал досега, че Барт има кошмари?

Защото бе така погълната от Синди, че не обръщаше внимание на никой друг. Но как да ѝ го кажа? А Барт се нуждае най-много от внимание. Повече и от самия мен.

— Мамо, мамо! — стенеше Барт насън. — Къде си? Моля те, не ме оставяй сам! Моля те, мамо! Не бива да го обичаш повече, отколкото обичаш мен. Аз не съм толкова лош... понякога просто не знам какво правя... Мамо... Мамо!

Само лудите не знаят какво правят. А в семейството ни вече си имаме една луда. Нямаме нужда от повече.

Значи трябва да спася Барт от самия него. Да поправа някаква злина, сторена преди много години. Притеснява ме неясният спомен от детството ми. Не мога да го проумея.

Бедата е там, че колкото повече мисля за миналото, толкова по-ясно си спомням тъмнокосия мъж, който със сигурност не е татко Пол. Мама го нарича Барт Уинслоу, а брат ми се казва точно така.

СБЪДНАТОТО ЖЕЛАНИЕ

Ама че проклетница е тая Синди. Пет пари не дава, че някой ще я види гола. Пет пари не дава, че някой ще я види на гърнето. Пет пари не дава ни за чистота, ни за приличие. Даже посегна към количките ми и ги загриза.

И лятото взе да ми омръзва. Чудя се к'во да правя по цял ден. И къде мога да ида, освен в съседната къща! Старата все ми обещава пони, ама не съм го видял досега. Подвежда ме тя, дразни ми любопитството. Ще ѝ дам да се разбере. Ще я оставя да си седи сам-самичка и хич няма да се появявам. Ще я накажа. Снощи чух мама да разправя на татко как я видяла изправена на стълбата до стената: „Гледаше ме втренчено, Крис. Наистина се бе втренчила в мен!“

Татко се изсмя. „Хайде, хайде, Кати. Че какво лошо ще ти причини с погледа си? Тя е чужденка в една чужда земя. Можеше да се държиш по-приятелски — да ѝ махнеш или да я поздравиш, а защо не и да се представиш?“ Ама че смешка. Баба не би отвърнала на никакъв поздрав. Та тя се притеснява от непознати. Само на мен ми има доверие.

И днес се държах гадно със Синди. Затова ми забраниха да излизам, ама аз му намерих колая. Измъкнах се и се шмугнах бързичко в съседната къща — при хората, които ми се радват.

— Къде ми е понито? — креснах аз, като видях празния обор. — Нали ми обеща пони, а? Ако не ми го доведеш, ще кажа на мама и татко, че си се опитала да ме отвлечеш!

Старицата сякаш се сви в грозната си черна рокля и нервно плъзна мъртвешко белите си, дълги пръсти към тежката перлена огърлица, която рядко показваше, макар че винаги я носеше.

— Утре, Барт. Утре ще ти се сбъдне желанието.

На път за вкъщи срещнах Джон Амос. Той ме заведе в тайната си стаичка и забъбри шепнешком за разни „мъжки работи“:

— Жени като нея се раждат богати и никога не им се налага да използват ума си — каза Джон Амос и прикова воднистите си, присвити очи в мен. — Чуй ме добре, момче. Никога да не се влюбваш

в глупави жени. А всички жени са глупави. Имаш ли си работа с която и да било, трябва да ѝ дадеш да разбере от самото начало кой командва и да ѝ го напомняш ежечасно. А сега да видим как си се справил с днешния урок. Кой е Малкълм Нийл Фоксуърт?

— Моят праядо, който отдавна не е между живите, но е могъщ независимо от това — отвърнах аз без сам да проумявам казаното.

— Какво друго знаеш за Малкълм Нийл Фоксуърт?

— Че е светец. Светец, на когото се полага царско място на небето.

— Правилно. Има и още. Нека чуем всичко.

— Светът не познава по-умен човек от Малкълм Нийл Фоксуърт.

— Това не е всичко, на което съм те учил. Би трябвало да си запомнил повече от дневника му. Всеки ден ли го четеш? Там е записан целият му живот и аз съм препрочитал този дневник десетки пъти. От досега с него човек поумнява. Затова не спирай заниманията с дневника на праядо си, докато не придобиеш неговия ум и хитрост.

— Да си хитър и да си умен едно и също ли е?

— Разбира се, че не! Да си хитър означава да си способен да скриваш от другите колко си умен.

— Малкълм защо не е обичал майка си? — попитах аз, макар и да знаех, че го е изоставила. Ъй все пак, аз щях ли да намразя мама заради подобна постъпка?

— Не е обичал майка си ли? Та Малкълм е бил луд по нея до момента, когато тя избягала с любовника си и го оставила на баща му, който бил прекалено зает, за да му обърне внимание. Чети дневника и ще разбереш какво е накарало Малкълм да намрази всички жени. Чети и трупай познания. Мъдростта на Малкълм ще стане твоя мъдрост.

— Но моята майка е добра майка — смънках аз неубедително, загубил увереност, че казвам истината. Животът е толкова „измамен“ (това е новата дума за днес, „измамен“).

Тази сутрин татко изписа думата с печатни букви и ми обясни точно какво означава: „Слушай, Барт — каза той, — искам ти и Джори да включите думата «измамен» поне пет пъти в разговорите си днес. Думата означава «различен от това, което се вижда на повърхността, привиден и лъжлив — И-З-М-А-М-Е-Н.»

Изписа ми я буква по буква. Ама че работа! Хич не ми се живее в един «измамен» свят. Тия загубени нови думи само ми показват колко

излишно“ е всичко.

— Сега те оставям сам, за да прочетеш по-нататък дневника на Малкълм — каза Джон Амос и се затътри приведен на една страна.

Отворих книгата на мястото, отбелязано с кожения показалец.

„Днес реших да опитам какво пуши баща ми. Натъпках лулата му с тютюна, който намерих в кабинета, и се промъкнах зад гаража.

Не знам дали не ме издаде някой от слугите, но той разбра веднага. Почервения от гняв и ме накара да се съблека гол. Целият се свих от уплаха. Проплаквах при всеки удар на камшика. После той ме заключи на тавана, за да се отдам на добродетелен размисъл и изкупя греховете си. Докато стоях заключен, намерих стари снимки на майка ми от времето, когато е била момиче. Толкова красива, толкова мила и невинна! Мразех я! Исках тя да умре точно в този миг, където и да се намира. Исках да изпита моите страдания, да се мъчи така, както се мъчех аз сега — с гръб, нашарен от кървави рани, и уста, пресъхнала от задухът и горещината на прашния таван.

Намерих и други неща — дантелени корсети, които да подлъгват мъжете, че една жена разполага с повече, отколкото природата я е дарила. Реших, че няма да позволя на никоя жена да ме измами, колкото и красива да е тя. Защото именно красотата плющеше по гърба ми преди малко и красотата ме тикна на тавана. Баща ми всъщност не е виновен за извършеното от него. Той се разкъсва от болка не по-малка от моята.

Сега разбрах, че това, което повтаря през цялото време, е вярно. Не може да се разчита на жените. Особено пък на тези с красиви лица и съблазнителни тела.“

Вдигнах поглед и се втренчих в пространството пред себе си. Не виждах обора и сеното, а красивото лице на майка си. Нейната любов беше ли измамна? Дали би избягала някой ден с „любовника“ си? Би

ли ме оставила да се оправям сам с втория си баща, който държи на Джори и Синди много повече отколкото на мене?

Какво ще правя тогава? Баба ще ме вземе ли при себе си? Попитах я за това по-късно. „Да, миличък, ще те взема. Ще се грижа за теб, ще те защитавам и ще правя всичко по силите си, за да се чувстваш добре, защото ти си син на втория ми съпруг, Барт Уинслоу. Не съм ли ти го казвала преди? Имай доверие в мен, вярвай ми, но се пази от Джон Амос. Той не е човекът, с когото трябва да се сприятиелиш.“

Син на втория ѝ съпруг? Това означава ли, че и мама е била женена за него? Ама и тя не спира да се жени! Затворих очи и се замислих за Малкълм, който отдавна почива в гроба си. Туп, туп, туп — буците пръст посипват ковчега ми. Сега е тъмно. Задушно. Тясно и студено. Раят... къде е раят?

— Барт, погледът ти е напълно безизразен.

— Уморен съм, бабо, толкова съм уморен.

— Скоро ще ти се сбъдне желанието.

Пари, исках пари, купища зелени банкноти. В този момент някой похлопа на външната врата. Сkochих от скута на баба и се скрих.

Джори се втурна в стаята, следван от Джон Амос, който му бе отворил.

— Къде е брат ми? — попита Джори и се огледа. — В последно време държанието му никак не ми харесва и си мисля, че промяната се дължи на посещенията му тук.

— Джори — повика го баба и протегна към него ръката си, отрупана с искрящи бижута, — не ме гледай така сърдито. Аз не му причинявам зло. Само го черпя със сладолед от време на време. Седни и нека поговорим. Сега ще ни донесат сладкиши.

Джори не ѝ обърна никакво внимание, а се спусна като хрътка право към мен и ме измъкна иззад палмите в саксии.

— Не, благодаря, мадам — отвърна той студено. — Мама ми дава всичко, от което се нуждая, а това, което Вие правите с Барт, му се отразява зле. Затова Ви моля да не го допускате при себе си.

Баба стисна тънките си, почти невидими устни, а докато се съпротивлявах отчаяно, видях очите ѝ да се изпълват със сълзи. Стигнахме до задния ни двор и Джори ме разтърси: „Никога вече не

ходи там, Барт Шефийлд! Тя не ти е баба! А ти я гледаш така, сякаш че я обичаш повече и от мама!“

Чувал съм да разправят за мен, че не съм достатъчно висок за възрастта си. Да, ама като стана на десет години, изведнъж ще порасна. Като ме заведат в Дисниленд, ще се заредя с вдъхновение и ще стана висок колкото някой великан.

— Защо изглеждаш така потиснат, миличък? — попита баба, когато се сгуших в скута ѝ на следващия ден. Още не ми беше купила пони.

— Няма да идвам вече при тебе — отвърнах аз начумерено. — Ще кажа на татко, че искам пони и той веднага ще ми го доведе. Хич не ми е притрябвало твоето.

— Барт, нали не си разправял на родителите си за мен?

— Не, госпожо.

— Ако ме лъжеш, Бог ще те накаже.

Че то кой ли не ме наказваше?

— Аз никога не споделям с родителите си. Те и без друго не ме обичат. Нали си имат Джори? Сега се сдобиха и със Синди. Аз изобщо не им трябвам.

Баба се огледа припряно. Увери се, че всички врати са здраво затворени и прошепна:

— Барт, видях те да говориш с Джон. Бях ти казала да се пазиш от него. Той е лош човек, а жестокостта му няма граници. Не забравяй това.

Вече не знаех на кого да вярвам. Той твърдеше същото за нея. Някога си мислех, че всички членове на едно семейство заслужават доверието ти, а сега започвах да разбирам, че хората не са винаги това, за което се представят. Нито бяха толкова добри, нито толкова грижовни — особено към мен. Май само баба ми се радваше. И Джон Амос донякъде. Пак се обърках. Дали да смятам Джон за свой приятел? Но в такъв случай да намразя ли баба? Трябва да направя избор, а нямам представа кого да предпочета. Ама че сложно решение. Баба ме прегърна и когато опрях лице до гърдите ѝ, разбрах, че тя ме обича най-много от всички. Защото е моята истинска баба.

Ами ако не е така?

Вече я познавах от доста време, а с Джон Амос се бяхме сблизих едва от няколко дни. Може би ако го срещна седем поредни пъти, това ще означава, че е добър човек. Числото седем носи късмет. Петте ни разговора в потискащата му стая бяха достатъчни, за да се убедя в коварството на жените.

— Миличък Барт — допря сухите си устни до ухото ми баба, — не се страхувай. Просто не се занимавай много-много с Джон Амос и не се осланяй на думите му. — Тя ме погали и се усмихна. — А сега изтичай до обора, за да видиш какво съм ти купила. Ще откриеш това, заради което всички момчета ще ти завиждат.

Тя искаше да каже още нещо, но аз не се стърпях и се втурнах към обора. За всеки случай мушнах в джоба си една ябълка. Всеки ден тъпчех якето си с бучки захар. За всеки случай. Лягах си е молитва на уста час по-скоро да се сдобия с понито. Защото то ще ме обича повече от всеки друг. Стигнах до обора, без нито един път да падна. Изведнъж застинах. Та това не беше пони!

Беше най-обикновено куче. Голямо, косматото куче с вирната опашка и предан поглед. Вече ме гледаше влюбено, макар и с нищо да не бях заслужил любовта му. Направо ми се дорева. Кучето се опита да се освободи от въжето си и да се спусне към мен. Цялото сияеше от радост. А аз не можех да го понасям.

Баба ме настигна запъхтяна.

— Миличък Барт, не се разстройвай. Наистина исках да ти купя пони, но нали ти казах колко силно миришат. Родителите ти веднага щяха да разберат, че идваш тук и да ти забранят дори да ме поздравяваш.

Свлякох се на пода с наведена глава. Искаше ми се да умра на място. Изядох купища сладолед, изтърпях сума ти целувки и прегръдки... а тя пак не ми купи пони.

— Защо ме излъга? — изхлипах аз. — За какво си губих влемето с теб? Да не съм ти лоб? — Ето че пак започнах да бъркам „р“ и „л“. Като някое бебе.

— Барт, ама ти нищо не знаеш за санбернарите — каза баба и ме вдигна на ръце. — Виж колко е голямо това куче, а е едва на няколко месеца. Ще порасне голямо като пони. Тогава ще го възсядаш и ще го яздиш наоколо. Знаеш ли, че тези кучета се използват за спасяване на човешкия живот в планините? Връзват им по една бутилчица бренди

на врата и ги пускат, а те сами намират пострадалите. И ги спасяват. Те са най-смелите кучета на този свят.

Хич не й повярвах, но хвърлих един поглед на кучето. И това ми било бебе! То пак се опита да се освободи, за да ме докосне. Това ми хареса.

— Настина ли ще стане голям като пони?

— Барт, той е още на шест месеца, а вече е стигнал големината на някои понита! — Баба се изсмя и ме поведе навътре. — Ето, виждаш ли? — Посочи ми малко, червено седло с юздечка и оглавник, а после ме побутна до една червена двуколка. — Можеш да го яздиш или да го впрегнеш в каручката. Имаш си хем куче, хем пони. Необходимо ти е само малко въображение.

— Да не ме ухапе?

— Не се страхувай. Виж го как ти се радва. Протегни ръка и го остави да те подуши. Ако се отнасяш добре към него, ако го храниш редовно и често почистваш козината му от трънчета, ще си имаш не само най-красивото куче на света, но и най-добрия приятел за всички времена.

Аз плахо подадох ръката си, а кучето ми я облиза с такава охота, все едно че беше сладолед. Ама че лигави целувки. Изсмях се, защото ме хвана гъдел.

— Остави ни сами, бабо — наредих троснато аз.

Тя се отдалечи с нежелание, а аз клекнах до понито, за да му обясня това-онова.

— Виж какво, ти не си куче, а пони. Слушай ме внимателно. Твоята задача не е да носиш бренди на хора, затрупани в снега. Ти си мое пони и ще се грижиш само за мен. Ще ме носиш на гърба си.

То ме погледна неразбиращо, наклони глава на една страна и седна на задните си лапи.

— Да не си посмял да заемаш тази поза! — изкресях аз. — Понитата не седат назад. Това го правят само кучетата.

— Барт — разнесе се отнякъде гласът на баба, — помни, че не трябва да бъдеш груб.

Реших да не й обръщам внимание. Жените нищо не разбират от тия работи. Джон Амос ми го каза. Мъжете трябва да командват, а жените да се подчиняват.

Ясно бе, че трябва да превърна кучето в пони. Прехвърлих наум всички балетни сцени с вещици — те много разбираха от магии. Най-сетне ми се стори, че знам какво да направя.

Трябваша ми дълъг, гърбав нос, издадена брадичка, изцъклени очи и кокалести пръсти с петсантиметрови черни нокти. Разполагах само с чифт черни, пронизващи очи — може пък и да стане номерът. Лесно можех да преправя погледа си на зловещ.

Разперих ръце, свих пръстите си като нокти на граблива птица, прегърбих се напред и занареждах:

— Кръщавам те Епъл! Погълни вълшебното биле и се превърни в пони. — Дадох му вълшебното биле, което в случая бе ябълката. — Сега си мой, само мой! Да не поемаш нито храна, нито вода от чужда ръка. Да не обичаш никого, освен мене. Умра ли, да умреш заедно с мен. МОЙ! МОЙ! ЧУВАШ ЛИ, ЕПЪЛ? ЗАВИНАГИ МОЙ!

Силата на магията ми подтикна Епъл да подуши ябълката. Той изскимтя разочаровано и се извърна към бучката захар, която пазех за по-късно.

— Без такива глезотии! Трябва да ядеш всичко — скарах му се аз и отхапах от плода, за да му покажа как се прави това. Пак му подадох ябълката. Той отново поклати безучастно гигантската си глава. Беше бяла, но тук-там се подаваше по някой рижав косъм. Не беше много грозен. Отхапах още едно парче и го задъвках шумно, за да му покажа от какво хубаво нещо се лишава.

— Барт — провикна се отнякъде баба, — може би съм сторила грешка. Ще върна кучето в магазина и ще ти купя истинско пони.

Погледнах към нея, към кучето, а накрая и към нашата къща. Родителите ми наистина биха усетили миризмата на понито. А миризмата на кучето няма да ги притесни, защото ще си мислят, че Клоувър най-сетне се е привързал към мен. (Всъщност той не ми дава дори да го доближа.)

— Виж какво, бабо, ще поддържа това куче известно време. Ще му покажа как да се държи като пони. Ако не се научи до пътуването ми за Дисниленд, ще го върнеш на магазина, а аз изобщо няма да ти идвам повече на гости.

Изсмях се щастливо и се завъргалях из сеното с моето куче-пони — единственото куче-пони на света. Топлото му голямо тяло ме обгръщаше целия. Много беше хубаво.

После погледнах към баба и разбрах, че Джон Амос греши. Жените не са зли и коварни по природа. Ох, така ми олекна да се уверя, че коварният е Джон Амос, а мама и баба са най-милите същества, които познавам — след Епъл, разбира се.

— Бабо, вярно ли е, че моят истински татко ти е бил съпруг?

— Да — отвърна тя с наведена глава. — Но това трябва да си остане между нас. Обещай да не казваш на никого.

Баба ми се стори малко натъжена, но аз щях да се пръсна от радост. Имах си куче-пони и истинска баба, която е била омъжена за истинския ми баща. Най-сетне и на мен да ми провърви.

Вече не бърках „р“ и „д“. Ето какво направи за мен любовта на Епъл и на баба. Родителите ми никога не биха постигнали подобен успех.

Скоро разбрах, че между любовта и яденето има пряка връзка. Колкото повече храна давах на Епъл, толкова повече ме обичаше. И си беше мой. Вече не ми трябваша никакви магии. Когато влизах сутрин в обора, той веднага се спущаше към мен. Въртеше опашка, подскачаше в кръг и ме лижеше ли лижеше. Опитах се да го впрегна в каручката и да го обзядя. Той се дърпаше като истинско пони. Да можеше само да ме види Джори! Не знаех, че съм способен на такива чудеса.

— Скоро ставам на единайсет — казах аз една сутрин на баба с надеждата да се сети за някой нов подарък.

— На десет — поправи ме тя. — Тази година ставаш на десет.

— На единайсет! — не се предавах аз. — Цяла година ставах на десет, така че сега трябва да съм на единайсет.

— Барт, не пришпорвай времето. То и без друго минава извънредно бързо. Радвай се на младостта си. Остани си винаги същият.

— Бабо, разкажи ми за твоите синове — казах аз, галейки Епъл по главата.

Тя като че ли отново посърна. Не можех да видя лицето ѝ, но ми се стори, че отпусна отчаяно рамене.

— Единият отиде в рая — промърмори баба дрезгаво, — а другият избяга.

— Къде избяга? — попитах аз, защото си помислих, че ако е на някое интересно място, и аз ще ида там.

— На юг — отвърна тя и се сви още повече.

— И аз ще замина на юг. Макар че е отвратително място — пълно с гробове и стари баби. Едната ми баба е в лудницата, а другата е изкуфяла вещица. Ти си най-хубавата ми баба. — Вече знаех, че не е откачената майка на Крис, а истинската майка на истинския ми баща. Те, жените си сменят фамилията, когато се женят, така че... Сетих се, че не знам дори първото ѝ име и реших да я попитам.

— Кории Уинслоу — отговори ми тя свела поглед. Черният ѝ воал откри едва-едва страните ѝ. Показаха се и няколко бели кичура, сред които се прокрадваха меки, златни нишки. Дожаля ми за баба. На нея наистина ще ѝ е мъчно, когато замина.

— Аз отивам в Дисниленд. Ще остана там една седмица, за да си празнувам рождения ден. Мама, татко, Джори и Ема ще ми подарят един куп неща, а после ще отлетим на изток, където трябва да прекараме цели две седмици при разни...

— Знам — прекъсна ме баба с усмивка, — при разни стари гробове и стари вещици. Все пак гледай да прекараш добре. — Тя се наведе и ме прегърна. — Ще се грижа добре за Епъл в твоё отсъствие.

— НЕ! — изпищях аз, ужасен от мисълта, че Епъл може да се привърже към нея, докато ме няма. — Да не си го докоснала. Той си е мой. Да не си посмяла да му даваш храна и да го примамваш.

Баба се съгласи да ме послуша. Казах ѝ, че ще намеря начин да се промъкна от Дисниленд, за да се погрижа за Епъл. Не ми беше много ясно как ще успея да го сторя, а и тя не изглеждаше много убедена в думите ми.

Отидох в обора и се проснах на сеното. На вратата се показва измършавялата фигура на Джон Амос. Отново ми заразправя колко коварни са жените и как вкарват мъжете „в грях“.

— Хората не правят нищо даром, Барт Уинслоу. Хич не си мисли, че господарката няма задни мисли, свързани с теб.

— Защо ме наричаш така?

— Защото се казваш така, нали?

Аз се ухилих и му обясних наперено, че имам най-дългото име на света.

— Голяма работа — отвърна припряно Джон. — Слушай, момченце. Вчера ме попита какво е грях, но аз не намерих точните думи. Грехът е това, което мъжът и жената извършват заедно, щом се затворят в спалнята.

— Че какво му е толкова лошо на греха?

Старият иконом оголи хищно жълтите си зъби, а аз се свих уплашен назад. Искаше ми се час по-скоро двамата с Епъл да се отървем от присъствието му.

— Жената използва греха, за да лиши мъжа от волята му. Време е да научиш някои истини. Всеки мъж има едно слабо място, а жената знае как да се възползва от това. Достатъчно е да си свали дрехите и да предложи на мъжа всички земни наслади, за да изтощи силата му чрез огъня на страстта. Наблюдавай собствената си майка. Не си ли забелязал как се усмихва на баща ти, как гримира лицето си и лакира ноктите си, как се облича в най-прозирните дрехи, само и само да привлече вниманието му? Това са сигурните признаци за наличието на грях.

Преглътнах тежко и угрижено. Никак не ми се искаше родителите ми да вършат лоши неща и да си навличат Божия гняв.

— Спомни си думите на Малкълм: „Изминаха пет години, откакто мама ме изостави в ръцете на баща ми, който ме мразеше, защото му напомнях за нея. Той не спираше да ми повтаря как го е мамила през целия им съвместен живот. Как му е изневерявала с безбройните си любовници. Затова не можеше да ме понася. Не търпеше дори физическата ми близост. Чувствах се толкова самотен. Огромната ни къща се огласяше от риданията ми. От време на време татко ми натякваше, че заради мен няма да успее да се ожени повторно. Никоя от обожателките му не ме обичаше. Но затова пък се страхувах от мен. Бях готов да се обзаложа, че усещат какво си мисля за тях. Убеден бях, че са обречени на вечни мъки.“

— Какво значи „обожателка“? — попитах аз, отегчен от историята на Малкълм.

— Погубена душа, обречена на адски мъки — отвърна Джон Амос и ме прониза с погледа си. — Не си мисли, че можеш да заминеш на почивка и да повериш Епъл на другиго. Приемеш ли любовта на едно животно, то се превръща в твоя отговорност за цял живот. Храниш го, поиш го и го разхождаш. Иначе Бог ще те накаже!

Аз потръпнах и се обърнах към Епъл, който си гонеше опашката.

— И ти имаш силния поглед на Малкълм, Барт. Бог те е изпратил на земята, за да завършиш делото на працядо си. Душата на Малкълм

няма да намери покой, докато онези адски изчадия не попаднат в геената огнена.

— Геената огнена — повторих механично аз.

— Двама са вече там... остават още трима.

— Остават още трима.

— Семената на злото се множат все по-бързо и по-бързо.

— По-бързо и по-бързо.

— Изпълниш ли мисията си, Малкълм ще почива спокойно в гроба си.

— Ще почивам спокойно в гроба си.

— Какво каза?

Въпросът му ме смути. Май наистина си въобразявах, че съм самият Малкълм от време на време. Джон Амос се засмя. Стори ми се някак доволен. Вече можех да си тръгна.

Джори веднага се спусна да ме разпитва.

— Къде беше? Какво прави в имението? Видях те да говориш със стария иконом. Той какво ти каза?

Почувствах се като комар, който трябва да се пребори със слон. Сетих се за Малкълм и за това как той се е справял в подобни ситуации. Лицето ми веднага се опна в студена маска.

— Джон Амос и аз си имаме тайни.

Джори застина учудено, а аз го отминах.

Мама буташе напред-назад количката на Синди под дървото в градината. Тези момиченца все трябва да ги пазят да не паднат.

— Къде беше, Барт? — провикна се мама.

— Никъде! — троснах ѝ се аз.

— Барт, знаеш, че не ми харесват подобни отговори.

Спрях се и реших да се държа като Малкълм — да не отместя поглед от нея, докато не се почувства неудобно. Какво беше учудването ми да забележа, че носи съвсем прозирна блузка, която дори оставяше пъпа ѝ непокрит! Мама се беше разголила! А голотата е грях! Бог бе наредил на Адам и Ева да покрият греховната си плът. Нима мама беше същата като онази Корин, която избягала с „обожателя“ си?

— Барт, не ме гледай така, все едно че за пръв път ме виждаш.

Съзнанието ми бе изцяло завладяно от любимия библейски стих на Джон Амос. Вече бях разбрал какво изисква Бог от хората, които е

сътворил.

— Внимавай, мамо. Бог вижда и ще те накаже.

Мама едва не подскочи от изненада. После пое дълбоко въздух и попита с дрезгав глас:

— Защо каза това?

Гледай я как се разтрепери, помислих си аз. Извърнах поглед към голите статуи в тази градина на греха. Малкълм се обръщаше в гроба си заради някакви си разголени, лоши хора.

И все пак аз обичах майка си — та тя понякога ме целуваше за лека нощ и изслушваше вечерните ми молитви. Преди идването на Синди прекарваше доста време с мен. Пък и май си нямаше „обожател“.

Не знаех какво да направя.

— Спи ми се, това е — отвърнах аз и се отдалечих. Чувствах се съвсем объркан. Ами ако написаното от Малкълм е вярно? Ако мама наистина вкарва мъжете в грях и ги превръща в животни? Дали е лошо да си животни? Епъл не е лош и няма никакви греховни помисли. Дори и Клоувър е симпатичен, нищо че не ме обича.

Влязох в стаята на Джори и се спрях пред аквариума. На повърхността му бълбукаха мънички въздушни балончета. Точно като шампанското, от което веднъж мама ми даде да отпия.

При мен рибите не живееха дълго, а в аквариума на Джори се чувстваха съвсем добре. В моята стая стоеше една стъкленица с вода, където малко пиратско корабче пилееше фалшиви скъпоценни камъни върху фалшивото дъно на океана. В аквариума на Джори растяха истински водорасли. Рибките му се плъзгаха грациозно между кораловите рифове.

Джори прави всичко по-добре от мен. Омръзна ми да бъда Барт. Барт вече си има отговорности, така че трябва да остане у дома и да забрави за Дисниленд.

Опитоменото животно е голяма отговорност.

Метнах се на леглото си и се втренчих в тавана. Малкълм вече нямаше нужда нито от силата си, нито от интелигентността си. Той беше мъртъв и всичките му качества си бяха отишли заедно с него. Никой не е бил в състояние да се наложи на Малкълм, след като е пораснал голям. Омръзна ми да бъда момче. Време е да се превърна в мъж. В някой като могъщия, приказно богат Малкълм.

Тогава хората ще стават на крака, щом заговоря. Ще се разтреперват от погледа ми. Ще се свиват от страх, когато ги подминавам. Това време наближаваше. Вече го усещах.

СЕНКИ

— Джори, не мога да разбера какво става с Барт това лято — каза мама по пътя към колата. — Коренно се е променил. Какво ли прави по цял ден?

Почувствах се неудобно. Искаше ми се да защитя Барт и да не издавам тайната му. Не можех да разкажа на мама за новата му приятелка, която се представя за негова баба.

— Не се притеснявай, мамо. Сега трябва да се грижиш за Синди. Тя е толкова сладка. Сигурно като малка и ти си изглеждала така.

Майка ми се усмихна и ме целуна по бузата.

— Ако не се лъжа, там стои още едно сладко момиченце, което е спечелило сърцето ти.

Целият се изчервих. Не се удържах да не погледна към Мелъди Ричарм. Тя беше приказно красива. Косата ѝ бе малко по-тъмно руса от мамината, а сините ѝ очи грееха с лъчезарно очарование. Помислих си, че никога не бих се влюбил в момиче, чийто очи не са сини. Точно в този момент Мелъди се затича към колата на баща си. Тя вече се превръщаше в жена. Не е ли странно как сякаш за един ден плоскогърдите момиченца изтъняват в талията, наедряват отпред, закръглят ханш и стават десет пъти по-интересни?

Веднага щом се прибрахме, мама ме накара да потърся Барт.

— Кажи ми непременно, ако го намериш пак в съседната къща. Не желая да безпокоите една застаряваща самотница, макар че никак не ми се нрави навикът ѝ да ме зяпа по цял ден.

Намерих Барт в стария обор, който някога е бил наричан „конюшня“. Сега всички отделения бяха празни, но Барт грижливо почистваше едно от тях. Не можех да повярвам на очите си. До него бе застанало голямо куче. Стигаше почти до брадичката му. По звуците, които издаваше, и закачливата му игривост можеше да се разбере, че е още бебе.

Барт захвърли греблото и нахока кучето:

— Престани да подскачаш така, Епъл! Понитата подскачат само когато видят препятствие. А сега изяж сеното. Иначе изобщо няма да видиш прясно сено.

— Барт... — извиках тихичко аз. Стана ми драго, когато го видях как трепна от изненада. — Кучетата не ядат сено.

Лицето му почервения от гняв.

— Веднага да се махаш! Изчезвай! Мястото ти не е тук, разбра ли!

— И твоето място не е тук.

— Махай се веднага — разхлипа се той и прегърна кучето. — Това куче си е мое. Трябваше да бъде пони. Затова го отглеждам хем като куче, хем като пони. И не съм луд, така да знаеш.

— Разбира се, че не си луд — казах аз. На гърлото ми бе заседнала буца. Какво да направя, като повечето животни го избягвах? Сякаш усещаха, че без да иска непременно ще ги настъпи по опашката или ще се спъне в тях. Всъщност дори и аз внимавах, ако се случеше Барт да мине покрай мен, когато се излеждам на пода.

— Кой ти подари това куче?

— Баба ми — отвърна Барт изпълнен с гордост. — Тя ме обича, Джори. Повече отколкото мама. И повече отколкото те обича мадам Мариша.

Такъв си беше Барт. Изпитах ли желание да се сближите, той веднага ще ти го изкара през носа. Вече съжалявах за опита си да го разбере по-добре.

Реших да не докосвам кучето, макар и то да проявяваше любопитство към мен. Нямаше смисъл да дразня Барт. Може пък наистина да си е намерил приятел.

Барт се усмихна щастливо и тръгнахме към къщи.

— Нали не ми се сърдиш? — попита той. Разбира се, че не му се сърдех. — И няма да ме издадеш? Мама и татко не бива да знаят за това, Джори.

Не обичах да крия каквото и да било от родителите си, но Барт бе много настойчив, а пък и не виждах нищо лошо в желанието на една старица да го зарадва с някой и друг подарък. Той за първи път се бе почувствал щастлив и необходим на някого.

Влязохме в кухнята, където Ема хранеше Синди с овесени ядки. Тази сутрин мама бе облякла сестричката ни в нови синкави ританки с

бяла бродерия и розови зайчета по тях. Бродерията бе дело на мама. Грижливо вчесаните коси на Синди бяха вдигнати на опашка с помощта на синя, копринена кордела. Толкова беше красива и свежа, че ми се прииска да я притисна до себе си, но вместо това се засмях. Нямахте защо да събуждам ревността на Барт. Странното бе, че Синди харесваше Барт далеч повече от мене. Може би защото бе по-дребничък на ръст.

Брат ми се метна на един от кухненските столове, който щеше да се прекатури от този щурм. Ема се намръщи:

— Иди да се измиеш, Барт Уинслоу. В противен случай няма да те пусна на масата си.

— Че тя изобщо не е твоя маса, разбра ли? — изръмжа Барт и тръгна към банята. Пътном не пропусна да прокара ръцете си по стените така, че да остави мръсни петна след себе си.

— Барт! Веднага да престанеш! — изкрещя строго Ема подире му.

— Че да не са твои тия стени? — промърмори той отново. Миенето не ръцете му отне цяла вечност, а когато се върна, се оказа, че са чисти единствено дланите му. Погледна с отвращение супата и сандвичите, приготвени от Ема.

— Хайде, Барт, хапни малко — рече тя. — Иначе съвсем ще се стопиш.

Аз вече привършвах втората си филия и втората купичка супа, а Барт още предъвкваше първия си сандвич. Не бе докоснал супата.

— Какво мислиш за сестричката си? — попита Ема, като избърса внимателно устата на Синди и свали нацапания лигавник. — Не е ли истинска кукла?

— Много е сладка — съгласих се аз.

— Синди не ми е никаква сестричка! — тросна се Барт. — Тя е едно гурелясало бебе, което никой друг, освен мама не би харесал.

— Бартоломю Уинслоу... да не съм те чула да говориш така — погледна го Ема укоризнено. — Синди е прекрасно дете и толкова много прилича на майка ти, че спокойно би минала за нейна истинска дъщеря.

Барт продължи да се ядосва на Ема, на Синди, на мен, та дори и на стената.

— Мразя русите коси и червените, влажни устни — избъбри той под носа си и се изплези на Синди. Тя весело се изсмя в отговор. — Ако мама не се престараваше с тия нови дрехи и панделки, Синди щеше да е една грозница.

— Синди ще стане голяма красавица — каза Ема и погледна сестричката ни с възхищение. После се наведе и целуна мъничкото ѝ личице.

Целувката отново предизвика негодуванието на Барт.

Седях напрегнат и изплашен. Вече се събуждах с мисълта, че брат ми става все по-странен от ден на ден. А аз го обичах. Обичах и родителите си. Обожавах Синди. Усещах, че скоро ще трябва да се боря за всички тях, макар и да не знаех от какво ще трябва да ги опазя.

ПОДХВЪРЛЕНОТО ДЕТЕ

Ама че са загубени Ема и Джори, мислех си аз, докато пълзях по горещата аризонска пустиня. Добре че си имам Епъл и баба — иначе щеше да е ужасно. Ето я милата ми старица. Приема ме в обятията си, целува ме и ме прегръща за добре дошъл. Синди не може и да мечтае за толкова обич.

Баба ми поднесе купичка супа. Да си оближеш пръстите. Най-много ми хареса надробеното сирене отгоре.

— Защо не бива да казвам на родителите си, че се грижиш за мене и че никога не съм се чувствал толкова добре? Какво лошо има в това? — Реших да си премълча, че сигурно не ми е истинска баба, а казва така само за да ме зарадва. Всъщност това ми харесваше, защото роднините са задължени да се обичат помежду си, докато с чуждите хора не е така.

Преди да отговори на въпроса ми, баба сложи на масата един голям камион — играчка. Защо ли стана изведнъж толкова тъжна и някак несигурна?

— Родителите ти вече ме мразят, Барт — прошепна тя едва доловимо. — Моля те, не им казвай за мен. Запази тайната ни.

— Няма някога си ги познавала? — зяпнах аз от учудване.

— Да, Барт. Това беше много отдавна. Тогава бяха съвсем млади. Гледай ти.

— Какво си сторила, че да те намразят? — И мен всички ме мразеха, така че хич не се изненадах от това, което каза баба.

Тя протегна ръка към мен.

— Барт, големите също грешат понякога. Сега изплащам своята неппростима грешка. Всяка нощ отправям към Бога молитва за прошка. Моля се за прошката на децата си. Нямам сили дори да се погледна в огледалото. Затова крия лицето си от другите и от себе си. Затова използвам този неудобен стол, та нито за миг да не забравя какво зло причиних на хората, които най-много обичах.

— Къде отидоха синовете ти?

— Не помниш ли? — избухна тя в сълзи. — Те избягаха от мен, Барт. Толкова ме боли от това. Никога не изоставяй родителите си.

Хм, че аз изобщо нямах подобно намерение. Светът наоколо е прекалено голям. Прекалено страшен. Докато тук се чувствах на сигурно място. Изтичах при баба, за да я прегърна и тъкмо щях да се заиграя с камиона, когато Джон Амос нахлу в стаята с разярен поглед.

— Госпожо, за малките деца не е полезно да бъде задоволявана всяка тяхна прищявка. Би трябвало да го знаете по-добре от мене.

— Джон — рече баба високомерно, — да не си посмял да влизаш в стаята ми, без да почукаш. Не забравяй къде ти е мястото.

Биваше си я баба. Джон Амос заотстъпва, мърморейки си под носа как господарката всъщност не му е отредила никакво място или поне на мястото, което заслужава. Забравих за него, веднага щом излезе. Бях очарован от новата играчка. Искях да разбера как е направена. Каквото и да ми дадяха, все се оказваше счупено след първия половин час.

Баба въздъхна и погледна с тъга към разпадналия се камион.

Дългите летни дни се нижеха бавно. Джон Амос ме учеше на най-различни важни неща, за да стана един ден могъщ и страховит като извънредно прозорливия Малкълм. Стариият иконом също будеше интереса ми със своята тътреща се походка, мършавите къси крака, свирещи гърди, щръкнал мустак и оплешивяло теме. Някой ден ще откъсна онзи бял косъм по средата на голата му глава. Чудя се защо баба хич не го обича. От друга страна, досега не го бе уволнила. Нещо мътно имаше в тая работа.

Животът с тях бе истинско блаженство. Баба ме радваше с подаръци, целувки и прегръдки, а Джон Амос ме учеше на тънкостите на мъжеството. Имах си вече кой да ме обича такъв, какъвто съм — тромав и непослушен. Сега можех да усетя магията, която Джори и мама отдавна познаваха. И аз можех да чуя музиката на залеза. От време на време ми се струваше, че лимоненото дръвче въздиша като арфа, докосната от вятъра. Имах си и Епъл, моето куче-пони. А най-хубавото от всичко бе, че Дисниленд ме очакваше и рожденият ми ден приближаваше.

Попивайки мъдростта на Малкълм, се опитвах да измисля как Епъл да не ме забрави по време на триседмичното ми отсъствие. Сън не ме хващаше от тревога. Кой ли ще храни Епъл, докато ме няма? Кой ли ще си присвои обичта му?

Върнах се до стената, за да проверя дали е пуснала коренче прасковената костилка. Останах разочарован. Реших да видя как се развиват граховите семена. И те нямаха никакво намерение да растат.

Върху мен тегне проклятие. Сигурен съм вече. Хвърлих един поглед към градинския кът на Джори. Всичките му цветя бяха разцъфтели. Хич не е справедливо, че не мога да се грижа добре дори за едни нищо и никакви цветя. Пропълзях до ружите на Джори. Коленете ми мачкаха ли мачкаха петуниите. Какво ли би сторил Малкълм на мое място? Сигурно би изкоренил всички цветя на брат ми, за да ги забучи в собствената си градина.

Изчоплих дупки в пръстта и засадох една по една ружите на Джори в моята част от градината. Те все се килваха на една страна, но аз ги подредих така, че да се подпират една на друга. Сега и аз си имах красиви цветя. Ама че съм умник. То и хитрост трябва за тая работа.

Забелязах, че съм си разпорил панталонките, докато съм строил новата къщичка за Клоувър. Бях решил да му я подаря, за да поискам прошка, задето постоянно го настъпвах по опашката. Клоувър ме наблюдаваше внимателно от верандата. Страхуваше се да заспи, докато съм наоколо. Вече нямах нужда от него. Имах си по-добро животинче.

Насекомите нападнаха лицето ми. Разтърках очи. Ръцете ми още лепнеха от мръсотията в работилницата на татко. Ема никак няма да се зарадва, когато види петната от машинно масло по новата ми бяла блузка. А мама едва ли би могла да закърпи разпорения гръб. Прехапах устни.

Съботите са за забавление, а аз изобщо не се забавлявах. Виж, Джори винаги си намираше занимание. Ама какво да направя, като не съм роден за балетист! На мен ми дай да се цапам и да ходя в драскотини. Мама си има Синди. Татко си има неговите пациенти. Ема си има грижите по домакинството. На тях им е все едно дали скучая.

— Ако искаш да знаеш, аз си имам по-хубаво куче от тебе — изкрещях с все сила на Клоувър. Той се отдръпна назад и се сви под стола. — Ти си един миниатюрен пудел и нищо повече! Изобщо не можеш да спасяваш хора, заринати в снега. Да не говорим, че нямаш

представа от това какво е седло и как се яде сено! — Аз всеки ден давах на Епъл по малко сено, омесено с храната му, за да свикне с него и постепенно да започне да го харесва повече от месото.

Клоувър изглеждаше засрамен. Той се сгуши още по-плътено под стола и придоби онова тъжно изражение, което направо ме влудяваше. Епъл никога не прави така.

Въздъхнах и избърсах коленете си. Време е да посетя Епъл. По пътя ми хрумна, че бялата стена има нужда от още малко декорация. Вдигнах един камък и залющих настървено мазилката. О, Господи, ами ако стената се окаже безкрайна? Току-виж стига чак до Китай или при монголските орди. Какви ли са тези монголци? Сигурно са маймуни. Да, името им звучи като име на човекоядна маймуна. Де да бях като Кинг Конг! Щях да стъпча всичко, което мразя.

Първо ще смажа учителите, после училището. Църквите ще ги прескоча. Малкълм е имал почит към Бога. Ще откъсна звездите от небето и ще си ги нанижа на ръцете като диамантени пръстени. От луната ще си направя шапка. Слънцето няма да го пипам, защото може да ме изгори, но ще си направя бухалка от Емпайър Стейт Билдинг и добре ще го поотупам с нея. Направо ще го запокитя в някоя друга вселена! Тогава всичко ще потъне в тъмнина. Ще настане вечната нощ. Все едно че си спял или мъртъв.

Един нежен глас ме извика по име. Подскочих от изненада.

— Махай се! — изкрещях аз. И без нея се забавлявах добре. Какво прави пак на онази стълба? Да не ме шпионира? Седнах пак на тревата.

— Барт — провикна се баба, — Епъл те чака, за да го нахраниш. Трябва да му смениш и водата. Обеща, че ще се грижиш за него. Спечелиш ли веднъж обичта и доверието на едно животно, поемаш върху себе си огромна отговорност.

Днес булото скриваше лицето ѝ само от носа надолу.

— Искам каубойски ботуши, ново каубойско седло от истинска кожа, шапка, бричове, кожени панталони, шпори и един пакет боб за лагера край огъня.

— Какво изрови току-що? — изпъна се баба, за да види по-добре. Изглеждаше много смешна така. Над стената се подаваше само главата ѝ — все едно че тялото беше изчезнало.

О, Боже... как попаднах на трупа на котката! Кости. Само кости. Къде беше отишла козината? И меките, бели уши?

Разтреперих се от ужас, но се опитах да ѝ обясня.

— Това е един тигър. Преди една-две вечери излязох в градината по пижама. Откъм храстите изведнъж изскочи този тигър. Първо изръмжа, а после се хвърли отгоре ми. Щеше да ме изяде. Ама аз грабнах пушката точно навреме и го застрелях право в окото.

Баба не каза нищо. Това означаваше, че не ми вярва. Когато заговори, гласът ѝ бе изпълнен с печал.

— Барт, това не е скелетът на тигър. Тук-там се подава по някой косъм. Прилича на котенцето ми, което изчезна. Онова бездомното, дето го прибрах в къщата. Барт, защо си го убил?

— Не-е-е! — изкрещях аз с пълен глас. — Как ще убия котенцето! Никога не бих го направил! Та аз обичам котките! Това е тигър. Малко е дребничък, но е тигър. Тези кости си стоят тук отпреди да се родя.

Да, но напомняха на котешки кости. Потърках очи, за да скрия сълзите си от нея.

Малкълм не би се разплакал. Той би запазил самообладание. Вече не знаех какво да правя. Старият Джон Амос ме учеше да подражавам на Малкълм и да мразя всички жени. Реших, че е по-добре да приличам на Малкълм, отколкото на себе си. Не си струваше да опитвам с Кинг Конг, Тарзан, та дори и със Супермен. С Малкълм беше по-лесно, защото си имах тетрадката с всички инструкции.

— Барт, става късно. Епъл е гладен. Трябва да го нахраниш.

Изведнъж се почувствах безкрайно уморен.

— Идвам, бабо — отвърнах аз с отпаднал глас. Хм, колко е изморително да се преструваш на голям! Май е по-лесно да си момче на девет години. Да си голям означава да се скъсваш от работа и да не ти остава време за удоволствия.

Тръгнах бавно към имението. Мъглата бе обгърнала всичко наоколо. Лятото не е толкова жежко, когато си голям. *Къде си, мамо? Защо не си до мен, когато имам нужда от тебе? Защо не откликваш, когато те повикам? Не ме ли обичаш вече, мамо? Мамо, защо не ми помогнеш?*

Препъвах се по безкрайната пътека и се опитвах да съсредоточа мислите си. Стигнах до отговора, който отдавна търсех. Това, че никой

не ме обича, е напълно обяснимо. Обратното би било невъзможно, защото мястото ми не е тук. Мястото ми не е никъде. Аз си нямам място под слънцето.

ВТОРА ЧАСТ

ТАЙНИТЕ НА ЗЛОТО

Вече бях излапал бекона, пържените яйца с кисело мляко и лук, и третата препечена филийка, а Барт още се назлъндисваше над чинията пред себе си. Отпиваше бавно от чашата портокалов сок. Мръщеше се, все едно че поглъща отрова. Един умиращ би се хранил с по-голяма охота от него.

Барт ме стрелна с враждебния си поглед, а после се вторачи в мама. За малко да се задавя. Уж я обичаше, а я гледаше с такава омраза!

С него наистина ставаше нещо странно. Отдавна не беше онова срамежливо, затворено момченце, което познавахме. Постепенно се превръщаше в жестоко, мнително и агресивно дете. Сега гледаше татко по същия недружелюбен начин. И все пак най-злостните му погледи бяха насочени към мама.

Нима не знаеше, че си имаме най-добрата майка на света? Искаше ми се да го накарам да се опомни, да го върна назад във времето. Къде се стопи любовта му към мама? При първия сгоден случай го притиснах до градинската стена.

— Какво става с теб, по дяволите? Защо гледаше мама с такава омраза?

— Вече не я обичам — отвърна той и изпъна ръце настрани, преструвайки се на самолет. Това беше вече нещо нормално за него. — Дайте път! Самолетът излита до най-далечното кътче на земята! Започва сезонът за обстрелване на кенгура в Австралия.

— Барт Шефийлд, защо винаги искаш да убиваш?

Крилете му се отпуснаха безпомощно, моторът заглъхна и по лицето му се изписа объркване. За миг можах да разпозная онова мило момче от началото на лятото.

— Ама аз няма да убивам истински кенгура. Само ще си хвана едно-две от ония дребничките, ще си ги пъкна в джоба и ще ги чакам да пораснат.

Що за щура идея!

— Виж какво, струва ми се, че е време да проведем един мъжки разговор. Какво те мъчи, Барт?

— В една просторна, светла къща на върха на хълма... през нощта, когато се сипел снегът... се извили червени огнени езици. Все по-високо и по-високо! Снежинките станали алени. А в тази къща живеела една старица, която не можела да говори и не можела да се движи. Моят истински баща, адвокатът, се втурнал, за да я спаси. Но не успял! И изгорял! И изгорял!

Уф, побиха ме тръпки. Горкият ми брат.

— Барт — подех аз предпазливо, — знаещ много добре, че татко Пол не е намерил смъртта си по този начин. — Защо ли го казах? Та Барт се бе родил една-две години преди смъртта на баща си. Опитах се да си спомня колко време е изминало от тогава. Можех да попитам мама, но не ми се искаше да я притеснявам. Поведох Барт към къщи. — Барт, истинският ти баща е издъхнал както си е седял на верандата с вестник в ръка. Не е изгорял в никакъв пожар. Починал е от инфаркт. Не помниш ли какво ни каза татко?

Зениците на Барт се разшириха от гняв:

— Нямам предвид татко Пол, а истинския си баща! Той е бил силен, голям мъж и никога не е страдал от сърце!

— Кой те излъга, Барт?

— Изгорял е! — изпищя брат ми като човек, който се задушава сам в пламъците. — Джон Амос всичко ми разказа. Целият свят е бил един голям огън — на онази Коледа, когато се подпалила елхата. Хората се разбягали с писъци, но голямата, красива къща хванала баща ми като в капан и той изгорял! Изгорял!

Тази история започваше да ми омръзва. Май ще трябва да я разкажа на мама и татко.

— Слушай, Барт, ако не спреш да ходиш в имението, където ти пълнят главата с тези врели-некипели, ще те издам на родителите ни.

Барт бе примижал. Сякаш се опитваше да се взре в паметта си. Изведнъж се сепна, отвори очи и ме погледна яростно:

— Да не си посмял да ми се бъркаш, Джори Маркю! — Грабна една захвърлена бухалка и замахна с все сила към мен. Ако не бях отскочил встрани, сигурно щеше да ми сцеди главата. — Ако кажеш една думичка за мен или за баба, ще те убия докато спиш — заяви той безстрастно, без да отмести поглед.

Усетих как изтръпвам от ужас. Нима се бях уплашил от него? Не, не е възможно. Внезапно Барт се смали, хвана се за сърцето и задиша с отворена уста. Стана ми смешно, защото знаех навика му да избягва истинските битки.

— Добре, Барт — отвърнах аз студено, — този път ще ти се размине. Отивам в имението, за да поговоря със съседите. Не бива да ти внушават подобни щуротии.

Барт веднага забрави за номера си. Погледна ме умолително, но преди да е отворил уста, се обърнах и закрачих към стената. Изведнъж почувствах цялата му тежест върху гърба ми. Гледай ти! Барт ме беше нападнал изотзад! Нямах време да го поздравя за учудващата бързина и сръчност, които прояви, защото той се нахвърли с юмруци върху лицето ми.

Нанасяше ударите си примижал, разхлипан и озлобен. Колкото и да ми се искаше, не можех да му посегна.

— Изплаших ли те, а? — изръмжа Барт доволно. — Направо ще ти размажа красивата мутра. Стана ли ти ясно кой командва? Голям умник си, няма що!

Блъснах го по-силно. Той падна назад, но сърце не ми даде да го ударя. Та брат ми бе едно голямо бебе, което ставаше силно само когато се ядоса.

— Някой трябва добре да те поотупа, Барт Шефийлд. Следващият път, когато решиш да ми правиш номер, хубавичко си помисли. Да не те размажа аз.

— Ти не си ми брат — проплака той и се сви безпомощно.

— Ние сме сродени само по майчина линия, а това нищо не значи — разрида се още по-силно и скри лице зад свитите си юмручета.

— Барт, онази старица съвсем те е пощурила, а ти и без друго имаш преголяма фантазия. Тя използва това и те настройва срещу собственото ти семейство. Точно това ще ѝ кажа, когато отида при нея.

— Да не си посмял! — изписка той и отново се изпълни с ярост. — Ще направя нещо ужасно! Кълна се! Само да си прекрачил прага ѝ! Ще видиш какво ще ти се случи!

Усмихнах се насила и попитах:

— Кой ще ти помага да ме поставиш на място?

— Знам аз какво искаш — проплака Барт отново по детински. — Искаш моето куче-пони. Ама то няма да те хареса, така да знаеш! Искаш баба да те обича повече от мене, ама и това няма да стане! Искаш всичко да ми отнемеш, нали!

Много ми дожаля за Барт, но реших, че твърде дълго съм занемарявал дълга си.

— Я си вдигни биберона, че е паднал на земята! — подразних го аз и тръгнах към оградата.

Барт се развилия отново. Занарежда как ще си го върне на някой, който не би могъл да му се опре.

— И тогава ще се скъсаш от рев, Джори! — предупреждаваше той. — Ще огласиш цялата къща с риданията си!

Скоро се отдалечих достатъчно, за да забравя за Барт под шарените сенки на пътя. Чух зад себе си мънички, бързи стъпки. Клоувър се опитваше да ме настигне. Наведох се и го взех в обятията си. Той облиза лицето ми радостно, както правеше, когато бях още тригодишен.

Тригодишен. Тогава мама и татко живееха във Вирджиния. Спомних си малката ни къщичка, сгушена в планината. И един висок, тъмноок човек, който ми беше подарил Клоувър заедно с една котка на име Калико. Имахме си и малък дългоопашат папагал. Наричахме го Бътъркъп. Една нощ Калико излезе и не се върна повече. А Бътъркъп умря, когато бях на седем години. „Искаш ли да ми станеш син?“ — питаше високият мъж от спомена ми. Опитах се да се сетя за името му... Не беше ли Барт? Барт Уинслоу? О, Боже, нима за първи път се докосвах до нещото, което все ми убягваше! Възможно ли е Барт да е син на този човек вместо на татко Пол? Но защо мама би го кръстила на някой, който не ѝ е съпруг?

— Трябва да се върнеш у дома, Клоувър. Вече си на единайсет години. Разходките по пладне не са за тебе. Намери си някое прохладно местенце и ме изчакай.

Клоувър размаха опашка и послушно тръгна към къщи. От време на време се обръщаше, за да види дали няма да го повикам. Изчаках го да стигне извивката на пътя и закрачих отново към имението. Далечното минало нахлуваше в съзнанието ми и възкресяваше отдавна забравени случки. Танцът на Коледа. Мъжът, който ми подари първото електрическо влакче. Реших да не се поддавам на спомените. Исках да

съхраня непокътнати доверието и любовта си към мама, татко Пол и Крис. Не, няма да се ровя в миналото.

Във всеки човешки живот има тайнствени, любовни авантюри. Балетните сюжети може да са попреувеличени, но винаги съдържат зрънце истина. Опитах се да придобия смелостта на татко, стигнах желязната врата и наперено произнесох името си пред домофона. Вратите се разтвориха безшумно подобно на затворнически решетки, а аз изтичах бързо по пътеката и задумках по входната врата.

Нямах търпение да изчакам стария иконом. Желязната врата на градината се беше затворила зад мене. Почувствах се в капан. Като отвергнат принц, забравил, вълшебната думичка. Само Барт знаеше паролата.

Решимостта ми започна да се стопява под напора на съмнението. Та аз не стоях пред замъка на злата вещица, а пред старомодната къща на една самотница, която имаше нужда от присъствието на Барт почти толкова, колкото той се нуждаеше от нея. И все пак, тя не можеше да му бъде баба. Той си имаше баба във Вирджиния, която държаха под ключ заради някакво ужасно нейно провинение в далечното минало.

Тишината наоколо взе да ме задушава. У дома изобилстваше със звуци — лаят на Клоувър, скимтенето на Синди, крясъците на Барт и наставленията на Ема... А тази къща пред мен бе застинала в мълчание. Запристъпвах нервно от крак на крак. Вече бях готов да се откажа от предстоящата среща, но забелязах една тъмна сянка да пробягва зад запердения прозорец. Целият изтръпнах. В този миг вратата се отвори колкото икономът да провери глава през процепа.

— Можеш да влезеш — рече той недружелюбно, — но не се застоявай. Господарката има крехко здраве и бързо се изморява.

Попитах за името ѝ, защото ми беше омръзнало да я наричам старата дама или жената в черно. Икономът пренебрегна въпроса ми. Самият той представляваше интригуваща гледка. Потропваше с абаносовия си бастун по твърдия паркет, влачеше мършавите си крака след него, а розовото му теме лъщеше на бледата, призрачна светлина. Тънкият му бял мустак бе безпомощно провиснал от двете страни на стиснатите му устни. Изглеждаше стар и немощен, но въпреки това създаваше усещането за нещо злоещо и заплашително.

Кимна ми да го последвам, но аз се поколебах. Той се ухили цинично, оголвайки големите си, жълти зъби. Вдигнах рамене и

тръгнах след него с надеждата да поправа злото и животът на семейството ни да се върне към обичайното.

Тогава не знаех, че ме мъчи не само любопитството, но и подозрението, че нещо ми убягва.

Озовах се в стаята на господарката. Защо ли бе затъмнена в такъв хубав, слънчев ден? Старата дама бе пуснала всички щори. Бе дръпнала пердетата зад щорите. Сякаш искаше да се изолира и от светлината, и от топлината на летния ден. В стаята бе необичайно студено.

Тя седеше на люлеещия се стол и ме наблюдаваше. Кимна ми да се приближа към нея. Мигновено почувствах, че жената пред мен е заплаха за родителите ми, за моята собствена сигурност и най-вече за душевното здраве на Барт.

— Не се страхувай, Джори — каза старицата с меден глас. — Къщата ми е отворена за тебе. Винаги си добре дошъл. Седни да си побъбрим. Би ли споделил с мен чаша чай и парче торта?

„Завладян“ — това бе новата дума, която трябваше да добавим към речника си вчера по настояване на татко. „Светът принадлежи на тези, които умеят да говорят добре, а богатството на онези, които умеят да пишат добре“ — каза той и написа думата.

Признавам си, че старата дама, седнала гордо на неудобния стол, наистина ме завладя.

— Защо не дръпнете пердетата и щорите, та да влезе малко чист въздух? — попитах аз.

Тънките ѝ ръце бяха отрупани с бижута, които проблясваха при всяко нейно нервно движение. Рубини, смарагди и диаманти. Бляскавите им лъчи представляваха странна гледка на фона на черната ѝ, непретенциозна рокля. Днес воалът откриваше горната част на лицето ѝ, така че можех да видя очите. Толкова познати ми бяха тези сини очи.

— Ярката светлина не се отразява добре на зрението ми — изхриптя тя.

— Защо?

— Защо не се отразява добре на зрението ми?

— Да.

Старицата въздъхна.

— Защото прекарах голяма част от живота си заключена в една тъмна, малка стая. Още по-лошото бе, че се бях заключила в душата си. Когато ти се случи да застанеш очи в очи със себе си за първи път, не можеш да не изтръпнеш от уплаха. Помня как се взирах в огледалото, което ми бяха оставили, и как се извърнах ужасена. Сега живея в стая, пълна с огледала, но използвам воала, за да не видя твърде много. Пазя се от светлината, защото ненавиждам лицето си, макар че някога го обожавах.

— Ами тогава свалете и огледалата.

— Колко лесно ти се струва всичко. На младите морето им е до колене. Не искам да се разделям с огледалата. Те трябва да ми напомнят за постъпката ми. Тъмнината и задухът са наказание за мен, не за теб. Ако искаш, можеш да дръпнеш щорите, да отвориш прозорците и да пуснеш слънчевата светлина, а аз ще сваля воала и ще разкрия лицето си пред теб. Не вярвам да останеш много доволен. Красотата ми се стопи, но това е незначителна загуба в сравнение с всички неща, които ме напуснаха, защото ми липсваше доблестта да ги защита.

— Доблестта? — Тази дума не ми бе много позната, макар и да я свързвах най-общо с идеята за смелост.

— Да, Джори, доблестта да не отстъпя от това, което притежавам. А аз разочаровах тези, които мислеха, че за тях съм всичко на света. Тогава мислех, че правата съм аз. Реших да не се поддавам на отчаяните им молби — тогава дори не усещах отчаянието им. Вярвах, че постъпвам правилно. Те постепенно загубиха доверие в мен и ме намразиха. Ах, как боли това! Но вместо да отстоя позициите си, аз се почувствах слаба, страхлива и безпомощна. Трябваше да мисля само за тях, а не за себе си. Единственото ми извинение е, че бях млада, а младите са винаги себични, дори когато се отнася до собствените им деца. Струваше ми се, че моите нужди са по-важни от техните. Че когато пораснат, ще намерят правилната посока сами. Мислех, че това е последният ми шанс да се почувствам щастлива. Искях да се възползвам от него, преди възрастта да е отнела хубостта ми. Имаше и един мл ад мъж, в когото бях влюбена. Не можех да му кажа за тях.

Тях? За кого ли говори?

— Кой са те? — попитах тихо аз, притеснен от разказа ѝ. Не ми се искаше да науча цялата истина.

— Моите деца, Джори. Четирите деца от първия ми съпруг, за когото се ожених едва на осемнайсетгодишна възраст. Беше ми забранено да се виждам с него, но аз го желяех. Мислех си, че на света не съществува по-прекрасен мъж от него... е, по-късно срещнах друг — също толкова прекрасен.

Нямах желание да изслушам разказа ѝ. Но тя настоя да поседя още малко.

— И тъй — продължи старицата, — аз оставих любовта ми към този мъж да ме направи сляпа за нуждите на децата ми. Пренебрегнах тяхната свобода, за да постигна моята. Още не мога да си го простя. Ето защо плача всяка вечер.

Не разбирах какво точно ми разказва. Стори ми се, че говори доста несвързано. Нищо чудно, че и Барт започва да откача. Старицата се наведе към мен, за да ме огледа по-добре.

— Ти си изключително красиво момче. Сигурно си го знаеш.

Кимнах в знак на съгласие. Хората около мен обичаха да хвалят външността, таланта и чара ми. Но аз си мислех, че най-важното е талантът. Без него красивата външност не струва пукната пара. Освен това, красотата е нещо преходно.

— Колко жалко, че седи на тъмно и не може да се наслади на цялото великолепие наоколо — промърморих аз, без да се усетя.

Старицата ме чу и отвърна безстрастно:

— За да е по-голямо наказанието.

Замълчах и се отпуснах във фотьойла, а тя продължи да говори за себе си. Затова как била нещастно, презадоволено момиченце, което сглупило да се влюби в чичо си и поради това била лишена от наследство. Защо ми разказва всичко това? То нямаше нищо общо с мен. Нима нейното минало по някакъв начин бе свързано с Барт? В края на краищата, бях дошъл тук заради него.

— Омъжих се повторно. Четирите деца не ми го простиха. — Тя прикова поглед в ръцете си и взе да върти пръстените си един по един. — Децата винаги си мислят, че на големите им е лесно. А невинаги е така. Децата смятат, че една вдовица може да прекара живота си само с тях. Че могат да я дарят с достатъчно любов. Но те не знаят, че има

различни видове любов и една жена не може да живее сама, след като е познала веднъж мъжката ласка.

Внезапно се стресна, сякаш че ме забеляза за пръв път в стаята си.

— О, Джори, такава ужасна домакиня съм! Какво би искал да поръчае?

— Нищо, мадам. Всъщност дойдох само за да Ви кажа, че не бива да насърчавате посещенията на Барт. Не зная какво му говорите и какво прави тук, но мога да заявя, че се връща вкъщи безкрайно променен и объркан.

— Объркан? Каква странна дума в устата на едно четиринайсетгодишно момче!

— Татко ни кара да заучаваме по една нова дума всеки ден.

Тя нервно прокара ръце по шията си и опипа перлената огърлица с диамантена закопчалка във формата на пеперуда.

— Джори, ако ти задам въпрос, би ли ми отговорил честно?

Станах да си вървя.

— Нямам желание да отговарям на въпроси...

— Да предположим, че родителите ти те разочароват по някакъв начин. Би ли намерил сили да им простиш, дори вината им да е голяма?

Разбира се, помислих си аз. И все пак не можех да си представя, че те биха постъпили лошо с мен, Барт или Синди. Тръгнах към вратата.

— Да, госпожо, струва ми се, че всичко бих им простил.

— Дори и убийство? — припряно попита тя и се изправи. — Би ли им го простил? Ако не е предназначено?

Тази жена бе не по-малко откачена от иконома си. Жадувах да се измъкна час по-скоро. Предупредих я още веднъж да не кани брат ми при себе си:

— Оставете Барт на мира, ако не искате съвсем да се побърка.

Тя ми кимна за довиждане с просълзени очи и сведе глава. Бях я обидил, но не желях да ѝ се извиня. На вратата се сблъсках с пощальона, понесъл голям, продълговат сандък. След него вървяха още двама мъже, които с мъка успяха да отковат капака.

— Не си отивай, Джори — примоли се господарката. — Остани! Искам да видиш какво са ми донесли.

Любопитството ми ме подтикна да остана. Старият иконом се промъкна в салона, но старицата го отпрати на бърза ръка:

— Джон! Не съм те викала. Когато имам нужда от теб, ще използвам звънеца.

Икономът я изгледа с ненавист и закуцука към бърлогата си.

Сандъкът вече беше отворен и мъжете избутваха сламата от вътрешността му. После извадиха голям пакет, обвит в сив юрган.

Бе като освещаването на кораб... Стоях, затаил дъх, и не откъсвах поглед от лицето на старата дама... тя като че ли нямаше търпение да ми покаже съдържанието на пакета. Да не би да е приготвила подарък и за мен? Барт добре я беше научил. Брат ми бе най-алчното момче, което светът е познавал — никога не можеше да се насити на внимание и ласки.

Зяпнах и отстъпих назад.

Пред мен стоеше голямо платно с маслени бои.

На него бе нарисувана мама в бяла рокля. Застанала на предпоследното стъпало с ръка, облежната на перилата. Зад нея се стелеше истинска река от блеснала коприна. Извитата стълба, на която се беше облежала, се губеше в златната светлина на къща, подобна на дворец.

— Знаеш ли на кого е този портрет? — попита старицата, след като носачите закачиха картината в един от салоните, където тя рядко влизаше. Кимнах, неспособен да промълвя и дума.

За какво ѝ е портретът на мама?

Старата дама плати на носачите и ги изчака да излязат. Дишането ми се бе учестило. Не можех да продумам от вълнение.

— Джори, това там съм аз. Портретът бе поръчан от втория ми съпруг малко след като се оженихме. Можеш да ме видиш на трийсет и седем години.

Жената на картината изглеждаше точно като мама. Преглътнах и ми се прииска да побягна, но не можех да се откъсна от мястото си. Трябваше да чуя разказа ѝ, колкото и да се страхувах от него.

— Вторият ми съпруг бе по-млад от мен. Казваше се Бартоломю Уинслоу — избъбри набързо тя, сякаш се страхуваше, че всеки момент ще си тръгна, без да съм я изслушал. — С течение на годините дъщеря ми порасна и го прелъсти. Отне ми го и роди дете от него, за да ми

отмъсти още по-жестоко. Защото аз не можех да имам повече деца. Можеш ли да се сетиш кое е това дете?

Скочих и хукнах към вратата. Не исках да науча нищо повече.

— Джори, Джори — привика ме напевно старицата, — нима наистина си ме забравил? Спомни си времето, когато живеехте във Вирджиния. Спомни си старата поща и богатата дама в кожено палто. Беше на три години. Видя ме и се усмихна. Дойде да погалиш палтото и ми каза, че съм много красива. Нима не помниш?

— Не! — изкрещях аз, макар и да не бях съвсем убеден. — Никога не съм Ви виждал! А и всички синеоки блондинки си приличат донякъде!

— Да — отвърна тя суховато. — Може би си прав. Това беше шега. Исках да видя изражението ти, нищо повече! Извинявай, Джори.

Не можех да погледна тези сини очи. Трябваше да си вървя.

По целия път към къщи се чувствах ужасно. Защо ли отидох там? И как така се случи да донесат портрета точно в този момент? Все ми се струваше, че тази жена бе по-опасна за мама, отколкото за татко. Какво успях да постигна? Мамо, нима ти си отнела втория ѝ съпруг? Може би Барт неслучайно носеше това име. Разказът на старицата събуди подозрението, което винаги се бе таило у мен. Вратите се разтваряха, за да нахлуят страшните спомени.

Изкачих се по стълбите на верандата, която мама на шега наричаше „южната половина на Пол“. Тя бе наистина различна от обичайния калифорнийски вътрешен двор.

Нещо не беше наред. Ако не бях толкова развълнуван, щях веднага да разбера, че е изчезнал Клоувър. След няколко минути забелязах отсъствието му и разтревожен хукнах да го търся.

— За Бога, Джори — провикна се Ема от кухненския прозорец, — недей да крещиш! Тъкмо съм приспала Синди, Видях Клоувър преди няколко минути. Беше подгонил една пеперуда в градината.

Отдъхнах си. Клоувър полудяваше, видеше ли пеперуда. Влязох в кухнята.

— Ема, все се каня да те попитам мама в коя година се е омъжила за татко Пол?

Тя си мърмореше нещо наведена пред хладилника.

— Сигурна съм, че бях оставила малко от пърженото пиле, дето го ядохме снощи. Исках да го отделя за Барт, защото за тази вечер съм

приготвила дроб с лук. Той нали не яде такива работи...

— Не си ли спомняш кога са се оженили?

— Ти беше малък тогава — каза Ема и продължи да рови в хладилника.

Тя все забравяше датите. Не се сещаше дори за рождения си ден. Дали не го правеше нарочно?

— Разкажи ми пак как мама се е запознала с по-малкия брат на татко Пол... този де, сегашния ни баща.

— О, да, спомням си го Крис. Беше толкова красив и галантен... Висок, обгорял от слънцето. Но не познавам по-изтънчен мъж от татко ти Пол. Чудесен човек беше. Мил, внимателен...

— Не е ли странно, че мама се е влюбила в него, а не в по-малкия му брат?

Ема се изправи и избърса ръце в ослепително бялата си престилка.

— Надявам се, че родителите ти няма да закъснеят довечера. Сега иди да намериш Барт, че става късно. Искam да се измие, преди да се е върнала майка ти.

— Ема, ти не отговори на въпроса ми.

Тя ми обърна гръб и закълца чушките за гарнитура.

— Джори, ако имаш нужда от отговори, питай родителите си, а не мен. Макар и да ме възприемаш като член на семейството, трябва да помниш, че аз съм само ваша приятелка. Хайде, тичай сега и ме остави да си върша работата.

— Моля те, Ема. Не го правя само заради себе си. Това има значение и за Барт. Трябва да му помогна, а не знам всички факти.

— Джори — усмихна се Ема, — радвай се на родителите си. Двамата с Барт сте големи късметлии. Надявам се, че Синди също ще разбере един ден каква благословия е била за нея любовта на майка ти.

Вече се мръкваше. Никъде не успях да намеря Клоувър. Седнах на задното стълбище и се загледах опечален в небето. То вече порозовяваше и се обвиваше в розово-виолетов пашкул. Налегна ме необяснима, безмерна тъга. Клоувър! Къде ли е това куче? Изведнъж почувствах колко много ми липсва и какво означава неговото присъствие за мен. О, Господи, моля те, пази Клоувър!

Огледах още веднъж двора и реших да се прибера, за да съобща за изчезването му чрез вестниците. Ще обявя награда за издирването

му. Толкова голяма награда, че всички да се впуснат по следите му.

— Клоувър! — провикнах се аз за последен път. — Време е за вечеря!

Изад храстите се показва Барт. Дрехите му бяха разкъсани и зацапани. Погледът му бе някак особен.

— Защо си се разкрещял така?

— Не мога да открия Клоувър, а той никога не се отдалечава от къщата. Нали го знаеш какъв е домошар? Онзи ден четох за разни хора, които крадели кучета, за да ги продават на лабораториите. Барт, направо бих умрял от мъка, ако му се случи подобно нещо.

Барт ме изгледа изненадан.

— Не, те не биха направили такова нещо... нали?

— Виж какво, трябва да намеря Клоувър. Ако не се върне скоро, ще се побоя. Ами ако го е прегазила кола?

Барт преглътна тежко и се разтрепери.

— Какво има?

— Ами аз... такова... застрелях един вълк. Право през червеното му око. Той се нахвърли върху мен, но нали съм си хитър... скочих и го застрелях.

— Престани с тези глупости, Барт! — казах аз отегчено. Бяха ми омръзнали нескончаемите му фантасмагории. — Много добре знаеш, че наоколо няма вълци.

Търсих Клоувър до полунощ. Обиколих цялата околност. Гласът ми бе задавен от сълзи, защото имах силното предчувствие, че вече никога няма да го видя.

— Джори — каза татко, който ми помагаше в издирването, — хайде да се прибираме. Ще продължим утре сутринта, ако дотогава не се е върнал. Не се притеснявай. Клоувър застарява, но по-старите кучета също стават романтични на лунна светлина.

Глупости. Клоувър отдавна не се интересуваше от женски. Вече имаше нужда само от спокойствие и място, където Барт не би го настъпил по опашката.

— Ти си лягай, татко. Аз ще го потърся още малко. Урокът ми по балет утре започва чак в десет часа, така че мога да се прибера и по-късно.

Баща ми ме прегърна за късмет и тръгна към къщата. След един час разбрах, че усилията ми са безсмислени. Клоувър е мъртъв. Иначе би се върнал и от другия край на земята.

Реших да споделя подозрението си с мама и татко.

Застанах до леглото им и се загледах в тях. Лунните лъчи огряваха телата им. Мама се бе обърнала на една страна, за да се сгуши до татко. Главата ѝ се бе опряла на голите му гърди, а неговата лява ръка обгръщаше бедрата ѝ. Чаршафите едва скриваха голотата им. Не биваше да ги наблюдавам. Те изглеждаха така уязвими в съня си, че се почувствах засрамен. Защо ли трябваше да се срамувам? Татко отдавна ми беше обяснил какво правят мъжът и жената, за да им се роди бебе или просто за забавление.

Изхлипах и тръгнах към вратата.

— Ти ли си, Крис? — промърмори мама и се обърна по гръб.

— Тук съм, мила. Спи спокойно — прошепна сънено татко. — Бабата не може да ни навреди сега.

Замръзнах на място. Пак споменаха тази баба.

— Страх ме е, Крис, толкова ме е страх. Какво ще стане, ако разберат? Как ще им го обясним?

— Ш-ш-т, лошото вече мина. Осланяй се на Бога. И двамата получихме наказанието си. Той вече ще е милостив към нас.

Спуснах се тичешком към стаята си и се проснах на леглото. Чувствах се изпразнен. Любовта и доверието бяха отстъпили място на пустотата. Клоувър бе мъртъв. Малкият, сладък пудел, който не е сторил зло никому. А Барт е застрелял вълк.

Каква ли ще е следващата стъпка на Барт? Дали знае къде съм бил днес? Затова ли се държа толкова странно? Гледаше мама така, сякаш че иска да ѝ причини зло. Очите ми отново плувнаха в сълзи, защото паметта не може да бъде възпирана до безкрайност. Вече бях сигурен, че Барт не е син на татко Пол. Барт е син на втория съпруг на старицата — онзи висок мъж, който населява сънищата ми заедно с татко Пол и истинския ми баща.

Родителите ни са лъгали и двамата. Защо не са ни казали истината? Нима е тъй страшна, че трябва да се премълчи? Не вярвах ли в любовта ни към тях?

А може би тайната им е толкова ужасна, че не бихме им простили!

Барт ставаше все по-опасен. С всеки изминал ден страхът ми от него нарастваше. На сутринта имах желание да разкажа всичко на мама и татко, но не намерих сили за това. Вече знаех защо татко настоява да заучаваме по една нова дума всеки ден. По-абстрактните идеи не могат да се изразят с прости слова, а аз не се бях изучил достатъчно, за да подредя мислите си по такъв начин, че да ги успокоя. Как ли бих го направил под строгия, враждебен поглед на Барт?

О, Господи, ти със сигурност си там някъде. Погледни към мен. Чуй молитвата ми. Дари родителите ми със спокойствието, от което имат нужда. Каквото и да са направили, прости им, защото то е било единственият им избор.

Защо се изразих така?

Думата „уют“ се изпразни откъм съдържание. Мъртъвците населяваха паметта ми със сенките си, а омразата на Барт към света растеше от ден на ден.

УРОЦИ

Юли. Моят месец. „Заченат в огън, в пламъци роден“ — каза Джон Амос, когато му съобщих, че скоро ставам на десет години. Не знам какво имаше предвид, а и пет пари не давам. След някой и друг ден ще бъда в Дисниленд! Хип-хип-ура! Само дето Джори ми разваля удоволствието с посърналата си физиономия. И то защо? Заради онова глупаво кутре, което не се прибрало навреме.

Чудех се как да подсигурия Епъл до завръщането от Дисниленд. При едно от посещенията ми в обора Джон Амос ме сграбчи изневиделица и ме повлече към задушната си бърлога над гаража.

— Барт, я седни на онзи стол и ми почети от дневника на Малкълм. Господ да те убие, ако ме лъжеш, че се занимаваш с него редовно.

Вече не се чувствах зависим от Джон Амос и затова си позволих да го изгледам с презрение. Точно както Малкълм би премерил с поглед един приведен, накуцващ и фъфлещ дъртак. Все пак, седнах и зачетох на висок глас:

„Пропиях младостта си в търсене на земни наслади. Едва когато стигнах трийсетте, разбрах, че единствена цел на живота ми до този момент е била трупането на имане. Изпитах остра нужда да се облека на религията. Разбрах, че е време да изкупя греховете си. Бях паднал дотам, че желях жените ненаситно — колкото по-порочни, толкова по-добре. Нищо не ми доставяше по-голямо удоволствие от това да превърна една надменна хубавица в моя робиня, като я заставам да върши неща, надхвърлящи всякакви рамки на благоприличието. Да я шибам с камшици, да разкъсвам свежата ѝ плът с плющящи удари. Видът на шурналата кръв ме възбуждаше и опияняваше. Тогава разбрах, че трябва да потърся бога, за да спася душата си от геената огнена.“

Вдигнах поглед от тетрадката. Тези увъртаници не ми говореха нищо.

— Разбираш ли посланието на Малкълм, момчето ми? Колкото и да мразиш жените, все можеш да извлечеш удоволствие от тях. Ала цената е твърде висока. За съжаление Бог е вложил у нас и греховни помисли. Опитай се да ги потиснеш с възмъжаването си. Запомни добре, че жените щете провалят. Те ме докараха на тоя хал. Прислужник! А можех да бъда къде-къде по-изтъкнат...

Джон Амос ми стана досаден. Реших да ида при баба. Тя ме обичаше много повече от Господа. Повече от всекиго другиго. И ме обичаше такъв, какъвто съм. Обичаше ме толкова много, та бе готова дори да ме излъже, че ми е истинска баба. Много добре знаех, че това е невъзможно.

Съботата е най-хубавият ден от седмицата. Вторият ми баща си е у дома и мама прелива от щастие. Тя е наела някаква загубена помощница за часовете си по балет, така че да може да прекарва повече време със Синди. По цял ден ѝ гугука и се чуди какво ново да ѝ облече. Все едно че на някой му пука как изглежда тая глезла! Джори е на урок по балет, където се среща със смотаната си приятелка. Сто на сто до обед ще се е прибрал. Само ще ми развали плановете. А имам толкова неща за вършене. Да се погрижа за Епъл. Да поседя на скута на баба и да послушам песните ѝ. Направо не знам как ще успея за една сутрин.

Джон Амос ми предаде още няколко урока върху завещаното от Малкълм. Вече усещах ползата от тях. Чувствах се далеч по-силен и могъщ.

Този следобед поставиха един съвсем нов пластмасов басейн специално за Синди. Сякаш старият не е достатъчно добър. Ама че загубено хлапе! Всичко трябва да е ново-новеничко за нея. Купиха ѝ дори бански костюм на червени и бели ивици с мънички презрамки и панделки, които все се опитва да развърже.

Джори хукна да търси фотоапарата си, за да снима Синди. Щрак! Щрак! Щрак! После помоли мама да го снима с бебето.

Е, мама само дето не подскочи от радост. А мен изобщо не ме поканиха. Сигурно защото все си плезя езика или правя гримаси.

Казват, че съм царят на провалената снимка.

Бях затънал в храстите. Коленете ме сърбяха. Разни гадинки пълзяха по лицето ми. Ама че ги мразя! Опитвах се да ги прогоня и гледах примижал към глезлата в басейна. Плискаше водата около себе си и се забавляваше така, както никога не съм се забавлявал.

Когато се опитат да ме вземат със себе си на изток, аз ще избягам, ще се върна на автостоп и ще се погрижа за Епъл, Малкълм би направил същото. За какво съм им притрябвал на ония мъртъвци? На тях им е все едно дали съм оставил някое и друго цвете на гроба им. Откачената баба на Джори също ще се радва на отсъствието ми.

Изтичах до оградата, покатерих се на стената и скочих в градината, за да отида при Епъл. Той вече се превръщаше в огромен пес. Тикнах една бисквита в устата му. Изчезна за секунди. Епъл подскочи от радост и ме събори на земята.

— Сега изяж този морков, за да си почистиш зъбите! — рекох аз.

Епъл подуши моркова, бутна го с лапата си и размаха опашка. Още не се бе научил да се държи като пони.

След малко го впрегнах в новата каручка и се понесохме из обора.

— Давай! — ревах аз. — Настигни ги ония конекрадци! Побързо. Дий! Ще изпуснем вечерята! — Хълмовете наоколо загъмжаха от народ. Ето ги лукавите индианци. Те се впуснаха подире ни, за да се сдобият с още един скалп. Започна се луда гонитба, докато накрая ги изгубихме от погледа си.

— Миличък, май се увличаш в игрите. Ела да седнеш в скута ми и ще ти попея.

Чудесно е така. Да се отнасят с теб като с малко дете. Скутът на баба е толкова уютен. С всяко залюляване на стола очите ми се притваряха. Погледнах нагоре. Опитах се да видя какво се крие под булото. Нима обичах баба повече и от майка си? Забелязах, че воалът се придържа към главата ѝ с помощта на малки гребенчета.

Днес бе открила и част от косата си. Прошарена, тук-там със сребристи нишки.

Не искам мама да има прошарена коса един ден. Макар и да не ми обръща много внимание. Посветила е цялото си време на Синди. Откъде се пръкна тая Синди, та да ми обърка живота?

— Бабата на Джори обича ли го? — Хм, нима долових някаква ревност в гласа й? У мен се пробуди злото. Баба усети това и покри лицето ми с целувки през булото си.

— Бабо, тлябва да ти кажа нещо.

— Добре, но не забравяй да произнасяш „р“-тата. Готова съм цял живот да те слушам.

— Два дни преди рождения ми ден заминаваме за Дисниленд. Ще прекараме там една седмица и после ще отлетим към мястото с гробовете. Ще ходим на гробища, ще купуваме цветя и ще полагаме цветята под жарките лъчи на слънцето, та да умрат по-бързо. Мразя ги тия гробове. Мразя и бабата на Джори, която не ме харесва само защото не мога да играя балет.

Старицата ме целуна отново.

— Барт... кажи на родителите си, че животът ти изобилства с мъртъвци. Обясни им колко потиснат се чувстваш заради това.

— Няма да ми обърнат внимание. Те не са като теб. Хич не ги интересува какво не ми харесва.

— Сигурна съм, че ще те послушат, ако им разкажеш за сънищата си, в които си покойник. Тогава ще разберат, че са прекалили с посещенията на гробища. Просто сподели с тях истината.

— Но... но... — заекнах аз безпомощно, — аз искам да ида в Дисниленд!

— Направи както ти казах, а аз ще се погрижа за Епъл.

Почувствах се много неспокоен. Поверя ли веднъж Епъл на друго, той ще престане да бъде моето куче. Разхлипах се от отчаяние. Животът е толкова сложен. Планът ми да избягам трябва да се осъществи на всяка цена.

Залюляхме се пак на стола. Баба разказваше как се намираме на кораб. Порим бурното море и търсим спасителния остров. Хвана ме морска болест. Стигнахме брега, но не можех да запазя равновесие. Баба се стопи. Останах съвсем сам. Все едно, че бях на Марс. А там някъде — в земния свят — ме чакаше Епъл. Горкият Епъл. Един ден и той ще умре.

Сепнах се и се събудих. Къде съм? Как са остарели всички! Мамо, защо си покрила лицето си с черен воал?

— Събуди се, миличък. По-добре припкай към къщи, преди да са се върнали родителите ти. Добре си поспа. По-добре ли се чувстваш

сега?

На другата сутрин се опитах да довърша къщичката на Клоувър. Горкият Клоувър. Ако си имаше собствена къщичка, нямаше да се запилее безследно. Взех чук, пирони, трион и дъски от татковата работилница. Най-трудно ми беше с триона. Ами той не може да реже по права линия! Е, малко ще е крива тази къщичка. Ако Клоувър посмее да се оплаче, ще го ритна както трябва. Вдигнах нащърбената дъска и я поставих най-отгоре за покрив. Проклет пирон! Нарочно се плъзна, за да стоваря чука върху палеца си! Тоя чук не вижда ли къде пада! Добре че не усещам болка, иначе щях да се съдера от рев. Праснах палеца си още по-силно. Изведнъж ме заболя. О, Боже, вече и аз усещах болка. Най-сетне станах нормално момче.

Джори излезе от къщата и ми закрещя:

— За какво я строиш тази къщичка, след като Клоувър го няма от две седмици? Никой не се отзова на обявите. Сигурно е умрял. А дори и да се върне вкъщи, ще спи до моето легло, разбра ли?

Искаше да ми покаже, че съм глупав. Аз пък съм убеден, че Клоувър ще се върне. Бедничкият Клоувър. Погледнах скришом към Джори и го видях да бърше сълзите си.

— Вдругиден заминаваме за Дисниленд. Сигурно си много щастлив — каза той с дрезгав глас. Бях ли наистина щастлив? Подутият ми палец ме наболяваше. Епъл ще се поболее от мъка.

Хрумна ми една идея. Джон Амос ми бе казал, че молитвите вършат чудеса, че Бог, който вижда всичко, се грижи и за хората, и за животните. Родителите ми ме бяха учили да не искам нищо за себе си, когато се моля, освен благословия за всички други. Ето защо щом Джори си отиде, аз захвърлих чука и се завтекох към едно по-уединено място. Проснах се и започнах да се моля горещо за моето куче-пони и за Клоувър. После отидох при Епъл и се потъркалях с него в златистата трева. Аз се смеех, а то лаеше и ме обсипваше с влажните си целувки. Когато вдигна крак, за да се изпишка сред розите, аз също си свалих панталонките и му пуснах една вода. Беше чудесно да правим всичко заедно.

Тогава се сетих какво да направя.

— Не се тревожи, Епъл. Ще прекарам само една седмица в Дисниленд и ще се върна при тебе. Ще скрия бисквитите под сеното. Ще оставя кранът да капе, за да ти пълни ведрото с вода. Да не си

посмял да приемаш каквото и да било от Джон Амос или от баба ми. Не се оставяй да те залъжат с вкусоти.

Той размахна опашка, за да покаже, че ще се съобрази с наставленията ми. Беше оставил голяма купчинка зад себе си. Вдигнах цвъканицата и ги размазах между пръстите си, за да го уверя, че съм част от него и той е изцяло мой. Избърсах ръце в тревата, където веднага се завъртяха мухи и мравки. Ясно защо няма нищо вечно на земята.

— Време е за занимания, Барт — провикна се от обора Джон Амос. Потното му теме се бе лъснало под палещите слънчеви лъчи. Почувствах се почти като в капан. Той се извиси над мен и ме облъхна с противната си телесна миризма.

— Четеш ли прилежно дневника на Малкълм?

— Да, сър.

— Размишляваш ли над Божият промисъл?

— Да, сър.

— Тези, които Го следват ще бъдат възнаградени, а останалите ще получат наказанието си. Да вземем следния пример. Имало едно време красива млада девойка, родена в богатско семейство. Тънела в разкош, но не оценявала късмета си. С годините хубостта ѝ изкушавала все повече мъже. Тя безсрамно загатвала за прелестите си пред прехласнатия им поглед. Била могъща и силна, но Бог видял делата ѝ и я наказал един ден. Чрез Малкълм Той я накара да се влачи по корем и да се моли за прошка. Така Малкълм взел връх над нея. Така трябва да постъпваш и ти.

Омръзнаха ми тия досадни истории. Виждах съм голи хора, но никога нищо не съм изпитвал. Въздъхнах отегчено. Искаше ми се да чуя нещо по-различно от разказите за Малкълм, Бога и красивите девойки.

— Пази се от хубостта, Барт. Пази се от жените, които нагло разкриват пред тебе голотата си. Пази се от тези, които се излягат в сладостно очакване да ги обладаеш. Бъди хитър като Малкълм!

Най-сетне ме пусна да си вървя. Изпитах облекчение, че мога да престана да се преструвам на Малкълм. Имах нужда единствено от шума на тревата. Да се плъзна в нея ѝ да се заслушам в душата на джунглата. Опасните зверове се бяха притаили, готови всеки миг да се нахвърлят върху мен. Сkochих ужасен. НЕ! Не може да бъде! Господ не

би изпратил цял динозавър срещу мен. Бе по-висок от небостъргач. По-дълъг от влакова композиция. Непременно трябва да изтичам при Джори, за да му съобща какво чудовище се разхожда в задния ни двор.

Подозрителен шум. Спрях се задъхан.

Гласове. Да не са говорещите змии на джунглата?

— Крис, не ме интересува мнението ти. Няма защо пак да й ходим на гости. Направи всичко по силите си, за да й помогнеш, но не успя. Забрави я. Мисли за нас, за твоето семейство.

Промъкнах се зад храстите. Видях родителите си при дърветата в най-красивата част от градината ни. Мама бе коленичила, за да натопи пръстта около розите. И на двамата им се удаваше да се грижат за цветя.

— Кати, вече не си дете. Не се ли научи на великодушие? Не можеш да пренебрегнеш съществуването ѝ, като престанеш да мислиш за нея. Та ние сме единствените ѝ близки. — Татко вдигна мама на крака и запуши нежно устата ѝ, за да не ѝ даде да проговори. — Знам, че я мразиш, но аз съм лекар. Положил съм обет да се грижа за всички страдалци. Болестите на разсъдъка са не по-малко страшни от тези на тялото. Искам да я видя възстановена. Искам да я изведа от това място. Не ме гледай тъй свирепо. Сигурно ще ми кажеш, че тя никога не е била луда. Че през цялото време се е преструвала. Та това е пълна безсмислица. Нормален човек не би извършил това, което стори тя. Така или иначе, близнаците едва ли биха пораснали. Помисли за Барт. Той е по-нисък на ръст от нормалното за възрастта му.

Нима? Гледай ти.

— Кати, как мога да се чувствам пълноценен, ако знам, че съм изоставил собствената си майка?

— Добре тогава! — избухна мама. — Върви да я видиш, щом искаш! Джори, Барт, Синди и аз ще останем при мадам Мариша. Или ще отлетим за Ню Йорк, за да погостувам на старите си приятели, докато ти изпълниш дълга си и се присъединиш отново към нас. Ако имаш желание за това, разбира се.

— Та къде другаде бих отишъл, ако не при вас? Вие сте единствените хора на този свят, които милеете за мене. Кати, опитай се да ме разбереш. Обърна ли гръб на майка си, аз обръщам гръб на всички жени. И на тебе включително.

Мама се отпусна в обятията му и пак започнаха онези глезотии, които никак не обичах. Отдръпнах се на четири крака, замислен над думите на мама. Защо мразеше онази старица толкова силно? Догади ми се. Ами ако баба от съседната къща е наистина майката на втория ми баща? Напълно откачена жена, която ме обича по принуда. Възможно ли е Джон Амос да казва истината?

Съвсем се обърках. Дали Корин е наистина дъщерята на Малкълм? Тя ли е „прелъстила“ Джон Амос? Дневникът на Малкълм бе твърде заплетен на места. Той изобилстваше със спомени от детството, които се размесваха с преживелиците му от по-късна възраст. Детските впечатления сякаш оставаха най-важни. Странна работа. Вече нямах търпение да порасна.

Чух родителите си да се приближават към скривалището ми. Бързо се шмугнах встрани.

— Обичам те, Крис, много те обичам. От време на време си мисля, че любовта ни прехвърля разумните граници. Не си ли до мен, не мога да заспя. По-добре да не беше лекар, а да прекарваш всяка своя нощ с мене. Искане ми се синовете ни да пораснат, но се страхувам, че всеки изминал ден ги доближава до разкритието на тайната ни. О, Крис, те няма да ни разберат! Сигурно ще ни намразят от дън душа!

— Ще ни разберат — отвърна татко. Откъде беше толкова сигурен? Та на мен ми убягваха и най-простичките неща. Никак не ми беше ясно, например, от какво се стряска мама посред нощ.

— Кати, ние не сме лоши родители. Направихме всичко по силите си. Как няма да ни разберат, след като са израсли покрай нас? Ще им разкажем истината, ще изложим всички факти. Тогава ще се поставят на наше място и може би ще си зададат логичния въпрос как сме запазили разсъдъка си след преживяното.

Джон Амос беше прав. Сто на сто са съгрешили. Иначе защо ще се притесняват от това дали ще ги разберем! Каква ли е тайната им?

Останах в храстите дълго, след като родителите ми се бяха прибрали в къщата. Тук си бях направил любими леговища. Когато се свивах в тях, се чувствах като горско животинче, за което светът на човеците крие смъртна заплаха.

Мислех си за Малкълм и неговия проникателен ум. Сетих се и за Джон Амос. За Бога, Библията и греха. Почувствах се мъничко по-добре едва когато си представих Епъл и баба.

Проснах се на земята и започнах да душа. Опитвах се да открия нещото, което бях заровил преди седмица или месец. — Джори! Барт! — провикна се мама от кухнята. — Хайде на обяд!

Взрях се във водата. Ето го лицето ми — разкривено и мърляво. Грозно. Някак неуместно сред красивата градина, където птичетата се спускат, за да се изкъпят в приказен басейн. Не е като хубавото личице на Джори. Забелязах нещо тъмночервено около носа си. Нима ронех кървави сълзи? Натопих ръце във водата и се измих. После се замислих. Едва тогава видях кръвта по крака си. На коляното ми се бе образувал съсирек. Въпреки това не усещах остра болка.

Как ли съм се наранил? Онази дъска с ръждивия гвоздей? Да не съм го забил в коляното си? Изпълзях до дъската и опипах края на пилона. Лепнеше от засъхналата кръв. Татко наричаше подобни рани „пункции“. Казваше, че е много важно „пункцията“ да кърви обилно. Моята кръв се бе съсирила.

Зачоплих раната си с пръст, за да пораздвижи кръвта. Ако бях впечатлителен като мама, да съм припаднал досега. Кръвта ми бе гореща и гъста — като изпращанията на Епъл.

Изведнъж почувствах силна болка.

— БАРТ! — изрева татко от задната веранда. — Веднага да се прибереш, ако не искаш пердах!

Промъкнах се през плъзгащата се врата, за да не ме видят от столовата. Измих ръцете си в банята. Покрих раната с лейкопласт и седнах на масата ни лук ял, ни лук мирисал.

— Най-сетне дойде — въздъхна мама. Стори ми се много красива.

— Барт, защо винаги създаваш проблеми, преди да седнем на масата? — рече татко.

Провесих нос. Не се чувствах виновен. Просто не ми беше добре. Коляното ми пулсираше от болка. Джон Амос сигурно е бил прав за това как Господ наказва непослушниците. Вече съм осъден на вечни мъки, а нараненото коляно е моето наказание.

На другия ден пак отидох в градината и се скрих в едно от любимите си места. Прекарах целия ден там. Седях и се наслаждавах на болката, която доказваше, че съм нормален, а не някакво отклонение. Не ми се ядеше. Трябваше да ида при Епъл. Не можех да

си спомня дали вече съм ходил при него. Отпих малко от водата в аквариума: Лок, лок, лок. Като коте.

Мама приготвяше багажа. От сутринта беше усмихната. Нареди първо моя куфар и ми каза: „Барт, днес искам да си послушен. Поне веднъж седни на масата с всички останали. Тогава татко ти няма да те пляска преди лягане.

Той не обича наказанията, но си има свои правила на възпитанието. Опитай се и повечко да ядеш. Дисниленд няма да ти хареса, ако се разболееш.“

Слънцето залязваше. Джори изскочи, за да наблюдава цветовете на небето, които според него пеели. Той може да „чувства“ цветовете. Казва, че го натъжавали, развеселявали или озадачавали. Мама също има усет към тях. Щом вече изпитвах болка, може би щях да се науча да чувствам и цветовете.

Започна да се смрачава. Настана времето на сенките. Ема размаха кристалната камбанка, за да ни извика на вечеря. С цялата си душа исках да се помръдна, но не успях.

Откъм кухнята хралупа зад мен се разнесе смрад. Изпълзах от леговището си и надникнах в тъмната дупка. Миришеше на развалени яйца. Пфу, че гадост! Пъхнах внимателно ръката си, за да опипам вътрешността. Допрях се до нещо твърдо, студено и космато! Напипах нашийник с шипове, които се забиха в пръстите ми. Да не би това да е Клоувър?

Разхлипах се от ужас.

Ще си помислят, че аз съм го убил.

Винаги ми приписваха злодеяния. А аз наистина обичах Клоувър. Сега никога няма да види чудесната си къщичка, която скоро щях да завърша.

Джори се спусна по пътеката. Опитваше се да ме открие.

— Излез, Барт. Знам, че се криеш някъде тук! Не създавай неприятности в последния момент преди отпътуването ни.

Намерих си ново убежище и се проснах по корем.

Джори се прибра. После излезе мама.

— Барт — провикна се тя, — ако не се покажеш... Моля те, Барт. Съжалявам за плесницата тази сутрин.

Преглътнах сълзите на самосъжаление. Сутринта се бях опитал да помогна в домакинството, но без да искам изсипах всички прах в

съдомиялната машина. Откъде да знам, че през една малка дупка може да се изтече толкова сапунена пяна. Цялата кухня замириса на пране.

След малко се показа татко.

— Барт — каза спокойно той, — време е за вечеря. Стига си се мръщил. Знаем, че не беше виновен за случилото се тази сутрин. Вече ти простихме. Разбрахме, че наистина си искал да помогнеш на Ема.

Седях и не помръдвах, изпълнен от чувство на вина, задето ги карам да страдат. Мама като че ли се бе притеснила. Сякаш наистина ме обичаше. Но как е възможно това, след като правех всичко наопаки? Не съм достоен за любовта ѝ.

Болката в коляното ми се усилваше. Може би е тетанус. Децата в училище ми бяха разправяли как ти се схващало ченето и докторите трябвало да избият предните ти зъби, за да те нахранят с тръбичка през устата. Скоро ще дойде линейката, за да ме откара в болницата на татко. Ще ме отнесат направо на операционната маса и хирургът ще изкрещи: „Да го махате този подут, миризлив крак!“ Ще ме оставят с едно чуканце, пълно с отрова, от която постепенно ще си умра.

После ще ме положат в клеърмонтското гробище. От едната ми страна ще почива леля Кари. Най-сетне ще се сдобие със свой връстник за компания. Но аз не съм Кори. Аз съм си аз — черната овца на семейството. Така ме нарече веднъж Джон Амос, когато ми се ядоса, че си играя с неговия сатър.

Лежах по гръб с ръце, кръстосани на гърдите. Точно като Малкълм Нийл Фоксуърт. Бях вторачил поглед в небето. Сякаш очаквах да отmine зимата, за да дойде лятото, когато мама, татко, Джори, Синди и Ема ще посетят гроба ми. Сто на сто няма да ми донесат красиви цветя. Аз бих се усмихнал подигравателно в ковчега си. Не бих издал тайната си, че миризливите им, трънливи рози не струват пукната пара пред прохладната плесен.

Семейството ми ще си тръгне. А аз ще остана в капана на пръстта и тъмнината. За вечни времена. Когато се озова в студената земя, няма се налага да се преструвам на Малкълм Нийл Фоксуърт. Представих си го на старини. Изнемощял, оплешивял и накуцващ като Джон Амос. Е, не чак толкова грозен, а малко по-привлекателен.

Можех да разреша всички мамини проблеми. Нека Синди живее в мир.

Вече бях покойник.

РАНИТЕ ОТ ВОЙНАТА

Вечеряхме без Барт. Наближаваше време за лягане, но от брат ми нямаше следа. Търсихме го навсякъде. Аз бях най-упорит, тъй като най-добре познавах навиците му.

— Джори — каза мама, — огледай се наоколо още веднъж и ще се обадя в полицията.

— Ще го намеря, мамо — отвърнах аз решително, макар и да не се чувствах уверен в думите си. Барт постъпваше много лошо с родителите ни. Те се опитваха да направят за нас всичко по силите си. Едва ли им беше притрябвало да ходят до Дисниленд за четвърти път. Бяха организирали пътуването специално заради него, а той пет пари не даваше.

Ама и Барт си го бива. Заслужава сурово наказание, а не глезотии. Тогава би разбрал, че родителите ни са наистина загрижени за него.

Въпреки че се бях опитал да изразя мнението си по този въпрос, мама и татко все казваха, че са отрасли при жестоки и зли родители. Не им се искало да бъдат същите. Чудех се как се е случило така, че и двамата да произхождат от подобни семейства, но все си спомнях думите на учителката ни, че сходствата привличат хората един към друг. Един поглед към тях бе достатъчен, за да се убедя в правотата на думите ѝ. И двамата бяха русокоси, със сини очи, тъмни вежди и дълги, черни, извити мигли. (Мама използваше грим, а татко все ѝ се подиграваше, защото според него нямала никаква нужда от допълнителни средства за разкрасяване.)

Не, те не биха се отнесли сурово с Барт дори и да прекали с търпението им. Знаеха много добре до какво води жестокостта.

Напоследък Барт говореше често за злодеяния и грехове. Човек би помислил, че се е зачел в Библията. От време на време звучеше точно като проповедник. Понякога цитираше цели откъси от Светото Писание.

Ох, не ми се мисли дори за подобни щуротии. Те ме потискат. По същия начин ми действат приказките на Барт за омразата му към

старици, покойници, гробища и почти всичко останало. Целият бе изпълнен от омраза, горкият.

Проверих дали не се е скрил в малката пещера сред шубраците. Там намерих парче от ризата му, но самият него го нямаше. Вдигнах дъската, от която щеше да прави покрив на кучешката колибка и се загледах в щръкналия ръждив пирон, покрит със съсирена кръв.

Ами ако се е набол на пирона и е използвал някъде, за да умре на спокойствие? Напоследък говореше само за смъртта. Той винаги пълзеше, душеше като куче, дори се облекчаваше като животно. Ама че объркано момченце.

— Барт, аз съм, Джори. Ако искаш да прекараш нощта тук, ще те оставя на мира и няма да казвам на нашите... само издай звук, за да разбере, че си жив.

Тишина.

Големият ни двор бе обрасъл с храсталаци, дървета и цветя. Обиколих една от камелиите. О, Боже, нима това бе голият крак на Барт?

Половината от тялото му бе закрито от храста. Преди не го бях забелязал, защото рядко се криеше на това място. Ставаше все по-тъмно, а от мъглата не се виждаше почти нищо.

Измъкнах го внимателно от храста. Не можех да повярвам, че не чувам мърморенето му. Втренчих се в пламналото му лице и замъгления поглед.

— Остави ме — изстена той. — Вече съм почти мъртъв... почти стигнах другия свят.

Вдигнах го и го понесох на ръце. Барт плачеше и нареждаше, че го боли крака.

— Джори, не искам да умра. Настина не искам.

После изпадна в безсъзнание. Татко го положи на седалката в колата си.

— Не мога да повярвам на очите си — рече той. — Кракът му е подут три пъти повече от нормалното в такива случаи. Дано да не е гангрена.

Вече знаех колко е опасна гангрената. От нея се умираше.

Закараха Барт в болницата. Дежурните лекари веднага се скупчиха около него. Опитаха се да заставят татко да напусне стаята,

тъй като професионалната етика налага лекарят да не оперира член на семейството си.

— Не! — протестираше татко гръмогласно. — Той е мой син. Трябва поне да видя какво става с него!

Мама плачеше безутешно, коленичила на земята до леглото на Барт. Аз също едва се държах на краката си. Упреквах се, че не се постарях достатъчно, за да го намеря по-рано.

— Епъл, Епъл — прохленчваше Барт, щом дойдеше в съзнание. — Трябва да видя Епъл.

— Крис, да не би да му се яде ябълка? — попита мама.

— Не. Той не може да се храни в това състояние.

Изглеждаше ужасно. Челото му бе обляно в пот, а малкото му телце бе залепнало за чаршафите. Мама се разхлипа още по-горко.

— Изведи майка си от стаята — нареди татко.

Мама седна в чакалнята разхлипана, а аз се прокраднах при Барт. Видях как баща ми му бие инжекция пеницилин. Затаих дъх.

— Да не е алергичен към пеницилина? — попита един от лекарите.

— Не знам — отвърна спокойно татко. — Никога преди не е имал сериозна инфекция. Така или иначе, нямаме голям избор. Трябва да бъдем готови в случай на алергична реакция. — Обърна се и ме видя сгъшен в ъгъла. — Синко, иди при майка си. Не можеш много да ни помогнеш.

Нямах сили да се помръдна. Трябваше да остана и да видя всичко — не знам дали поради чувство на вина или нещо друго. Състоянието на Барт се влоши. Татко се смръщи, махна на сестрата и повика още двама лекари. Единият от тях пхна в носа на брат ми тръбичка. После се случи нещо ужасно. Толкова ужасно, че не можех да повярвам на очите си. Тялото на Барт се покри с огромни, подути петна като от удар с камшик. Бяха огнено червени и очевидно го сърбяха, щом ръцете му се плъзгаха по тях. Татко го вдигна, постави го на една от носилките и махна на санитарите да го изведат.

— Татко! — извиках аз. — Къде водят Барт! Нали няма да отрежат крака му?

— Не, синко — отвърна баща ми. — Брат ти има остра алергична реакция. Ще трябва да му се направи трахеотомия, преди да е набъбнала лигавицата на гърлото му. В противен случай ще се задуши.

— Крис — извика лекарят до единия край на носилката, — всичко е наред. Том освободи дихателните пътища. Няма нужда от трахеотомия.

Измина един ден. Състоянието на Барт не се подобряваше. Той не спираше да се чеше. Имах чувството, че ще се разрани и ще си отиде заради някаква друга инфекция. Наблюдавах с възторг и ужас как подутите му, къси пръстчета се свиват в напразни усилия да премахнат страданията на сърбежа. Цялото му тяло бе алено. Бинтоваха ръцете на Барт, за да не може да се чеше. След известно време подпухнаха очите му. Приличаха на огромни, червени гъши яйца. Устните му се издуха до неузнаваемост.

Не можех да повярвам, че всичко това се дължи на алергичната реакция.

— Ох! — проплакваше мама, притисната до баща ми с поглед, прикован в Барт. Изглеждаше невероятно да настъпи каквото и да било подобрене. Изминаха още два дни. Никаква промяна. Щеше да прекара десетия си рожден ден на легло. Четвъртото му пътуване до Дисниленд щеше да бъде отменено, а посещенията в Южна Каролина — отложени до догодина.

— Виж — рече татко един ден обнадежден, — петната намаляват.

Помислих си, че Барт Скоро ще се оправи, но бях сбъркал. Кракът му се подуваше все повече, а скоро се оказа, че няма антибиотик, към който да не е алергичен.

— Какво ще правим сега? — изхлипваше мама с такава тревога, че започнах да се притеснявам и за нейното здраве.

— Всичко, което е по силите ни — отвърщаше баща ми.

— Боже мой, боже мой! Защо си ме оставил? — бълнуваше Барт. Сълзите се стичаха по страните ми и мокреха ризата ми като тъжен дъжд.

— Бог не те е оставил — казваше татко. Коленичеше до Барт и държеше здраво малката му ръка, докато мама спеше върху кушетката, която внесоха заради нея. Тя не знаеше, че вместо аспирин татко ѝ бе дал приспивателно. Бе твърде притеснена, за да забележи разликата в цвета на хапчето.

— Иди да поспиш, синко. Достатъчно ни помогна.

Изправих се бавно и затътрих крака към вратата. На излизане хвърлих още един поглед към Барт. Видях го да се мята неспокойно, докато татко ляга до мама на кушетката.

На другия ден мама трябваше да иде в болницата направо от балетната школа. Мен ме остави да се упражнявам: „Животът иска своето, Джори. Откъсни се за миг от случилото се с брат ти. Ела при нас по-късничко.“ Едва-що бе излязла и се сетих за бълнуването на Барт. Епъл! Ами да, той искаше да види Епъл! Своето куче-пони!

Преоблякох се на бърза ръка и хукнах към телефонната кабина.

— Как е Барт? — попитах аз баща ми.

— Не е много добре. Не знам как да го съобщя на майка ти, но специалистът, който се занимава с него, настоява за ампутация, преди да се е разпространила инфекцията. Не мога да го позволя, а от друга страна не бива да рискуваме живота на Барт.

— Не им позволявай да извършат ампутация! — изпищях ужасен аз. — Кажи на Барт, но направи така, че да те разбере... кажи му, че отивам да взема Епъл. Моля те, остави го да се пребори за двата си крака. — Познавах брат си и знаех как би му се отразила подобна загуба. И без това бе претърпял с комплекси.

— Джори, брат ти отказва да ни помогне. Няма желание да се възстанови. Сякаш желае да умре. Не можем да му дадем антибиотик, а температурата му се покачва. Прави каквото намериш за добре. Трябва да изнамерим начин да го съживим.

За първи път се върнах до вкъщи на автостоп. Една миловидна дама ме закара до подножието на: хълма, откъдето се спуснах тичешком към нас. Барт ще се оправи, щом се увери, че Епъл е добре. Той се самонаказваше — точно както удряше с юмручета по твърдите стволове на дърветата в градината, когато счупеше нещо. Тичах и плачех. Осъзнах колко много обичам малкия си брат. Това побъркано хлапенце, което мрази себе си. Измисля си разни откачени игри, разправя врели-некипели... само и само да впечатли околните. Преди доста време татко ми бе казал да се включа във въображаемите му приключения. Може би бяхме стигнали твърде далеч в опитите си да се съобразяваме с фантазиите му.

Задъхан стигнах до обора, където видях Епъл окован до стълба, поставен в средата на пода. Пред него бе поставена чиния с апетитна кучешка храна, но така, че да не може да я стигне.

Отпуснатата му козина показваше, че се е нагладувал.

Беше измършавял. Дишаше учестено и ме гледаше с жален, умоляващ поглед. Кой бе сторил това с него? В отчаяните си усилия да се освободи, кучето бе изровило пръстта под себе си. Сега лежеше изморено и запъхтяно.

— Всичко е наред, миличък — успокоих го аз и му подадох прясна вода. Той се нахвърли да я лочи така лакомо, че дръпнах съдинката към себе си. Бях понаучил нещо от баща си. Кучетата, подобно на хората, трябва да пият по малко, ако дълго не са утолявали жаждата си. Освободих го от веригата и избрах най-хубавата консерва от рафта. Епъл гладуваше сред изобилие от храна. Ребрата му бяха щръкнали под отпуснатата козина, която някога бе толкова приятна на вид.

Той похапна и отпи още малко вода. Седнах на земята, сресах го и хванах главата му с две ръце.

— Барт ще се върне, Епъл. И то на два крака, обещавам ти. Не знам кой се е отнесъл с теб толкова лошо, но няма да оставя така тая работа.

Най-много ме притесняваше ужасното подозрение, че Епъл може да е пострадал заради този, който го обичаше най-много. Барт имаше доста странни разбирания. Не бих се учудил, ако си е мислил, че Епъл ще му се радва десетократно повече след периода на мъчително гладуване.

Но нима Барт бе способен на подобна жестокост?

Отвън напичаше горещото юлско слънце. Приближавайки имението, чух двама души да си говорят. Старицата в черно седеше заедно с отвратителния си иконом сред пищната растителност на хладния вътрешен двор.

— Джон, мисля, че е време да видя как е кученцето на Барт. Толкова се зарадва, когато ме видя тази сутрин. Не мога да разбера защо е винаги гладно. Наистина ли си решил да го държиш на верига? Струва ми се много жестоко да го лишаваш от красотата на един такъв прекрасен ден.

— Мадам, денят не е прекрасен — отвърна лукавият иконом. Отпи от бирата си и се изтегна в шезлонга, огрян от слънцето. — Вие носите черно. Затова Ви е топло.

— Нямам нужда от съветите ти относно облеклото си, Джон. Искам да знам защо държиш Епъл на верига.

— За да не избяга подир младия си господар — отговори саркастично старецът. — Едва ли сте помислили за това.

— Би могъл да заключиш обора. Ей сега ще ида да го видя. Стори ми се извънредно измършавял и отчаян.

— Мадам, не пилейте напразно времето си. По-добре помислете за вашия внук, който е на път да се сбогува с единия си крак!

— О, Боже. Нима състоянието му се е влошило? От разговорите на Ема и Марта ли го разбра?

Въздъгнах ядосано. Ема обичаше да споделя със съседките си. Никога не съм мислил, че би могла да издаде нещо важно. Обикновено премълчаваше тайните в разговорите си с мен, а мама нямаше време да я изслушва.

— Ами да — изграчи икономът. — Те бърборят по цял ден, застанали на стълбата от двете страни на стената. Макар че според думите на Ема докторът и жена му са самото съвършенство.

— Джон, кажи ми какво научи Марта за Барт!

— Хм, изглежда, че малкият е успял да прободне коляното си с ръждясал пирон. Получил е гангрена, която изисква ампутация. В противен случай пациентът умира.

Наблюдавах ги как си говорят. Дамата бе покрусена от чутото, а икономът не даваше пет пари. Реакциите на господарката му по-скоро го забавляваха.

— Лъжеш! — изкрещя старицата и скочи на крака. — Лъжеш, за да ме измъчваш. Сигурна съм, че Барт ще се оправи. Баща му знае как да помогне. Той трябва да... — Не можа да продължи, защото избухна в сълзи. Трябваше да вдигне воала, за да избърше очите си. Успях да зърна лицето ѝ. Този път не обърнах толкова голямо внимание на белезите, колкото на страдалческото му изражение. Нима наистина обичаше Барт? Но защо? Не бих повярвал, че е истинската му баба, след като знам, че тя би трябвало да се намира в лудницата във Вирджиния.

Пристъпих напред, за да ме забележат. Старицата се стресна и бързо спусна воала над лицето си.

— Добро утро — приветствах аз дамата, без да обръщам внимание на омразния старец. — Чух какво каза икономът Ви, мадам. Той е прав само донякъде. Брат ми е в тежко състояние, но няма гангрена, така че не ще загуби крака си. Баща ми е твърде добър лекар, за да позволи подобно нещо.

— Джори, сигурен ли си, че Барт ще се възстанови? — попита тя угрижено. — Той ми е много скъп... не бих могла да ти го обясня. — Тя се разхлипа със сведена глава и потрепна нервно с дългите си пръсти.

— Да, мадам. Ако не беше алергичен към повечето лекарства, досега да се е преборил с инфекцията. Но татко пак ще се справи. Той знае винаги как да постъпи. — Обърках се към иконома и се опитах да придобия авторитетен вид. — Що се отнася до Епъл, чудя се защо го държите на верига посред задущния обор! Също тъй се чудя защо не може; да достигне до храната и водата си. Не знам какво става тук, че да измъчвате съзнателно едно такова хубаво куче, но ако не се грижите за него по-добре, ще ви докладвам пред Обществото за правата на животните. — Извъртях се решително и поех към къщи.

— Джори! — провикна се старата дама. — Почакай! Не си тръгвай още. Разкажи ми за Барт.

Аз се извърнах към нея и казах:

— Има само едно нещо, с което можете да помогнете на брат ми — оставете го на мира. Когато се върне у дома, го посрещнете с някоя хубава лъжа за това как повече не бива да се виждате. Но внимавайте да не го засегнете.

Тя пак се примоли да остана, за да поговорим, но аз закрачих напред с мисълта, че съм защитил Барт. Нищо че не знаех от какво точно го защитавам.

Същата нощ треската на Барт се влоши. Лекарите наредиха да го повият в термично одеяло, което работи като хладилник. Наблюдавах мама и татко. Дватамата едновременно взеха кубчета лед и започнаха да разтриват с него гърдите, ръцете и краката му. Разбираха се без думи. Любовта и разбирателството помежду им ме трогна така дълбоко, че избухнах в сълзи. Искях да им, разкажа за старицата в черно, но бях обещал на Барт да запазя тайната му. Той за първи път си бе намерил

приятел. За първи път си имаше животинче, което го обичаше. И все пак знаех, че колкото по-дълго премълчавам истината, толкова по-лоши биха били последствията за родителите ми. Нямах представа защо мислех така. Аз наистина недоумявах с какво би могла да им навреди една старица.

Интуицията ми подсказваше, че тя ще се опита да го стори някой ден. Искаше ми се да бъда голям мъж, за да успея да взема правилното решение.

Почувствах изведнъж обзелата ме умора. Спомних си в просъница думите на татко: „Неведоми са пътищата Божии.“

В следващия миг някой силно ме разтърси.

— Барт се оправя! — викаше радостно татко. — Оправя се! Няма да му ампутират крака!

Постепенно подутината спадна. Червенината също избледня, макар че Барт изглеждаше напълно безразличен към околния свят. Бе вперил поглед пред себе си и отказваше да общува с когото и да било.

Една сутрин по време на закуската татко потри уморените си очи и каза:

— Кати, не знам дали ще ми повярваш, но лаборантите откриха нещо необичайно в пробата, която взеха от раната на Барт. Освен следите от ръждата причинила тетанус, те намериха и типа стафилококи, разпространен в свежи, животински фекалии. Цяло чудо е, че не се наложи ампутация.

Пребледняла от изтощение, мама кимна и склони глава на рамото му.

— Ако Клоувър бе наоколо, щях да си го обясня, но...

— Нали познаваш Барт? Попадне ли на нещо нечисто, веднага ще долази до него, за да го изучи. Помниш ли как ни се стори, че му се ядат ябълки? Вчера му занесох една, но той я остави да се изтърколи на пода напълно равнодушен. — Мама притвори очи, а татко я погали и продължи: — Казах му, че няма да пътуваме на изток. Видимо се зарадва на тази новина. Надявам се, че не си разочарован, Джори — погледна към мен баща ми. — Ще изчакаме следващото лято или ще посетим баба ти на Коледа.

Из главата ми се въртяха странни мисли. Барт винаги постигаше своето. Сто на сто бе открил начин да не ходи при „разните му стари бабички и гробове“. Беше се отказал дори от Дисниленд. А Барт от нищо не се отказва.

Тази вечер останах сам с брат ми, докато мама и татко се консултираха с лекарите в коридора. Разказах му за разговора между старицата и иконома ѝ.

— Та така, Барт, седяха си на терасата... Старата дама бе много загрижена за тебе.

— Тя ме обича — прошепна той гордо. — Никой не ме обича толкова много. Е, ако изключим Епъл, разбира се.

Не бива да говориш така, Барт, помислих си аз. Въпреки това не исках да накърня гордостта му от факта, че е намерил любов извън семейството си. Наблюдавах изражението му със смесени чувства. Какъв всъщност бе брат ми? Би трябвало да знае, че никой не го обича толкова много, колкото собствените му родители.

— Баба се страхува от онзи иконом — рече той, — но аз мога да се справя с него. Имам скрити сили. Много съм могъщ.

— Барт, защо ходиш в имението?

Той сви рамене и се втренчи в стената.

— Не знам. Кеф ми е.

— Татко също би ти подарил куче. Трябва само да го помолиш и ще се сдобиеш с кутре не по-лошо от Епъл.

Ядният му поглед ме прониза:

— На света няма друго куче-пони като моето. Епъл е единствен по рода си.

Реших да сменя темата.

— Откъде знаеш, че старата дама се страхува? Тя ли ти е казвала?

— Няма защо да ми го казва. Личи си. Той я гледа лошо, а тя го наблюдава уплашено.

Аз също започвах да изглеждам уплашен. Вече всичко ме изпълваше със страх.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Много ми харесва как ме глези мама. Знам, че това няма да продължи дълго. Ще се промени, веднага щом се оправя. Няма да ги забравя двете безкрайни седмици в болницата. Искяха да ми вземат крака и да го хвърлят в огнената пещ. Все поглеждах под завивките, за да видя дали си е на мястото. Ех, кога ли ще започнем училище, та да разкажа на всички как за малко да ми направят ампутация. Ще ги ударя в земята. Ама и кракът ми си го бива. Издържа геройски. Аз думичка не казах. Постъпих като истински боец.

Помня угриженото лице на татко, наведено над мен. Може пък и наистина да ме обича, дори и да не съм негов син.

— Татко! — извиках аз, щом го видях да влиза в стаята. — Май идваш с добра вест.

— Радвам се, че си толкова бодър и усмихнат. — Седна на крайчеца на леглото и ме целуна. Уф, че се засрахих. — Барт, познай какво ще ти кажа! Коляното ти заздравява, температурата ти е нормална, а това че съм лекар, ти дава известни привилегии. Днес те изписвам. Страх ме е, че съвсем ще се стопиш в тази болница. Върнеш ли се у дома, ще се възстановиш по-бързо с вкуснотиите, дето ги приготвя Ема.

Погледна ме така нежно, сякаш бях Джори. Направо ми се доплака.

— Къде е мама? — попитах аз.

— Днес трябваше да тръгна по-рано и затова тя реши да остане вкъщи. Ще се посвети на приготовленията за тържеството по случай завръщането ти. Надявам се, че нямаш нищо против.

Не беше точно така. Много ми се искаше да я видя до себе си. Сто на сто е останала у дома, за да глезоти Синди и да ѝ бучка разни пандели в косата. Реших да запазя мълчание. Татко ме пренесе до колата си. Страхотно бе да усетя пак топлите лъчи на слънцето. Да знам, че си отивам вкъщи.

Стигнахме у дома. Отворихме входната врата и татко ме постави внимателно на разтрепераните ми нозе. Мама се втурна към нас, но

целуна първо татко. Усещах, че се страхува да погледне към мен, защото бе забелязала колко съм измършавял и погрознял. Трябваше да се насили, за да ми се усмихне. Когато най-сетне се доближи, за да изпълни дълга си към оживелия син, аз се свих инстинктивно назад. Виждах я как се преструва, че ми се радва. Знаех, че изобщо не ме обича и няма нужда от мене. Джори също ни посрещна с престорен възторг. Сигурен съм, че биха се радвали сто пъти повече да ме видят умрял. Почувствах се като детето Малкълм — нежелан, отхвърлен и нещастен.

— Скъпи Барт, защо изглеждаш така потиснат? — попита мама. — Не се ли радваш, че си у дома? — Протегна ръце към мен и се опита да ме целуне, но аз си извърнах главата. Забелязах колко я натъжи това, но хич не ми пукаше. Нали знаех, че само се преструва! — Чудесно е, че се върна при нас, Барт — заувърта тя. — Двете с Ема не сме седнали от сутринта. Сготвили сме любимите ти ястия, та да забравиш побързо болничната храна. — Тя отново се усмихна и се опита да ме прегърне, но аз реших да не се поддавам на „женската лукавост“, както би се изразил Джон Амос. Вкусните ястия, целувките и прегръдките са типичните нейни проявления. — Барт, съвземи се. Двете с Ема приготвихме всичките ти любими гозби.

Втрених поглед в лицето ѝ. Мама се изчерви и промълви едва-едва:

— Искахме да те зарадваме.

Тя продължи да се преструва на щастлива, а татко ми донесе късо бастунче.

— Опитай се да прехвърлиш тежестта си на бастунчето, докато коляното ти заздравее напълно — инструктира ме той.

Ама че смешно. Сега ще куцукам като някой дедик. Малкълм Фоксуърт на старини. Харесваше ми да се грижат за мен, да се притесняват, че не ми се яде. Нито един от подаръците им не можеше да се сравнява с това, което бих получил от баба.

— За Бога, Барт — смушка ме Джори на вечеря, — не бъди толкова неблагодарен. Те положиха извънредно много усилия, за да те зарадват...

— Мразя ябълкови сладкиши.

— Преди казваше, че са ти любимите.

— Не е вярно! Мразя и печеното пиле, и пюрето, и салатата — всичко мразя!

— Убеден съм — отвърна смръщено Джори и ми обърна гръб. После се протегна към пилето в чинията ми. — Ами... щом не го искаш, аз ще ти помогна. — Излапа и последната троха. Значи нямаше да успея да се промъкна през нощта, за да си го изям на спокойствие. Нищо, нека стана кожа и кости, та наистина да се притеснят. Нека издъхна, за да разберат колко им липсвам.

— Барт, хапни нещо — рече умоляващо мама. — Защо не ти харесва сладкишът?

Изръмжах и плеснах ръката на Джори, насочена към десерта ми.

— Аз го обичам със сладолед.

Мама светна и извика на Ема да донесе сладоледа.

Бутнах чинията си настрана и се изтегнах в креслото.

— Не ми е добре. Искам да остана сам. Това суетене ми разваля апетита.

Татко вече губеше търпение. Не се скара на Джори, задето ми изяде сладкиша. Само един час им трябваше, за да се уморят от присъствието ми. Сигурно тайно се ядосват, че не съм умрял.

— Кати — рече татко, — не го карай да яде. Щом няма апетит, нека се извини и напусне масата.

Стомахът ми стържеше от глад. Джори бе излапал парчето пред мен, така че не можех да се насладя на най-любимия си десерт. Седях си гладен на масата, а те забравиха за мен. Говореха си, смееха се — държах се тъй, все едно че съм още в болницата. Станах и закуцуках към стаята си.

— Барт — провикна се татко, — не бива да играеш навън, докато не оздравееш напълно. Легни да поспиш. Постави крака си на високо. По-късно можеш да погледаш телевизия.

Телевизия. Ама че удоволствие по случай завръщането ти! Престорих се на послушен. Влязох в стаята си и изкрещях, преди да затворя вратата:

— И никой да не ме безпокои!

Не стига, че прекарах две седмици затворен в болницата, ами и сега искат да ме изолират от света. Ще им дам да разберат! Никой не е в състояние да ме задържи вкъщи.

Прекарах затворен още цели шест дни. Наблюдавах ме денонощно. Най-сетне успях да се измъкна през прозореца. Простих се с пътуването до Дисниленд, но няма да оставя всичко да ми се изплъзне от ръцете.

Покатерих се с мъка на огромното дърво до стената. Отново ме заболя кракът. Убедих се, че болката не е никак хубаво нещо. Това да съм „нормален“ вече не ми харесваше. Помня как веднъж Джори си изкълчи глезена, но продължи да танцува, без да обръща внимание на болката. И аз няма да ѝ обръщам внимание.

Огледах се дали не ме следи някой. Наоколо беше пусто. Кой ли го бе грижа какво правя! Откъм хралупата под мене се разнесе неприятна миризма на разлагаща се плът. Какво беше това? Нещо ми се въртеше из главата, но не можех да си спомня.

Епъл, по-добре да насоча мислите си към Епъл. Ще се престоря, че болното коляно е на някой немощен старик и няма да му обръщам внимание. Здравият ми крак искаше да тича, но болният бе взел надмощие над желанията ми и ме заставяше да пълзя едва-едва, облегнат на бастуна си.

Ох! Ами ако видя Епъл да лежи бездиханен в обора! Каква тъжна гледка би било това. Ще се тръшкам, ще крещя и ще упреквам тези, които ме накараха да тръгна на изток и да изоставя най-добрия си приятел. Само животните знаят как да обичат.

Като че от последното ми идване тук бяха изминали сто години. Куцукането до вратата на имението ми се стори също цяла вечност. Хайде, стегни се, казвах си аз. Изпълни се с мъжество. Мисли за Малкълм. Пригответи се за най-ужасяващата гледка в живота си. Епъл те обичаше твърде много, заради което заплати с живота си. Никога вече не бих си намерил такова предано куче-пони.

Клатушках се напред-назад. Ту наляво, ту надясно. Зави ми се свят. Усетих нечие присъствие зад себе си. Надникнах през рамо, но не видях никого. Само заплашителните храсти, подрязани във формата на хищници. Тия глупави градинари можеха да измислят нещо по-добро, вместо да пилеят пари на вятъра. Ето, сега разсъждавах като Малкълм. Джон Амос би се гордял с мен. Трябва непременно да го открия, за да поумнея още малко.

Изпълнен с нерадостни предчувствия, доближих любимото място на Епъл. Изведнъж около мен се спусна тъмнина. Нима

ослепявам! Почуках около себе си с бастунчето. Мрак. Защо е толкова тъмно? Придвижвах се бавно напред. Всички прозорци на обора бяха затъмнени. Горкият Епъл. Оставили са го да гладува сред непрогледния мрак. На гърлото ми заседна буца. Сърцето ми се късаше от мъка по животното, което ме бе обичало повече от себе си.

Трябваше да се насиля, за да продължа. Видя ли Епъл мъртъв, нещо в мен ще се пречупи. Знам си го. Безсмъртната ми душа, която според Джон Амос трябвало да остане чиста и неопетнена, ще бъде завинаги белязана.

Още една стъпка. Спрях. Ето го Епъл — жив! Прозорецът на обора бе широко отворен, а той се бе заиграл с една червена топка. Гонеше я, побутваше я с муцуна и я мачкаше с големите си лапи. Чинийката му бе пълна с храна, а купичката встрани — с прясна вода. Застанах разтреперан на прага. Епъл продължи да си играе, без да забележи присъствието ми. О, Господи, та аз изобщо не съм му липсвал!

— Как не те е срам! — изревах аз. — Хапваш си, пийваш си, забавляваш се на воля! А аз бях на прага на смъртта. Мислех си, че ме обичаш. Че ще се поболееш от мъка по мен. А ти дори не излая от радост, че ме виждаш. МРАЗЯ ТЕ, ЕПЪЛ! МРАЗЯ ТЕ, ЗАДЕТО НЕ МЕ ОБИЧАШ!

В този миг Епъл ме видя и се втурна към мен с вдигната опашка. Нахвърли се да ме ближе и целува, но вече не можеше да ме измами. Нека си намери някой друг, който да се грижи за него по-добре. Никога вече няма да го среща.

— Защо не се поболя от мъка по мен? Защо си още жив? — крещях аз яростно. Искях да го накарам да се отдръпне засрамен. Епъл усети гнева ми, приклепна и подви опашка. Главата му клюмна умърлушено.

— ДА СЕ МАХАШ ОТ ТУК, ЧУВАШ ЛИ! АКО БЕШЕ СТРАДАЛ ТАКА, КАКТО СЕ МЪЧИХ АЗ, СЕГА ЩЕШЕ ДА СЕ РАДВАШ, ЧЕ МЕ ВИЖДАШ ОТНОВО! — Грабнах съдинките му и ги запратих в дъното на варела. После метнах червената топка през прозореца. Епъл ме наблюдаваше притихнал. Чувствах, че желаете да се одобрим, но вече беше твърде късно.

— Сега ще усетиш отсъствието ми — разхлипах се аз и закуцуках към вратата. Затворих всички прозорци, пуснах щорите и го

заклучих. — Да пукнеш дано от глад и тъмнина! Никога няма да се върна при тебе!

Излязох от обора, но се сетих за мекото сено, настлано по пода. Върнах се обратно, грабнах вилата и го изтринах навън. Епъл заскимтя и се опита да ме побутне с муцуна. Не е познал.

— Хайде сега да те видим как ще лежиш на студения, твърд под! Няма да ти е много удобно, ама хич не ми пука, защото вече не те обичам! — Избърсах ядно сълзите си и се почесах.

През целия си живот бях имал само трима приятели — Епъл, баба и Джон Амос. Епъл ме бе забравил, а един от другите двама ми бе изменил с грижите си към кучето. Трябва да е баба, защото Джон Амос не би си дал труд за подобно нещо.

Тръгнах омаян към къщи. Същата нощ кракът ме заболя толкова силно, че татко реши да ми даде лекарство. Седна на леглото ми, прегърна ме и заговори за сладките сънища, които ще ме споходят.

Грозота. Безмерна грозота. Разхвърляни кости. Кървави реки и огнени океани. Мъртъв съм. Цветята за погребението ми са на олтара. Цветя от хора, които не познавам. Те идват, за да ми кажат колко се радват, че съм умрял. Около мен се носи дяволска музика. Мразя музиката. Мразя балета.

Първият слънчев лъч погъделичка лицето ми и ме избави от кошмара. Отворих очи, готов да видя най-ужасното. Джори стоеше до леглото ми с нажален вид. Нямам нужда от съжаление.

— Ти плака цяла нощ, Барт. Много ли те боли кракът?

— Изобщо не ме боли! — креснах аз.

Отидох в кухнята. Мама хранеше Синди. Ама че тъпо хлапе. Ема пържеше бекона за закуска.

— Искам само кафе и препечена филийка — изкрещях аз. — Друго не ми трябва.

Мама трепна и пребледня.

— Барт, недей да викаш. За първи път чувам, че ще пиеш кафе. Откъде ти хрумна?

— Време е да се съобразите с възрастта ми! — троснах се аз. Разположих се внимателно в креслото на баща ми. Татко влезе и забеляза, че съм заел мястото му, но не каза нищо. Седна на моя стол и си наля кафе със сметана. После ми подаде пълната чаша.

— Не пия кафе със сметана!

— Та ти дори не си го опитал, Барт.

— Какво от това? — Знаех, че Малкълм е обичал чисто кафе, така че ще следвам примера му. Загледах се в сухата, препечена филийка пред себе си. Ако искам да бъда като Малкълм, не бива да я мажа с масло и мармалад. Лошо храносмилане. От това е страдал Малкълм. Трябва и аз да внимавам.

— Татко, какво е лошото храносмилане?

— Нещо, което можеш да избегнеш.

През цялото време се опитвах да се държа като Малкълм. След няколко секунди татко коленичи пред мен, за да прегледа крака ми.

— Днес изглежда по-зле от вчера — каза той и ме изгледа подозрително. — Нали не си пълзял из градината, Барт?

— Не! — отрекох аз. — Да не съм луд! Сигурно е от завивките. Много са груби тия чаршафи. Мразя памучното бельо. Коприненото е по-хубаво. — Малкълм е използвал само свилени завивки.

— Откъде знаеш? — попита татко. Никога не си спал на копринен чаршаф! — Той почисти коляното ми, напудри го с някакъв бял прах и го превърза. — Виж какво, Барт, трябва наистина да внимаваш. Ще стоиш в къщата. Никакво излизане в градината. Никакъв заден двор. Никакво пълзене из мръсотията.

— Не е заден, а е вътрешен двор — изръмжах аз, за да му покажа, че не знае всичко.

— Добре де, вътрешен двор е. Сега доволен ли си?

Не. Никога не съм доволен. Хм, всъщност изпитвам задоволство само понякога — когато се преструвам на Малкълм. Всемогъщият, всезнаещ богаташ. Неговата роля ми се струва най-лесната. Ако му подражавам усърдно, сигурно ще стана като него. Заможен, всемоушен и обичан.

Денят ми се стори безкраен; Всички вкъщи ме наблюдаваха. Наближи времето за вечеря. Мама взе да се разкроява за завръщането на татко. Ема готвеше. Джори беше на балет, а аз се измъкнах незабелязано в градината.

Беше настъпило времето на дългите, призрачни сенки. Нощните насекоми зажукаха около лицето ми. Реших да ида при Джон Амос. Намерих го да чете някакво списание в стаята си. Скри го веднага, щом нахлух, без да почукам.

— Не бива да правиш така — каза кисело той. Дори не се усмихна, за да ме приветства след дългото отсъствие.

Аз придобих твърдото, застрашително изражение на Малкълм.

— Ти ли си хранил Епъл, докато ме нямаше?

— Разбира се, че не — отвърна той припряно. — Баба ти беше. Тя му даваше храна и вода. Нали ти казах, че на жените не може да се разчита! Корин Фоксуърт не е изключение. Тя също използва женската лукавост, за да превръща мъжете в свои роби.

— Корин Фоксуърт? Така ли се казва баба?

— Ами да, нима не знаеш? Тя е дъщерята на Малкълм. Кръстил я е на майка си, за да ся спомня вината коварството на жените. За да не забрави, че може да го предаде и собствената му дъщеря. Той се грижеше добре за нея. Мисля, че дори прекаляваше понякога.

Приказките за женското коварство ми бяха дошли до гуша.

— Защо не си оправиш зъбите? — попитах аз. Никак не ми се нравеше навика му да съска и плюе, когато говори.

— Браво, момче! Малкълм би казал същото. Виждам, че имаш напредък. Болестта се е отразила добре на душата ти. Слушай, Барт, Корин е твоята истинска баба. Някога е била омъжена за истинския ти баща. Била е любимката на Малкълм, но не е оправдала любовта му. Извършила е грях и затова трябва да бъде наказана.

— Трябва да бъде наказана?

— Да, и то жестоко. Недей да се издаваш пред нея. Нека си мисли, че чувствата ти не са се променили. Преструвай се, че я обичаш все така силно. Това би я направило по-уязвима.

Знаех значението на думата „уязвим“. Беше едно от новите попълнения в речника ни. Джон Амос взе Библията си и постави дланта ми върху излющената ѝ корица.

— Това е Библията на Малкълм. Завеща я на мен... е, можеше и повечко да ми остави.

Осъзнах, че Джон Амос е единственият човек на този свят, който не ме е разочаровал. Ето го верният приятел, когото отдавна търсех. Бе по-възрастен от мен, но аз умеех да се държа като по-голям. Само дето не можех да си вадя ченето, за да го поставя в чашка от слонова кост.

Изпитах желание да измъкна ръката си, но не знаех какво може да последва.

— Закълни се в Библията, че ще изпълниш желанието на Малкълм, внукът му да отмъсти на тези, които са го наскърбили най-много.

Как можех да обещаю подобно нещо, след като все още обичах баба? Ами ако Джон Амос лъже? Не бих се учудил, ако на Джори му бе хрумнало да се грижи за Епъл.

— Защо се колебаеш, Барт? Не знаех, че си страхливец. Помисли за майка ти, затова как използва тялото, лицето, целувките и прегръдките си, за да сломи волята на баща ти. Спомни си колко изморен се връща той всяка вечер и си задай въпроса защо. Заради себе си ли се блъска или заради нея — за да ѝ осигури възможността да се труфи с нови рокли, палта и бижута, и да се разполага в просторната къща. Мъжете работят, за да се забавляват жените им.

Преглътнах тежко. Мама също работи. Тя преподава уроци по балет. Но това е по-забавно, отколкото да си в болницата, нали? Дали си купува нещо със собствените си пари? Не мога да си спомня.

— Сега иди при баба си. Дръж се нормално и скоро ще разбереш кой те е предал. Не съм аз, така да знаеш. Не забравяй да подражаваш на Малкълм. Наричай я „Корин“. Ще видиш как ще се изчерви от чувство за срам и вина. Очите ѝ ще се разширят от страх. Така ще се убедиш в моята преданост и почтеност към тебе.

Положих клетва да отмъстя за Малкълм, но това не ме накара да се почувствам по-добре. Закуцуках към любимия салон на баба. Заставах на прага и се загледах в нея. Сърцето ми щеше да се пръсне от възмущение. Горях от желание да се втурна в прегръдките ѝ. Дали не трябва да ѝ дам възможност да ми обясни своята гледна точка, преди да започна да се държа като Малкълм?

— Корин — изръмжах аз. О, Боже, друго си е да си Малкълм! Чувствах се силен и непобедим.

— Барт — извика радостно баба и стана с протегнати ръце. — Най-сетне дойде да ме видиш! Така се радвам, че си жив и здрав. Но... кой ти каза името ми?

— Джон Амос — отвърнах аз и се намръщих. — Разбрах, че си хранила Епъл в мое отсъствие. Вярно ли е това?

— Разбира се, миличък. Той така тъгуваше за теб, че ми дожаля. Бях готова на всичко, за да му угодя. Ти не ми се сърдиш, нали?

— Как можа да ми го отнемеш? — разхлипах се аз като бебе. — Той бе най-добрият ми приятел. Единственото същество на този свят, което ме обичаше от цялото си сърце, а ти ми го отне. Сега сигурно се е привързал към тебе.

— Успокой се, Барт. Той ме приема, но обича само теб.

Вече не се усмихваше. Джон Амос се оказа прав. Веднага разбра, че мога да отгатна хитрините й.

— Не бъде груб с мене — захленчи баба. — Грубостта не подхожда на едно десетгодишно момче. Измина толкова време, откакто не съм те виждала. Място не можех да си намеря, а ти изобщо не ми се радваш.

Изведнъж волята ми се стопи и се спуснах към нея с разтворени обятия.

— Бабо! Аз наистина се ударих лошо! Да ме беше видяла как се потях на онова легло. Увиха ме в студен чаршаф, а мама и татко ме разтриваха с лед. Имаше един гаден доктор, който искаше да ми отреже крака, ама татко не му позволи. Онзи доктор каза, че се радва, дето не съм негов син. — Спрях, за да си поема въздух. Малкълм вече не ме интересуваше. — Бабо, аз разбрах, че татко все пак ме обича. Иначе щеше да позволи на онзи очилатия да ми отреже крака.

Баба се стресна.

— Но, Барт, как е възможно да се съмняваш, че баща ти те обича? Да не съм те чула да говориш такива работи. Кристофър винаги е бил мил и обичлив...

Откъде знаеше името на татко? Присвих подозрително очи. Баба бе запушила уста, сякаш току-що е издала някаква тайна. Изведнъж се разплака.

Сълзи. Любимото женско оръжие.

Извърнах се отвратен. Мразя сълзите. Мразя слабите характери. Поставих ръка на гърдите си, за да усетя дневника на Малкълм, тикнат под ризата ми. Този дневник ме изпълваше със сила. Нищо, че съм затворен в това несъвършено, детско тяло. Баба скоро ще разбере кой е господарят.

Стана време да се прибирам.

— Лека нощ, Корин.

Оставих я разплакана. Не можех да си обясня как е научила името на баща ми.

Върнах се в градината ни и изрових прасковената костилка. Още не е пуснала корени. Не ми вървеше много с цветята. То и за какво ли изобщо ме биваше? Имах талант единствено за превъплъщенията си в Малкълм. Затова пък ставах все по-добър и по-добър. Същата вечер си легнах с усмивка на уста.

ТЕЖКАТА ДИЛЕМА

Не намерих Барт на двора и реших да се покача на стената. Видях го да пълзи в градината на старицата. Душеше земята пред себе си като куче.

— Барт! — провикнах се аз. — Да не се опитваш да заемеш мястото на Клоувър?

Знам какво бе направил. Бе заровил нещо, а сега душеше, за да го открие. Вдигна замъгления си поглед и залая.

Отново му извиках, но той продължи да се прави на кутре. След това изведнъж се преобрази в накуцващ старец. Ама че беше ненормален!

— Стегни се, Барт. Не си на сто години... Ако не се изправиш, тази походка ще ти се превърне в навик.

— Лоши дни, лоши навици.

— Какво искаш да кажеш?

— Казал го е нашият отец — да постъпваме с другите така, както бихме искали те да постъпят с нас.

Протегнах ръка, за да помогна на въображаемия старец. Барт се задъха, хвана се за гърдите и заразправя как болното му сърце няма да издържи покатерването на стената.

— Виж какво, Барт, омръзнаха ми твоите щуротии. Постоянно създаваш проблеми. Нямах ли милост към мама и татко? Започвам да се срамувам, че си ми брат.

Той се клатушкаше зад мен, пышкаше и мърмореше нещо за несметните си богатства.

— Светът не познава по-умен от мен — ломотеше той.

Слушах го и си мислех, че съвсем е откачил. Когато се опита да почисти ръцете си с четката вкъщи, не можах да повярвам на очите си. Барт не правеше така. Очевидно още се преструваше на някого друго. След малко си изми зъбите и си легна. Изтичах бързо до всекидневната, за да видя какво правят родителите ни. Те танцуваха на фона на някаква бавна музика.

Отново ме обзе онова нежно, романтично чувство. Погледите на мама към татко, неговите случайни докосвания, незначителните им жестове един към друг — всичко това бе изпълнено с такава нежност, че се разтревожих да не стана неволен свидетел на страстта им. Прочистих гърло и те погледнаха към мен, без да се пускат.

— Искам да поговоря с вас за Барт — рекох аз. — Мисля, че е време да научите някои неща, свързани с него.

Лицето на татко се разведри, а мама се затвори в себе си и мълчаливо седна на дивана.

— Надявахме се, че все някога ще ни разкриеш тайната на Барт. Не ми бе никак лесно.

— Ами на първо място искам да ви кажа — започнах аз колебливо, — че Барт страда от кошмари. Буди се облян в сълзи. Всички знаем навиците му да се преструва на ловец и на какво ли не още, но когато го видя да пълзи в градината с кокал в уста, започвам да се плаша от фантазиите му. — Замълчах, за да им дам възможност да кажат нещо. Мама бе извърнала глава, сякаш се е заслушала във вятъра. Татко се приведе напред с напрегнато изражение на лицето си.

— Хайде, Джори, продължавай. Ние също не сме слепи. Забелязахме, че брат ти се променя.

Страхувах се да кажа всичко, но наведох глава и продължих:

— Аз се опитах да споделя притесненията си с вас няколко пъти, но не ми достигаше смелост. И двамата изглеждахте толкова разтревожени за него, че не ми даваше сърце да проговоря.

— Недей да премълчаваш нищо — рече татко.

Гледах само него. Нямах сили да устоя на уплашения поглед на мама.

— Старата дама от съседната къща подарява на Барт какви ли не прескъпи чудесии. Електрически влачета, миниатюрни градчета и планини, конструктори, та дори и куче. Един санбернар. Барт го кръсти Епъл. Отделила му е цяла стая за игра. Сигурно би се опитала да примами и мен с подаръците си, но Барт не ѝ позволява.

Родителите ми се спогледаха стреснати. Настъпи тишина.

— Продължавай — каза татко след малко.

Преглътнах, за да изложи най-страшната част от историята.

— Вчера, когато стигнах до дървото при оградата... онова с кухата хралупа... подрязвах храстите и изведнъж усетих силна смрад.

Разнасяше се откъм хралупата. Проверих... и намерих... — Трябваше отново да преглътна. — Намерих Клоувър. Мъртъв и разложен. Изкопах му гроб... — Обърнах се, за да изтрия бързешком сълзите си. — Някой го беше удушил с парче тел.

Родителите ми застинаха потресени. Мама преглъщаше сълзите си, защото и тя обичаше Клоувър. Посегна за кърпичка с разтрепераните си ръце. Нито един от двамата не попита кой е убил Клоувър. Очевидно подозирахме един и същи човек.

Татко се отби в стаята ми, преди да си легне. Говорихме за Барт в продължение на цял час. Къде ходи, какво прави, що за странница е старата дама, какво представлява икономът й... Почувствах се по-добре от това, че съм ги предупредил. Сега можеха да решат как да постъпят с Барт. Тази нощ плаках за Клоувър за последен път. За моето първо и единствено животинче. Скоро щях да стана на петнайсет години, а сълзите не подхождат на един мъж. Особено когато е висок метър и осемдесет.

Помолих Барт да спре посещенията си в имението.

— Остави ме на мира! — изпищя той. — И престани да доносничеш срещу мен.

Ваканцията бе към края си. Задаваше се септември, когато отново щяхме да тръгнем на училище. Барт упорито отказваше да откликне на грижите, с които го обсипваха мама и татко.

— Слушай, Барт — рекох веднъж аз, — престани да се правиш, че си старецът Малкълм Нийл Фоксуърт. Нямам представа кой е той, но едва ли ще ти остави наследство. Избий си тези глупости от главата.

— Разполагам с двайсет милиарда, десет милиона, петдесет и пет хиляди, шестстотин долара и четиридесет и два цента! — Въртеше пръстите си тъй, сякаш отмята банкноти. — Не мога да си спомня какво притежавам в бонове и ценни книжа, но сигурно е три пъти повече. Един богаташ никога не е в състояние да изброи имането си.

Не бях подозирал дори, че е в състояние да произнесе такова дълго число. Тъкмо се готвех да кажа нещо саркастично, когато Барт изкрещя и се преви на две. Падна на пода, загърчи се и изхриптя:

— Бързо... лекарството ми. Умирам! Лявата ми ръка изтръпва! Спасете ме! Извикайте лекарите ми!

Излязох навън, разположих се сред градината и се зачетох в романа си. Барт ми действаше потискащо.

— Джори, не се ли притесняваш, че е възможно да умра? — доближи се до мен Барт.

— Ни най-малко.

— Ти никога не си ме обичал.

— Беше ми по-симпатичен, когато се преструваше на самия себе си.

— Би ли повярвал, че Малкълм Нийл Фоксуърт е баща на господарката в съседство, а тя ми е истинската баба?

— От нея ли го научи?

— Не. От Джон Амос. Той ми каза, че татко Пол и татко Крис не са братя. Мама ни лъжела, за да прикрие греха си. Джон ми каза, че истинският ми баща, Бартоломю Уинслоу, е загинал при пожар. Мама го била прелъстила.

Прелъстила? Изгледах брат си подозрително.

— Знаеш ли значението на думата, която току-що употреби?

— Не, но съм сигурен, че е нещо лошо. Много лошо.

— Обичаш ли мама?

По лицето му се изписа тревога. Тупна се на тревата и се загледа в гуменките си. Би трябвало веднага да може да отговори на подобен въпрос.

— Барт, направи ми една голяма услуга. Влез и кажи на мама и татко какво те измъчва. Те ще те разберат. Знам, че според теб аз съм любимецът на мама, но се лъжеш. В сърцето ѝ има място и за още десет като нас.

— Десет? — изпищя той. — Искаш да кажеш, че ще си имаме още десет братчета? — Барт скочи и побягна на подскоци. Май престоят в болницата му се бе отразил извънредно зле.

Любопитно ми бе да чуя какво ще каже на родителите ни. Затова се промъкнах към къщата. Мама седеше на задната веранда със Синди в скута си и четеше. Когато видя Барт, набързо затвори книгата и премести сестричката ни на стола до себе си.

Барт я гледа продължително време и изведнъж попита:

— Как се казваш?

— Знаеш много добре името ми — рече мама.

— С буквата „К“ ли започва?

— Разбира се — отвърна тя някак смутено.

— Но... но аз познавам някой, който плаче, щом го изоставяш. Той е малък като мен. Баща му го заключва в тъмния килер и на други страшни места. Веднъж дори го затвори на тавана за наказание. Един голям, тъмен таван пълен с мишки и зловещи паяци.

Мама сякаш замръзна на мястото си.

— Кой ти разказа всичко това?

— Баща му си има обожателка. С червена коса.

Дори и отдалече можех да чуя учестеното дишане на мама. Сякаш брат ми изведнъж се бе превърнал в непреодолима заплаха.

— Нима знаеш какво значи думата „обожателка“, Барт?

Той зарея поглед в празното пространство.

— Имало една стройна, червенокоса красавица. Тя дори не била женена за баща му.

Устните на мама потръпнаха, но тя се опита да се усмихне:

— Барт, от тебе ще излезе поет.

Брат ми се намръщи и я прониза с поглед.

— Аз презирам поетите, артистите, музикантите и танцьорите!

Мама се разтрепери. И аз се уплаших от яростта му.

— Барт, искам да те попитам нещо, но трябва да ми отговориш искрено. Няма да бъдеш наказан, каквото и да кажеш. Ти ли уби Клоувър?

— С Клоувър е свършено. Няма да види новата си колибка.

Мама го блъсна настрана и бързо се прибра в къщата. После се сети за Синди и изтича, за да вземе и нея. Погледът на Барт ставаше все по-страшен.

Както обикновено, Барт се почувства изморен след поредния изблик на лошотия и отиде да си легне, преди да е вечерял. Мама се обличаше усмихната за тържеството в чест на баща ми, когото бяха избрали за завеждащ личен състав на болницата. Видях от прозореца си как татко гордо води мама към колата си, за да отпътуват.

Усетих ги да се връщат късно през нощта. Още не бях заспал, така че подочух част от разговора им в дневната.

— Крис, не мога да проумея Барт напоследък. Озадачават ме и говорът, и походката, а дори и външният му вид. Страхувам се от собствения си син, а това е ужасно.

— Успокой се, мила — рече татко и обгърна с ръка раменете ѝ.
— Мисля, че преувеличаваш. Барт ще порасне и ще стане прочут лекар.

— Знам, че при висока температура е възможно да настъпят мозъчни увреждания. Да не би да се е случило нещо подобно, Крис?

— Барт се представи много добре на тестовете. Да не би да си се притеснила от това? Правим го с всички пациенти, прекарвали треска.

— Установихте ли нещо необичайно?

— Не — отвърна твърдо татко, — той е едно най-обикновено дете, затормозено от емоционалните си проблеми. Трябва да проявяваме повече разбиране.

Какво ли означаваше това?

— Но Барт е презадоволен! Нашето детство бе далеч по-сурово. Нима не правим всичко по силите си?

— Понякога това е недостатъчно. Децата са различни. Нуждите им също се различават. Ние очевидно не даваме на Барт необходимото.

Мама поседя още малко. Татко я придумваше веднага да си легне и обсипваше тила ѝ с целувки, но тя бе потънала в мислите си. Не отместваше поглед от сребристите си сандали. Заговори отново за Клоувър.

— Не може да го е убил Барт — каза тя бавно, сякаш се опитваше да убеди самата себе си. — Трябва да е бил някой от онези садисти... Помниш ли статията за осакатените животни в зоопарка? Трябва да е бил някой садист. — Гласът ѝ изтъня. Може би се сети, че покрай нас рядко минаваха непознати. — Крис, днес Барт наистина ме изненада. Разказа ми за малкото момче, което го затваряли по мазета и тавани. Момчето на име Малкълм. Нима е възможно да е узнал? Кой може да му е казал това име? Крис, мислиш ли, че е разкрил тайната ни?

Полазиха ме тръпки. Каква е тази тайна около тях? Изпълях бавно до коридора, затичах се към стаята си и се хвърлих на леглото. Животът на семейството ни се градеше върху нещо ужасно. Сигурно и Барт го бе усетил.

ЗМИЯТА

Заредиха се ту слънчеви, ту мъгливи дни. Прекарвах времето си сам сред градината. За да се намирам на работа, разучавах внимателно дебелите струпеи по коляното си. Татко ми каза да не ги чопля, за да не ми остане белег. Че какво му е лошото на белега? Заопипвах внимателно коричката, за да видя какво има под нея. Попаднах на свежа, розова плът, която сякаш всеки момент щеше отново да се разпука.

Слънцето надделя над мъглата. Така ме напече, че ми стана невъзможно да мисля. Преместих се на сянка.

Заболя ме глава. Прехапах силно устни. Не усетих болка, но знаех, че по-късно ще се издуят и мама ще се притесни. Така и трябва. Не бива да се чувства спокойна нито за миг.

Преди да доведат малката пикла, бях галеното момченце на мама. А сега всичките ѝ грижи бяха за Синди. И за балета. Пет пари не даваше за мен, а аз знаех най-важното в този живот. Няма по-ценно нещо от парите, това е то. Натрупаш ли веднъж състояние, от нищо не ти пука. Това го научих от Джон Амос и дневника на Малкълм.

— Барт — каза Ема, която безшумно се беше промъкнала зад мен. — Жал ми е, че изпусна пътуването до Дисниленд. Затова реших да ти направя една мъничка торта. Само за тебе е. — Насред шоколадовата глазура на сладкиша се мъдреше една-единствена свещ.

— Че аз да не ставам на една годинка! — Плеснах Ема през ръцете и тортата се размаза на земята. — Ама че си неблагодарник — рече сподавено Ема. — Защо си винаги толкова лош? Как не можахме поне веднъж да ти угодим!

Изплезих се и тя ме остави на спокойствие.

След малко излезе с глезлата в ръце. Това бебе не ми е никаква сестричка. Нямам нужда от нов член на семейството. Скрих се зад едно дърво, за да ги наблюдавам. Ема натопи Синди в басейна. „Сестра ми“ взе да пляска безпомощно във водата. Божичко, че е глупава! Дори не може да плува... Ема се кикотеше от възторг. Не би се смяла така, ако аз бях на мястото на Синди.

Чаках ги да се махнат, но Ема извади един стол, разположи се и залющи грах. Туп-туп-туп потропваха зелените зърна.

— Хайде, миличка — насърчаваше тя Синди, — отпусни се във водата. Риткай с крачка, пляскай с ръце и скоро ще се научиш да плуваш.

Наблюдавах колко грах е останал в купата. Чаках Ема да се прибере, за да остави Синди самичка в басейна. Та тя не може да плува! Бях се снижил като котка на лов. Защо ли нямам опашка!

Падна и последното грахово зърно. Ема стана, а аз напрегнах мускули. Точно в този миг се зададе колата на мама. Ема изчака, за да поздрави. Джори изскочи отвътре и попита какво има за вечеря.

— Бъди сигурен, че ще останеш доволен — отвърна Ема разтопена от щастие. На мен никога не би се усмихнала така нежно. — Що се отнася до Барт, страхувам се, че грахът няма да му хареса. Той не обича нито зеленчуци, нито агнешки бутчета, нито сладкиши. Хич не ми е лесно с него.

Мама се заговори с Ема така, все едно че пред нея не стоеше една най-обикновена прислужница. После изтича до Синди и я разцелува като да не я е виждала от десет години.

— Мамо — провикна се Джори, — защо не си сложим банските и не поплуваме заедно със Синди?

— Дадено, Джори. Тичай да се преоблечеш. Ей сега ще те настигна.

— Връщам се след минутка — каза Ема на Синди. — Бъди добро момиченце. Ето ти го гуменото патенце и лодката. Няма да се бавя.

Вдигнах глава и се приплъзнах в тревата. Тъпото бебе се изправи и си съблече банския. Застана чисто гола, а щом ме видя, ме замери с гащетата си. Изкушаваше ме с голата си плът. После безразличието ми сякаш я отегчи. Седна в басейна и се зазяпа в собственото си тяло. Безсрамница! Не се посвени да ми покаже и най-интимните си части.

Дъщерите трябва да бъдат възпитавани в чувство на скромност и благоприличие. Майка ми е същата като Корин, която била твърде слабохарактерна, за да накаже децата си. Така ми каза веднъж Джон Амос.

Реших, че трябва да се заема с възпитанието на Синди. Заизвивах се напред. Сега наистина привлякох вниманието ѝ. Погледна ме учудено и зяпна насреща ми. Отначало сякаш се радваше, че най-сетне

ще си поиграем двамата, но после я обзе ужас. Замръзна на едно място като заек, подплашен от змия. Змия... Май е по-добре да си змия отколкото котка. Онази змия в рая е дала на Ева добър урок.

Съсках с език и се плъзгах все по-близо. Подчинявах се на Божията воля. Превърнах се в змия, за да поправа грешката на една невежа майка, която не желае да накаже дъщеря си.

Опитах се да сменя формата на главата си чрез силата на волята. Исках да я направя малка и сплесната. Синди се разплака и запълзя към ръба на басейна. Водата не бе достатъчно дълбока, за да се удави. В противен случай Ема не би я оставила сама.

Но... нима едно двегодишно бебе може да се пребори с бразилската боа?

Плъзнах се по ръба на басейна и се спуснах във водата. Тя запищя:

— Барти! Махни се, Барти!

— С-с-с... с-с-с... — Увъртях тялото си около нейното, склупих крака си около гърлото ѝ и я натиснах към дъното на басейна. Не че се готвех да я удавя. Това бе Божието предупреждение. Бях виждал по телевизията как гигантските змии разтварят челюстите си. Опитах се да направя същото. Така бих погълнал Синди цяла-целеничка.

Изведнъж ме нападна друга змия! Изкрещях и пуснах Синди, за да не се удавя... *Боже мой! Защо си ме оставил!*

— Какво правиш, по дяволите — изрева Джори почервенял от гняв. — Видях те как се плъзгаш към басейна, но реших да изчакам... Барт, нима искаше да удавиш Синди?

— Не! — изхриптах аз. — Само малко да я накажа.

— Така ли? — изсмя се подигравателно той. — Като Клоувър, а?

— Нищо не съм сторил на Клоувър. Аз съм добър... Знаеш ли как се грижа за Епъл? Не съм го убил аз. Не съм!

— Защо плачеш тогава? Ти си виновен! По очите ти познавам.

Втренчих се яростно в Джори.

— Ти ме мразиш! Не можеш да ме понасяш! — изкрещях аз и се нахвърлих върху него. Не успях да го ударя. Приведох се напред и се опитах да забия глава в стомаха му. Джори падна превит на две от болка. Ритнах го още веднъж, но не знаех, че ще попадна на такова чувствително място. Никога не мога да се прицеля... Леле, май наистина го заболя!

— Не е честно да ме риташ в слабините — стенеше Джори с преbledняло лице. — Това е подло, Барт. Ама че грубиянски номер.

Синди успя да изпълзи от басейна и се заклатушка чисто гола към къщата. Пищеше колкото й глас държи.

— Долна безсрамница! — провикнах се аз подире й. — Тя е виновна за всичко! За всичко!

Ема изскочи откъм задната врата с развята престилка и набрашнени ръце. След нея тичаше мама по сини бикини.

— Какво си направил, Барт? — извика тя, вдигна Синди на ръце и се наведе за кърпата, изпусната от Ема.

— Голямата змия... — хленчеше Синди, — мамичко, змията...!

Гледай ти! Значи беше разбрала, че съм змия. Май не е толкова глупава, колкото я мислех. Мама уви кърпата около Синди и се изправи. Тъкмо се готвех да ритна стенещия Джори още веднъж, когато погледът й ме смрази.

— Барт, само да си посмял да докоснеш Джори! Ще видиш какво ще ти се случи!

Ема ме изгледа с ненавист. Погледът ми се спираше ту на едната, ту на другата. Всички ме мразят. Как биха се радвали да ме видят умрял!

Джори се опита да стъпи. Сега не изглеждаше никак грациозен. Изведнъж стана тромав като мен. И лицето му погрозня от болката. Все пак намери сили да извика:

— Ти си полудял, Барт! Съвсем си откачил!

Исках да го замеря с камък, но мама ме стресна с крясъка си.

— Как ще хвърлиш камък по брат си! — изписка Ема. — Ужасно, ужасно дете!

Завъртях се и се опитах да я поваля с юмруци.

— Да престанеш да ме обиждаш! — разкрещях се аз. — Не съм ужасен! Разбра ли, не съм!

Мама ме сграбчи и ме повали на земята.

— Никога вече не замахвай с камък в ръка! Никога не посягай на друга жена!

Яростта замъгли разсъдъка ми. Стори ми се, че се боря с женското коварство. Малкълм го е познал много добре. Нали пише как му се искало да смаже гърдите им! Погледът ми придоби злостното

изражение на Малкълм. Номерът веднага подейства. Мама потрепери и ме пусна.

— Полудя ли, Барт? Ти просто не знаеш какво правиш! Днес не си на себе си.

Оголих зъби, за да я ухапя. Тя ми удари здрава плесница и не престана да ме пляска, докато не се разревах.

— Сега ще те заключа на тавана, Барт Шефийлд. Няма да мръднеш оттам, докато не намеря начин да те променя!

Много беше страшно на този таван. Приседнах на едно от леглата. Чаках я да влезе при мен. Никога не ми беше посягала. Досега все ми се беше разминавало леко... Заключи ме. Точно така бяха постъпили и с Малкълм.

Вратата се отвори. Мама влезе със стиснати устни и ме погледна мрачно. Не я бях виждал такава.

— Барт, свали си панталоните.

— Не!

— Прави каквото ти казвам, за да не си изпатиш още повече.

— Не! Нямах право да ме биеш. Само да си ме пипнала. Ще те издебна като идеш на работа и ще се добера до Синди! Ема изобщо няма да ми попречи. Докато се усети, ще съм си свършил работата. Нищо няма да ми направят, защото съм малолетен!

— Барт, не ме карай да губя търпение.

— Посмей да ме удариш и ще загубиш още много работи! — изръмжах аз.

Тя застана на около метър от леглото. Постави малките си ръце отпред и каза тихо:

— О, Боже... трябваше да се досетя, че детето, заченато при подобни обстоятелства, ще се превърне в чудовище. Барт, съжалявам, че синът ти е изверг.

Изверг? Нима съм изверг?

Тя е изверг. Постъпва с мен точно като майката на Малкълм. Заключи ме на тавана, а сега иска да ме накаже. Възненавидях я от дън душа.

— Мразя те, мамо! Да пукнеш дано!

Думите ми я обезоръжиха. Тя се извърна разплакана и побягна навън. Все пак не забрави да заключи вратата след себе си. Някой ден ще си плати затова. Ще стана силен и жестокосърдечен като Малкълм.

Тогава ще ѝ отмъстя, задето ме затвори на страшния таван. И то защо? Защото исках да ме обича малко повече отколкото Синди и Джори! Разплаках се. Нищо не ставаше по моя воля.

Татко се върна от работа и ме напляска, щом разбра какво съм направил. Не обърна никакво внимание на виковете и пъшканията ми.

— Сега почувства ли някаква болка? — попита той, след като вдигнах панталонките си.

— Не — усмихнах се аз. — За да ме заболи истински трябва да ми счупиш кокалите от бой, но тогава ще те пратят в затвора за малтретиране на малолетен.

Татко ме изгледа строго.

— Мислиш, че си по-силен от нас, така ли? — рече той студено. — Въобразяваш се, че щом си малолетен, никой не може да те пипне. Грещиш, Барт. Живеем в цивилизовано общество, където всеки се съобразява със зададените правила; Няма човек, който да стои над закона. Ако ще да е президент. А едно от най-ужасните наказания за малолетния е да го затворят, та да не може да разполага със свободната си воля. — Баща ми се натъжи. — Това е едно твърде тъжно преживяване.

Замълчах си. Той продължи:

— С майка ти решихме, че поведението ти надхвърля границите на търпението ни. Ще те заведем на психиатър. Ако се наложи, ще те поверим на лекарски контрол, за да се научиш да се държиш нормално.

— Не можете да ме заставите насила — отвърнах аз ужасен от перспективата да се озова в лудницата. — Ако се опитате да го направите, ще се самоубия!

Татко ме изгледа строго.

— Няма да се самоубиеш. И хич не си мисли, че можеш да ни надхитриш. Двамата с майка ти сме се разправяли с къде-къде по-страшни хора от едно десетгодишно хлапе. Не забравяй това.

По-късно вечерта чух родителите ми да си крещят с пълен глас.

— Защо прати Барт на тавана, Катрин? Нима бе необходимо? Можеше да го накараш да се прибере в стаята си и да не мърда оттам, докато не се върна.

— Хайде де! Той обича да стои в стаята си. Там има всичко, за да се чувства приятно. А на тавана не може да му е приятно. Постъпих така, както трябваше.

— Както трябваше? Кати, не те познавам такава. Не усещаш ли на кого си заприличала?

— Никога не съм го скривала — отвърна мама с леден глас. — Ето това съм аз. Една егоистична кучка.

Още на другия ден ме заведоха на психиатър. Сложиха ме на един стол и ми казаха да чакам. Те също седнаха до мен. След малко вратата на кабинета пред нас се отвори и ни повикаха. Забелязах едно огромно бюро, зад което седеше лекарката. Можеха поне да ме заведат при някой мъж. Намразих я от първия миг, защото ми напомни на мадам Мариша като млада. Бе стройна и тъмнокоса, а бюстът ѝ бе толкова напращял, че трябваше да извърна поглед.

— Доктор Шефийлд, ще Ви помоля да изчакате отвън заедно със съпругата си. — Родителите ми затвориха вратата зад себе си, а аз се почувствах безкрайно самотен. — Не дойде по собствено желание, нали? — попита тя и ми хвърли един мил, лицемерен поглед. Реших да се направя, че не съм я чул. — Казвам се Мери Оубърман.

И какво от това?

— На онази маса има играчки... можеш да се позабавляваш с тях.

Играчки... Да не съм бебе! Изгледах я злобно, а тя наклони глава. Бях сигурен, че се притеснява, макар и да не го показва.

— Родителите ти ми казаха, че обичаш да си измисляш. Затова ли нямаш приятелчета?

Нямах никакво желание да обсъждам подобен въпрос с тази глупачка. Тя не би разбрала как е възможно Джон Амос да е най-добрият ми приятел. Някога разчитах много на баба, но тя не оправда доверието ми.

— Барт, можеш да си мълчиш колкото си искаш, но аз ще ти кажа, че като нараняваш близките си, преживяваш двойно по-големи страдания. Родителите ти желаят да помогнат. Затова са те довели тук. Опитай се да бъдеш по-сговорчив. Кажи ми как се чувстваш? Щастлив ли си? Доволен ли си от живота или се чувстваш потиснат?

Няма да отговоря нито с „да“, нито с „не“. Не може да ме накара да отворя уста. Тя заразправя за разни хора, които се изолирали от околния свят и се превръщали в емоционални старци. Думите ѝ се сипеха като пролетен дъжд.

— Мразиш ли майка си и баща си?

Няма да ѝ отговарям.

— Обичаш ли брат си?

Джори не е лош. Ако беше по-грозен и несръчен от мен, щеше да е чудесен.

— Какво мислиш за доведената си сестричка... Синди?

Погледът ми трябва да ме е издал, защото тя надраска нещо в бележника си.

— Барт — рече тя и остави настрана химикалката си, — ако откажеш да ни сътрудничиш, ще трябва да те настаним в болницата. Лекарите там ще ти помогнат да овладееш емоциите си. Няма да се отнасят зле с тебе, но със сигурност ще се почувстваш по-различно отколкото у дома. Ще бъдеш лишен от собствена стая и собствени вещи. Няма да виждаш родителите си по-често от един път седмично. Не мислиш ли, че би било далеч по-добре да се опиташ да си помогнеш, преди да се е стигнало дотам? Какво те промени толкова от миналото лято насам?

Не исках да ме затворят сред откачените. Как ще се срещам с Джон Амос и Епъл?

Какво да правя? Спомних си как Малкълм се преструвал през цялото време, че изпълнява чуждите наставления, за да постигне в крайна сметка това, което желае.

Ще се разплача, ще кажа, че съжалявам за всичко.

Направих го така искрено, че почти убедих самия себе си.

— Мама... — подех аз разхлипан, — тя обича повече Джори. И Синди обича повече. А аз си нямам никого. И това е ужасно.

Тъй изминаха няколко дни. Въпреки че се размекнах, лекарката бе съобщила на родителите ми, че ще трябва да работи с мен в продължение на година, та дори и по-дълго.

— Той е едно доста объркано дете — усмихна се тя веднъж и постави ръка на рамото на мама. — Не се самообвинявайте. Барт е сякаш създаден, за да ненавижда самия себе си. Казва, че Ви мрази, защото не го обичате достатъчно, но всъщност не харесва собствената си личност. Ето защо смята, че всеки, който се грижи за него, е глупак. Състоянието му е сериозно. Бих казала, че е по-страшно от телесните болести, защото Барт не е открил себе си.

Аз подслушвах, без да ме усетят. Думите на лекарката ме изненадаха.

— Той Ви обича, госпожо Шефийлд. Изпитва към Вас почти религиозна почит. Ето защо изисква да сте съвършена, а едновременно му се струва, че не е достоен за вниманието Ви. Парадоксалното е, че въпреки всичко очаква Вие да го признаете за най-доброто си дете.

— Не разбирам — отвърна мама и склони глава на татковото рамо. — Как е възможно едновременно да ме обича и да иска да ме нарани?

— Човешката природа е твърде сложна. Синът Ви е интересна натура. Душата му е арена на битката между доброто и злото. Той усеща подсъзнателно конфликта у себе си. Така е стигнал до едно много интригуващо разрешение. Идентифицира злото у себе си с личността на възрастен човек, когото нарича Малкълм.

Родителите ми не отговориха нищо. Изглеждаха уплашени и безпомощни.

Късно вечерта, след като бях казал молитвите си, пропълзях до спалнята. Чух мама да казва:

— Имам чувството, че сме завинаги заключени на тавана. Никога, никога не ще се освободим.

Какво общо има таванът с мен и Малкълм? Освен че и двамата сме били изпращани там за наказание?

Промъкнах се до стаята си, легнах и притихнах уплашен от себе си и „подсъзнателното“.

Дневникът на Малкълм бе под възглавницата ми. Четях го денем и нощем. Вече усещах как ставам все по-силен и по-умен.

МРАКЪТ НАОКОЛО

На следващата вечер мама и татко се разположиха пред камината във всекидневната. Аз се свих на пода до вратата, за да не ме видят. Имах угризения, че се опитвам да ги подслушвам, но си мислех, че фактите са по-полезни от предположенията.

Отначало си говориха общи работи, но по едно време мама спомена посещението при доктор Оубърман.

— Барт ме мрази, Крис. Мрази и теб, и Джори, и Синди. Ема също не е негова любимка, но със сигурност ненавистта му към мен е най-силна. Заради това, че не обичам само него.

Татко притегли мама към себе си. Продължиха да разговарят. Споменаха, че трябва да проверят дали Барт е в стаята си. Скрих се в най-близкия шкаф и изчаках да минат пред мен.

— Вечерял ли е? — попита татко.

— Не — отвърна мама така, сякаш ѝ се искаше Барт да спи непробудно, за да не ѝ създава повече проблеми. Самото им присъствие, обаче, разбуди брат ми. Той не промълви нито дума, но ги последва в столовата. Дори едно десетгодишно намръщено момче трябва да се храни от време на време.

Всички се чувствахме неловко около масата. Ядяхме без апетит. Даже Синди бе придобила враждебно изражение. Ема изпълняваше мълчаливо задълженията си. Вятърът изведнъж утихна и дърветата застинаха. Стана много студено. Сетих се за гробовете от бръщолевенето на Барт.

Чудех се как мама и татко успяха да заведат брат ми на лекар. Нима е възможно някой да наруши мълчанието му? Татко и без друго бе потънал в грижи около собствените си пациенти, фактът, че обърна внимание на проблема би трябвало да убеди Барт в истинските му чувства.

— Лягам си — каза безучастно брат ми и стана, без да е поискал разрешение да напусне масата. Остави ни сами. Седяхме като омагьосани.

Татко наруши мълчанието.

— Барт не е на себе си. Очевидно нещо го притеснява толкова силно, че дори не му се яде. Трябва да разберем причината.

— Мамо — рекох аз, — струва ми се, че ако прекараш по-голямата част от вечерта до леглото на Барт, без да се отбиеш след това при мене и при Синди, нещата ще се пооправят.

Мама ме изглежда тъй, сякаш бях предложил прекалено просто разрешение. Татко се присъедини към мен, като добави, че подобно поведение едва ли би навредило, дори и да не помогне кой знае колко.

Барт се преструваше на заспал. Аз се дръпнах в сянката на вратата, за да остана незабележим. Имах готовност да спася мама, в случай че на брат ми отново му хрумне нещо опасно. Татко постави ръка на рамото ми и прошепна:

— Той е още дете, Джори. Едно много объркано дете. Малко по-дребничък от обичайното за възрастта му. Възможно е това да е също част от проблема. Барт има трудности с порастването.

Изчаках напрегнато да чуя още нещо.

— Странно е, че е толкова непохватен, като се има предвид грацията на майка му.

Погледнах към мама, приведена над брат ми, който се преструваше на дълбоко заспал. Тя изведнъж скочи и се затича към нас разстроена.

— Крис, страх ме е от него! Ако искаш, иди ти. Имам чувството, че ще се събуди и пак ще ми се разкрещи. Тогава бих го ударила. Ще ми се прииска да го заключа отново на тавана. — Сложи ръка на устата си. — Не, не исках да кажа това.

— Успокой се, Кати. Надявам се, че не те е чул. По-добре вземи два аспирина и лягай. Аз ще се погрижа за Барт и Джори.

Татко се усмихна широко. Всяка вечер си говорех с него преди лягане. Той ми даваше съвети как да постъпвам в трудни ситуации. Мъжки разговори — нашата малка тайна.

Баща ми набра смелост да иде при Барт. Знаех, че брат ми спи много леко, но този път не се събуди дори когато татко се друсна на леглото му.

Приблжих се безшумно. Искях да се уверя, че Барт не се преструва. Можех да видя как играят очите му под клепачите.

— Барт... събуди се.

Барт подскочи като стреснат от топовен гърмеж. Очите му се бяха разширили от ужас. Втренчи се в татко.

— Синко, още няма осем часа. Ема е приготвила лимонов сладкиш. Тъкмо се е втвърдил в хладилника. Не ми казвай, че не искаш едно парченце. Вечерта е прекъсна. Когато бях на твоята възраст, си мислех, че здрачът е най-красивото време за игра навън. Игра на криеница, или на стражари и апаши...

Барт гледаше тъй, сякаш че татко говори на някакъв неразбираем език.

— Хайде, Барт, не се цупи. Аз те обичам. Майка ти те обича. Това, че си малко тромавичък, няма значение. Честта и достойнството на един човек са далеч по-важни. Престани да се преструваш на някого другичко. Няма защо да се правиш на съвършен. За нас ти си постигнал съвършенството.

Барт седеше и гледаше враждебно пред себе си. Нима татко бе сляп? Не можеше ли да забележи омразата в погледа на брат ми? Мама винаги е била по-проницателната. Нищо, че не е лекарка.

— Лятото си отива, Барт. Лимонените сладкиши все ги изяжда някой друг. Пропуснатото днес не се наваксва на другия ден.

Защо бе толкова мил към това момче, което би го убило с поглед?

Баща ми се изправи, а Барт послушно го последва. Внезапно брат ми се спусна напред, но татко го изпревари и препречи пътя му към задната врата. Барт се блъсна в него и се изтърколи назад.

— Ти не си мой баща — изрева брат ми. — Не можеш да ме измамиш. Ти ме мразиш и искаш да умра!

Татко се отпусна тежко на стола до мама. Барт отиде на люлката.

Всички издохме по едно парче от сладкиша на Ема. Само Барт не се помръдна. Татко се изправи и каза, че трябва да мине край болницата. Погледна загрижело към Барт, а после прошепна на мама:

— Не му обръщай внимание, скъпа. Отпусни се. Скоро ще си бъда у дома. Мери Оубърман може да не е подходяща за Барт. Той е настроен враждебно към жените. Ще намеря друг психиатър. Този път ще гледам да е мъж. — Наведе се и я целуна. После се загледа в очите ѝ и каза: — Обичам те, Кати. Моля те, престани да се притесняваш. Всичко ще се оправи. Ще го преживеем.

— Да — рече мама безучастно и погледна Барт крадешком, — но не мога да спра да се притеснявам... Той изглежда така объркан...

Татко също изглежда брат ми.

— Така е — потвърди той. — И Барт се опитва да оцелее. Виж как се е вкопчил във въжето на люлката, а е на трийсетина сантиметра от земята. Изглежда не се доверява на самия себе си. Струва ми се, че търси опора в игрите си на по-голям и по-умен. Чувства се безпомощен в ролята на десетгодишно момче. Трябва на всяка цена да намерим човека, който ще съумее да му помогне.

— Внимателно зад волана — рече мама както обикновено и се сви уплашена.

Бях решил да се поддържам в готовност, за да мога да защита мама и Синди, ако се наложи, но ми се доспа. Барт си седеше на люлката с поглед, зареян в празното пространство.

— Ще сложа Синди да си легне — каза мама. — Барт, време е за лягане... ще дойда в стаята ти след няколко минути. Измий си зъбите, лицето и ръцете. Запазили сме парче сладкиш за тебе.

Барт мълчаливо слезе от люлката и заразглежда внимателно стъпалата, дланите си, копчетата на пижамата, облаците в небето и далечните хълмове.

Влезе в къщата и тръгна от стая в стая. Ту вдигаше някой предмет, ту го хвърляше на земята. За момент прикова поглед в малката венецианска лодка, а после се втренчи в порцелановата балерина — една фигурка, подарена от мама на доктор Пол след сватбата им. Балерината много напомняше на майка ми като по-млада.

Барт вдигна предпазливо фигурката, обърна я и се зачете в печата от долната ѝ страна. След това опипа замръзналите златни къдрици, извити назад с фиби под формата на китайска роза.

Брат ми изпусна балерината съвсем предумишлено, фигурката падна на голия под и се разби на няколко едри парчета. Спуснах се, за да ги събера. Все се надявах, че ще е възможно да ги залепя, преди мама да е забелязала стореното, но Барт стъпи върху главата на балерината и я разтроши безмилостно.

— Барт! — извиках аз. — Как можа! Знаеш, че мама беше толкова привързана към тази фигурка! Не трябваше да правиш така.

— Не ме учи какво трябва и какво не трябва да правя! Остави ме на мира. Само да си се раздрънkal, че си ме видял! Всичко беше случайност, разбра ли? Случайност!

Отново говореше с гласа на старика, в който обичаше да се превъплъщава.

Изтичах за метлата и лопатата, за да измета останките. Може пък мама да не забележи, че рафтът е празен!

След малко видях, че Барт е застанал близо до мама и Синди. Тайно ги наблюдаваше, но мама случайно погледна към него и го забеляза. Видях я как пребледня. Опита се да се усмихне, но лицето ѝ застина в странна гримаса.

Барт се спусна светкавично към мама и изблъска Синди от скута ѝ. Сестричката ни изпищя ужасена, опитвайки се да се изправи. Изтича към мама, прислони се до нея и изхленчи:

— Защо го направи, Барт?

Брат ми застана с разкрасени крака и ѝ метна един унищожителен поглед. После напусна стаята, без да се обърне.

— Мамо — рекох аз, — Барт не е с всички си. Хубаво е, че татко ще го води на психиатър. Трябва обаче да го остави в болницата, докато се оправи.

Мама изхлипа, а след като сложи Синди да спи, не издържа и горко се разплака. Прегърнах я за успокоение. Почувствах се пораснал и отговорен.

— Джори, мили Джори, защо ме мрази Барт? Какво съм сторила? Нима можех да кажа нещо? Аз самият не знаех отговора.

— Може би трябва да се опитаме да разберем как е станало тъй, че двамата сме толкова различни един от друг.

— Джори, животът ми бе низ от препятствия. Имам чувството, че ще рухна, ако се случи още нещо лошо... трябва да внимавам. Хората са много сложни същества, Джори. Особено големите. Когато бях десетгодишна, порастването ми изглеждаше толкова лесна работа. Мислех, че големите имат силата и правото да вършат каквото си поискат. Никога не съм подозирала колко е трудно да бъдеш родител. Проблемите ми не са свързани с теб, разбира се... не, миличък...

Знаех, че никак не ѝ е било леко. Първо е загубила родителите си, после Кори, Кари, баща ми и втория си съпруг.

— Барт е моето наказание — прошепна мама. — През цялото време, докато го износвах в утробата си, страдах от чувството за вина. Обичах баща му с цялото си сърце... а стана така, че допринесох за смъртта му.

— Мамо — рекох аз с усещането, че съм открил нещо важно, — не мислиш ли, че Барт чувства интуитивно вината ти всеки път, щом го погледнеш?

ТРЕТА ЧАСТ

ГНЕВЪТ НА МАЛКЪЛМ

Събудих се огрян в слънце. Облякох се и се почувствах далеч по-млад от Малкълм. В известен смисъл ми олекна, но ми стана някак тъжно. Малкълм бе човек, но когото можеше да се разчита.

Защо нямам приятели сред връстниците си? Защо ме харесват само възрастните хора? Баба вече не ме интересува, защото ми отне Епъл. Не ми се нрави фактът, че единственият ми истински приятел е Джон Амос.

Преди закуска се поразходих в градината. Пълзях, душех растенията и пръстта, докосвах се до всичко, което ме плашеше денем. Край мен пробяга едно зайче, а аз нищо не му направих. Нищичко.

Седнахме на масата. Наблюдавах ме тъй, сякаш всеки миг ще извърша нещо ужасно. Забелязах, че татко не попита Джори как се чувства днес. Само мене попита. Лапах намръщен изстиналата каша. Мразя ги тия стафиди! Приличат на умрели бръмбари.

— Барт, не чу ли въпроса ми?

— Добре съм — отвърнах аз автоматично, без да поглеждам към татко или мама. Те винаги се будеха в добро настроение. — Май е време да наемете по-добра готвачка. Още по-хубаво би било, ако мама си стои въщи и се завърти в кухнята. Така правят всички жени. Помиите на Ема за нищо не стават.

Джори ме изгледа и ме срита под масата.

— Ема не е приготвила закуската тази сутрин, Барт — рече татко. — Получаваме я готова. Доколкото си спомням, преди беше луд по стафидите. Обираше дори тези в купичката на Джори. Е, не е задължително да ги ядеш, щом вече не ти харесват. Защо кърви долната ти устна?

Нима? Лекарите винаги забелязват раната. То е заради касапската им професия.

Джори реши да отговори вместо мен:

— Тази сутрин брат ми си игра на вълк. Това е причината. Сигурно е прехапал устната си, когато се опита да се нахвърли върху

заека, за да му отгризе главата. — Джори се изсмя доволно, развеселен от глупостта ми.

Нещо не беше наред. Стори ми се подозрително, че никой не запита защо съм се правил на вълк. Погледнаха така, сякаш откаченото поведение е просто в кръвта ми.

Чух мама и татко да си шепнат нещо за мен в килера. Споменаваха имена на психиатри. Няма да ме заставят да ида на лекар! Не могат да ме принудят!

Мама се върна в кухнята и се заговори с Джори, а татко тръгна към гаража.

— Нали ще проведем представлението довечера, мамо?

Тя погледна притеснена към мен и се усмихна насила.

— Разбира се, Джори. Не бих могла да разочаровам възпитаниците си и тежите родители, както и хората, които вече са си купили билети.

Глупакът пари не държи.

— Тогава ще се обадя на Мелъди, защото ѝ бях казал, че е възможно да отложим представлението.

— Откъде ти дойде наум подобно нещо, Джори?

Брат ми ме изгледа. Искаше да намекне, че за всичко съм виновен само аз — дори и за представлението, което няма да бъде отложено и на което изобщо не възнамерявам да отида. Та те дори не ме поканиха! Много ме интересува някакъв си скапан балет, където всички мълчат и подскачат. Поне да поставяха „Лебедово езеро“, а то „Копелия“...

Татко се върна. Както винаги, беше забравил нещо.

— Е, Джори, надявам се, че ще те видя в ролята на принца — рече той.

Джори се извърна възмутен.

— За Бога, татко, колко пъти ще ти казвам, че в „Копелия“ няма принц. Виж, мама ще изпъкне довечера. Ще бъде направо страхотна!

— Какво? — не можа да повярва на ушите си татко. — Кати, знаеш, че не бива да танцуваш с това болно коляно! Беше ми обещала, че няма да стъпиш на сцената. Коляното ти може да ти измени всеки момент. Още едно такова падане и ще останеш инвалид за цял живот.

— За последен път е, Крис — отвърна мама припряно. — Ще се появя като механична кукла, седнала на стола. Не си струва да се

тревожиш за подобна дреболия.

— Не! — развилия се татко. — Ако довечера всичко мине добре, ще си помислиш, че си оздравяла напълно. Ще ти се доще да повториш успеха си, без да усетиш, че следващата травма може да се окаже фатална. Едно падане би довело до счупен крак, таз или гръбнак... не забравяй поуците на миналото!

— Добре де, изброй всичките ми кости! — изкрещя мама, а аз си помислих, че ако се потроши, ще си стои вкъщи. Така ще бъдем винаги заедно. — Виж какво, Крис, аз не съм твоя робиня. Погледни ме! Сега съм на трийсет и седем. И без друго идва времето, когато ще трябва да напусна сцената. Искam да се чувствам полезна. Като тебе. Трябва да се изявя. За последен път.

— Не, Кати — отвърна татко по-миролюбиво. — Подam ли се на увещанията ти, едва ли ще е за последен път...

— Крис, нямам намерение да ти се моля. Не разполагам с ученичка, която би изиграла ролята. Нямам друг избор. — Мама ме стрелна с поглед, сякаш се интересувахе далеч повече от моето мнение, отколкото от неговото. Почувствах се безмерно щастлив... защото знаех, че ще падне! Можех да го предизвикам със силата на желанието си. Ще седна сред публиката и ще я урочасам. Тогава ще бъде моя — тук, в къщата. Ще си играем заедно. Ще я науча да пълзи из градината и да души наоколо като куче. Ще разкрия пред нея един нов свят!

— Катрин, контузията ти е сериозна — каза отвратителният ѝ съпруг. — Цял живот си пренатоварвала ставите си, без да обръщаш внимание на болката. Време е да проумееш, че здравето на цялото ти семейство се крепи върху теб.

Вече ме беше яд, че баща ми се върна, за да си вземе портфейла. А уж лекарите имали добра памет! Мама му подаде забравената вещ и се усмихна саркастично:

— Редовната сценка... Отиваш до гаража, запалваш колата и се сещаш, че си оставил портфейла си.

Той се ухили също толкова подигравателно.

— Точно така е. Иначе как ще ти дам възможност да ми кажеш това, което тъй упорито криеш!

— Крис, не ми е приятно, че постъпвам против волята ти, но държа на качеството довечера. Не мога да отстъпя ролята на

второразредна балерина. Да не говорим какво хубава възможност ще има Джори да...

— Престани, Катрин. Изслушай ме поне веднъж. Рентгеновите снимки показаха скъсан менискус. Оплакваш се от хронични болки. Не си се качвала на сцената от години. Не забравяй, че болката може да бъде стократно по-голяма. Това ли целиш?

— Доктори! — надсмя се мама. — Направо сте обсебени от манията за тленността. Боляло ме коляното. Голяма работа! Всички балерини се оплакват от нещо — и в Южна Каролина, и в Ню Йорк, и в Лондон... Какво е болката за една балерина? Нищо, господин докторе, абсолютно нищо.

— Кати!

— Освен това, от две години насам се чувствам далеч по-добре. Чул ли си ме да хленча?

Татко излезе ядосан, без да промълви.

Тя веднага хукна подире му. Аз я последвах. Надявах се да успее да надделее. Тогава би се изпълнило и моето желание. Ще си бъде само моя.

— Крис — извика мама, тръшна се на седалката в колата на баща ми и се хвърли на врата на съпруга си, — не се притеснявай. Аз те обичам, уважавам те... Кълна се, че това ще е последното ми представление. Никога повече няма да ме видиш на сцената. Знам защо трябва да стоя у дома... знам, че...

Разцелуваха се. Не съм виждал такива страстни привърженици на целувката. Мама се насити, отдръпна се и погледна нежно баща: ми.

— Това е първата ми възможност да бъда на сцената заедно с Джори като професионалист. Погледни нашия син. Не ти ли напомня на Джулиан? Измислих специално па де дьо, където съм механична кукла, а Джори е механичен войник. Това е най-хубавата ми творба. Искам да ни гледаш. Да се гордееш със съпругата и сина си, а не да се притесняваш за коляното ми. Повярвай ми, по време на репетициите не усетих никаква болка!

Мама обсипа баща ми с целувки и милувки. Не бе трудно да се забележи, че той е влюбен до уши в нея. Глупак! Никоя жена не заслужава такава преданост!

— Добре — отвърна той. — Но ми обещавай да е за последен път. Ти претоварваш коляното си дори когато преподаваш. Така ще

увредиш и другите си стави.

Мама се извърна и слезе от колата.

— Преди много години мадам Мариша ми каза, че за мен няма живот без балета — рече тя покрусена. — Тогавя не й повярвах. Време е да разбере дали е била права.

Чудесно!

Баща ми веднага се сети как да й отвлече вниманието.

— Кати? Нали каза, че ще напишеш книга? Сега е моментът да я започнеш... — Забеляза присъствието ми и ме прониза с поглед. — Барт, никога не забравяй колко много те обичаме. Ако се чувстваш враждебно настроен към някого, просто го сподели с нас. Бихме те изслушали с радост. Разбери, че твоето щастие е много важно за нас.

Щастие? Ще го постигна единствено, когато се отдели от нея. Единствено когато я имам цялата за себе си. Изведнъж си спомних стареца... всъщност двамата старци. И двамата желяели смъртта й. Трябва да стана като тях. Най-вече като Малкълм. Представих си, че в гаража е влязъл самият той. Ще изчакам татко да замине и да остана сам. Малкълм обича да оставам сам, да се чувствам потиснат, недоволен и разгневен... Малкълм се усмихна.

Мама и Джори също потеглиха към града, а Ема веднага се нахвърли върху мен.

— Барт, не можеш ли да си изтриеш кръвта от устата? И стига си се хапал. Нормалните хора не се самонараняват.

Какво ли знае тя за мен? Колкото и силно да впирах зъби в долната си устна, не усещах никаква болка. Вкусът на кръвта е омайващ.

— Виж какво, Бартоломю Скот Уинслоу Шефийлд, ако беше по-малък, щях хубаво да те напляскам. Мреш да тормозиш всички наоколо — само и само да те забележат. Не е нужно да съм психиатър, за да го проумея.

— Веднага да млъкваш! — изревах аз.

— Ти ли ще ми кажеш! Хубавичко ще те науча! Ти си виновен за всички неприятности на дома. Счупи дори порцелановата фигурка на майка си. Намерих я увита във вестник в коша за боклук. Хич няма да ме уплашиш с тоя поглед. Как можа да удушиш Клоувър, кучето на брат си! Не те е срам! Подло, гадно момченце. Затова нямаш приятели,

тъй да знаеш. Ще те науча аз... Така ще те напляскам, че два месеца няма да можеш да си седнеш на дупето!

Тя се извиси над мен. Обзе ме чувство на безпомощност. В този миг исках да бъда всеки друг, но не и себе си. Да бъда силен.

— А си ме пипнала, а съм те убил! — рекох аз хладнокръвно. Изправих се, разкрачих крака и поставих ръце на кръста. Целият кипях от гняв. Знаех как да се преобразя в Малкълм, за да получа това, което искам и когато го искам.

Уплаши се, нали? Очите ѝ се разшириха от страх. Аз пък се озъбих подигравателно:

— Да се измиташ оттук, преди да съм излязъл от контрол!

Ема заотстъпва слисана. Чух я как изтрополи към столовата, за да се погрижи за Синди.

Прекарах целия ден в очакване. Ема сигурно си мислеше, че съм се скрил из храсталаците и затова пусна Синди да постои сама под сянката на дъба. Сложи я на едно хубаво, малко диванче. То на нея все не може да ѝ се угоди...

Аз се приближих накуцвайки, а глезлата се изкикоти. Гледаше да ме прикотка. Седеше полугола — само по едни зелени шорти. Ще порасне красавица и ще заприлича на всички останали жени, които влекат мъжа към порока. Ще измени на този, който я обича. Ще измени и на децата си. Но... но... кой пък би я поискал, ако е грозна! Как ще ѝ се родят деца? Как ще прилгва мъжете? Ще спестя на децата ѝ всичко, което би им причинила. За децата трябва да се мисли.

— Барти-и-и — изсмя се тя и кръстоса крачета, за да видя дантелените ѝ гащи изпод шортите, — ще си играеш ли с мен? Със Синди?

Протегна пухкавите си ръчички към мен. Опита се да ме изкуши. А е само на две години и няколко месеца. Откъде е научила тия женски хитрини!

— Добре ли си миличка? — провикна се Ема от кухнята, но не успя да ме види.

— Синди си прави пясъчен замък! — отвърна глупачката. Като че ли се опита да ме прикрие. После ми подаде любимата си червена кофичка заедно с лопатката.

Стиснах по-здраво ножа в джоба си.

— Хубавице — загуках ѝ аз и се доближих с блага усмивка, — не искаш ли да си поиграем на фризьорски салон...

— О-о-о — плесна с ръце глезлата, — много добре.

Русите ѝ къдрици меко легнаха в ръката ми. Изтръгнах панделката от косата ѝ, а тя се разсмя.

— Няма да ти направя нищо лошо — рекох аз и показах ножа със сапфирена дръжка. — Недей да пициш... отпусни се... аз ще съм фризьорката.

В стаята ми ме очакваше списъка с новите думи. Трябваше да се упражнявам в правописа и изговора им, както и да ги употребя пет пъти до края на деня. Трябваше да знам по-увъртани неща, за да правя впечатление.

„Смуцаващо“ — ами да, това е да накараш другите да се страхуват от теб.

„В края на краищата“ — хм, и това е лесно. Означава, че рано или късно ще победи всички.

„Чувствено“ — лоша дума. Отнася се до усещанията ти, когато докосваш момичета. Трябва да се избавя от чувствените работи.

Скоро се изморих от думите, които трябва да науча, за да спечеля чуждото страхопочитание. Омръзна ми да се правя на Малкълм. Лошото е, че вече забравях кой сам. Не бях само Барт. Всъщност колкото повече се отдалечавах от Барт, толкова повече си мислех, че той не е толкова жалък и глупав.

Препрочетох пасажите от дневника на Малкълм, които описваха преживелиците му на моя възраст. И той е мразил русата коса. Напомняла му за майка му, а един ден и за дъщеря му. Корин още не се била появила на бял свят, когато е записал следното:

„Тя се казваше Вайълит Блу. Косата ѝ ми напомни за мама. Тогава намразих тази коса. Посещавахме едно и също неделно училище. Аз сядах зад нея и се втренчвах в къдриците, които един ден щяха да омагьосат някого така, че да я пожелае със страстта на майчиния ми любовник.

Веднъж тя ми се усмихна. Сигурно очакваше комплимент, но аз ѝ казах, че има грозна коса. Тя се изсмя и отвърна: «Че твоята е същата...»

След няколко часа обръснах главата си, а след това причах Вайълит Блу, повалих я на земята и я пуснах да си ходи разплакана. С гола глава.“

Русите къдрици на Синди се носеха в пространството. Тя ревеше в кухнята. Не че ѝ бях направил нещо лошо... Просто Ема изпищя и Синди се стресна. Нищо. Сега косата ѝ е като моята — грозна, къса четина.

ПОСЛЕДНИЯТ ТАНЦ

— О, Джори, слава Богу, че се върна — въздъхна мама с облекчение, щом ме видя да влизам. — Вкусен ли беше обядът?

Разбира се, отвърнах аз. Да си оближеш пръстите. Не се наложи да описвам по-подробно какво съм ял, защото мама бе улисана в последните приготовления за представлението. Бе един типичен ден на предстартова треска — занимания с учениците сутринта, репетиция следобеда и представление вечерта. Непрестанно тичане нагоре-надолу. Сякаш светът ще свърши, ако не се представиш възможно най-добре. А всъщност това няма голямо значение...

— Знаеш ли, Джори — провикна се весело мама иззад паравана в гримьорната, — балетът никога не ме е оставял равнодушна, но тазвечерното представление ще бъде венецът на кариерата ми, защото ще танцувам с теб, със собствения си син. Вярно е, че сме работили заедно дълго време, но за първи път ще се представим на сцена. Вече си завършен солист. Моля те, напрегни целия си талант, та да зарадваш Джулиан, който сигурно ни наблюдава от небето.

Винаги правех всичко по силите си. Започна увертюрата. След малко се вдигна завесата. Настъпи кратка пауза, след която прозвуча музиката на първо действие. Разляха се звуците, които с мама толкова обичахме — те ни отвеждаха в света на вълшебството, където може да се случи всичко, но краят е винаги щастлив.

— Мамо, изглеждаш прекрасно — ти си най-хубавата балерина тази вечер!

Това бе самата истина. Мама се изсмя радостно и отвърна, че знам как да правя комплименти. От мен щял да излезе новият Дон Жуан.

— Слушай внимателно музиката, Джори — рече тя. — Недей да се увличаш в броенето до такава степен, че да забравиш за нея — само така ще уловиш магията!

Бях толкова напегнат, че не можех да стоя на едно място.

— Нали татко ще седне по средата на първия ред?

Мама изтича, за да надзърне към публиката.

— Няма го — каза тя натъжена. — Барт също не е дошъл...

Нямах време да отговоря. Чух музикалната фраза — сигнал и излязох на сцената като част от ансамбъла. Всичко мина добре. Мама бе на балкона като красивата кукла Колелия, която би събудила любовта на всеки непознат.

След края на първо действие се върна запъхтяна. Бе скрила от баща ми, че ще изпълни партията и на селската девойка Суанхилда, която обичаше Франц въпреки увлечението му по механичната кукла. И двете роли бяха трудни, тъй като мама ги бе хореографира сама. Татко едва ли щеше да я пусне на сцената, ако знаеше цялата истина. Може би не биваше да я окуражавам.

— Как е коляното ти? — попитах аз, тъй като видях да изкривява лице от болка на няколко пъти.

— Чувствам се идеално! — отвърна тя някак троснато. — Но къде са баща ти и Барт? Никога няма да простя на Крис, че не е присъствал на последното ми представление.

Видях ги да влизат точно преди началото на второ действие. Седнаха на втория ред. Барт очевидно бе довлечен насила. Гледаше наоколо намръщено, без да се замисля над красотата и съвършенството, които щяха да му се открият от сцената. Той като че ли бе напълно равнодушен към тези две категории.

Започна трето действие. Мама и аз бяхме двете кукли, привързани откъм гърбовете си. Задвижихме се тромаво и механично. Огромната стая за изобретенията на доктор Копелиус бе загадъчно притъмнена. Озаряваше я само призрачната, синкава светлина на прожекторите. Забелязах, че мама има някакъв проблем, но въпреки това не пропуска нито стъпка. Движехме се в такт с музиката и будехме всички играчки, за да се присъединят към танца ни.

— Как си, мамо? — попитах аз шепнешком, когато се доближихме за миг.

— Добре — отвърна тя с усмивка.

Уплаших се за нея, макар и да се възхитих на смелостта ѝ. Сетих се за Барт, за това как ни наблюдава и си мисли, че сме изкукуригали глупаци, защото завижда на грациозността ни.

Изведнъж лицето на мама се изкриви в остра болка. Опитах се да застана по-плътнo до нея, но един от клоуните не ми позволи. Усетих, че ще се случи непоправимото.

Започна серията ѝ от пируети. За да я изпълни успешно, мама трябваше да знае точно къде се намира всеки на сцената в дадения момент. Искаше ми се да я подпра, когато се завъртя около мен. О, Боже, сърцето ми се сви от ужас. Разбрах какво е решила да направи. Независимо от болката щеше да продължи да танцува. Но щеше да се справи. Въздъхнах облекчен и се спуснах с подскок, за да коленича пред куклата на мечтите си и да поискам ръката ѝ. Погледнах към палците ѝ и застинах. Едната панделка се беше развързала.

— Мамо, виж панделката на левия си крак. Внимавай! — Опитах се да заглуша музиката с гласа си, но тя не ме чу. Един от балетистите стъпи върху края на панделката. Мама загуби равновесие. Разпери ръце, за да се задържи на мястото си, но коляното ѝ не издържа и тя се строполи на пода. Точно в средата на сцената.

Зрителите изпищяха, а някои станаха на крака, за да видят по-добре. Ние продължихме да танцуваме, все едно че нищо не се е случило, а мама бе изтеглена зад кулисите. Дубльорката ѝ веднага я замести и представлението продължи.

Най-сетне се спусна завесата. Нямах време за поклони. Спуснах се разтреперан към гримьорната. Заварих я заобиколена от лекари, които се опитваха да установят дали са счупени и двата ѝ крака. Татко я бе прислонил в прегръдката си.

— Крис, добре ли се представих? — попита тя пребледняла. — Нали не провалих представлението? Видя ли ни двамата с Джори?

— Да, мила — рече той и обсипа лицето ѝ с нежни целувки. — Бяхте великолепни. Никога не си била толкова прекрасна. А Джори спечели най-дълбокото ми уважение.

— Този път не потече кръв — прошепна тя, преди да затвори очи. — Само си счупих крака.

Не проумях много последните ѝ думи. Обърнах се към Барт. Той сякаш светеше от удоволствие. Дали не си въобразявам? Но защо ми се струва, че в погледа му се чете вина?

Сложиха мама на носилка и я внесоха в линейката. Бащата на Мелъди обеща да ме закара до болницата, а след това да заведе Барт у тях.

— Струва ми се, че Мелъди би предпочела Барт да иде в болницата, а ти да дойдеш у нас — рече той, докато аз хлипах безутешно.

Мама се събуди и огледа цветята в болничната си стая.

— Хм, истинска градина — промърмори тя. Усмихна се изтощена на татко и протегна ръце към него. — Не казвай, че си ме предупредил, Крис. Нима не бях великолепна до момента на падането?

— Всичко е заради панделката — избързах да отговоря аз, за да я предпазя от гнева му. — Ако не се беше развързала, нямаше да паднеш.

— Кракът ми не е счупен, нали? — попита тя баща ми.

— Не, мила. Разкъсани сухожилия и скъсан менискус. Вече те оперираха. — Той приседна до нея и описа внимателно всички подробности на контузията ѝ. Опитваше се да я убеди, че травмата наистина е сериозна.

— Не мога да разбера как се е развързала панделката — разсъждаваше мама на глас. — Винаги съм много внимателна и се приготвям сама за сцената...

— Къде те боли сега?

— Никъде — отвърна тя с раздразнение. — Къде е Барт?

— Нали го знаеш! Мрази болниците, пациентите и целия свят. Ема се грижи за него. Чакаме с нетърпение да се върнеш у дома. Вслушвай се в съветите на лекарите. Поне сега забрави за прословутия си инат.

— Какво ми има? — рече тя разтревожена. Аз също се изправих с предчувствието, че ни чака беда.

— Коляното ти не е в добра форма, Кати. Ще трябва да прекараш известно време на инвалидна количка, за да заздравеят сухожилията ти.

— Инвалидна количка? Но какво ми има? Ти криеш нещо от мен! Опитваш се да ме измамиш!

— Ще узнаеш всичко, когато лекарите стигнат до заключение. Мога да ти кажа само едно. С балета е свършено. С балетната школа също.

Мама се бе втренчила невярваща пред себе си. Не можеше да проумее, че едно незначително падане ще доведе до подобно сътресение...

— Край на балета?... Завинаги?

— Завинаги. Много ми е мъчно за теб, Кати. Но нали те предупредих! Колко пъти си падала! Спомни си всички контузии на коляното... Нима мислеше, че вечно ще ти се разминава? Сега ще имаш трудности дори с ходенето. Поплачи си, мила. Излей мъката си.

Мама се разхлипа, а аз се раздирах от мъка. Имах чувството, че съм загубил току-що двата си крака.

— Всичко е наред, Джори — каза тя, когато избърса сълзите си и се усмихна колебливо, — ако не мога да танцувам, ще си намеря някое друго занимание, макар че един Господ знае какво ще е то.

ОЩЕ ЕДНА БАБА

Състоянието на мама се подобри рязко през следващите няколко дни. Баща ми донесе в болницата пишеща машина, топ хартия и всякакви канцеларски материали. Струпа всичко на масичката до мама и се усмихна широко:

— Сега е моментът да завършиш книгата, която започна преди толкова време. Прегледай записките си и си излей душата... Тези, които биха се засегнали, могат да вървят по дяволите. Те заслужават да почувстват нещо от болката, която са ти причинили. От болката, която причиниха на мен. Искam да отмъстиш за Кори и Кари. За Джори и Барт.

Не разбирах за какво говори.

Те се спогледаха и мама неохотно разтвори тетрадката, изписана с едър, момичешки почерк.

— Не знам дали идеята е добра — рече тя тихо. — Ще трябва да преживея всичко от самото начало. Болката ще се върне.

Татко поклати глава.

— Кати, постъпи както намериш за добре. Сигурно си имала основание да започнеш книгата. Кой знае! Може пък да си на прага на нова, още по-бляскава кариера.

Според мен писателската работа не можеше да замести балета, но когато отидох в болницата на следващия ден, сварих мама потънала в работа. Лицето ѝ бе придобило съсредоточено и напрегнато изражение, за което почти ѝ завидях.

— Кога ме изписват? — бе първият ѝ въпрос.

Чакахме със затаен дъх завръщането на мама. Ема държеше Синди, а аз бях хванал Барт за ръка. Колата на татко спря на входната алея. Баща ми излезе и постави мама на инвалидната количка, взета под наем. Барт я изгледа с отвращение, а Синди се спусна радостна напред. Брат ми разучаваше мама тъй, сякаш вижда непозната, която не му е симпатична.

После се обърна и тръгна към къщи. Дори не я поздрави.

— Барт! Не си отивай, преди да съм те целунала! — провикна се мама наскърбена. — Не се ли радваш, че съм у дома? Не можеш да си представиш колко ми липсваше. Знам, че не обичаш болниците, но все пак трябваше да ме посетиш. Знам, че не ти харесва и тази количка, но аз скоро ще се отърва от нея. Класът по терапия ме научи на толкова полезни неща, които бих могла да извършвам седнала... — Смръщеният поглед на брат ми не ѝ позволи да продължи.

— Много си смешна на тоя стол! — рече той със свъсени вежди. — Хич не те харесвам такава!

Мама нервно се изсмя.

— Е, честно казано и аз не мисля, че седя на вълшебния трон, но неприятният период скоро ще отmine. Трябва да потърпя, докато заздравее коляното ми. Хайде, Барт, прояви малко нежност. Не ти се сърдя, задето не ме посети в болницата, но поведението ти сега наистина ме, наскърбява.

Тя придвижи количката напред, а брат ми се отдръпна, без да промени мрачното си изражение.

— Да не си ме докоснала! — изпищя той. — Да не беше се качвала на сцената! Ти падна нарочно! За да не се върнеш у дома, при мен! Мразиш ме, защото остригах Синди! А сега ме наказваш, като седиш в количката, без изобщо да имаш нужда от нея.

Той се втурна на подскоци към задния двор. Прескочи един-два камъка, спъна се и падна. Стана на крака, затича се отново, но се блъсна в едно дърво и извика от болка. Носът му се разкърва. Ама че непохватен човек...

Татко се опита да заглади неприятната ситуация и весело избута мама към къщи.

— Не се притеснявай за Барт... ще се прибере разкаян... ти наистина му липсваше, Кати. Чух го как риде всяка нощ. Новият му лекар, доктор Хермес, смята, че има подобрение.

Мама не отвърна нищо. Продължи да гали Синди, която се бе разположила в скута ѝ. Ема се бе опитала да привърже в косата на сестра ми мъничка панделка. Предположих, че татко е разказал какво се е случило, защото никой не обсъди момчешкия вид на Синди.

Барт вече бе легнал да спи, когато излязох да си прибера книгата от хола и чух мама да казва на татко:

— Крис, какво да правя с Барт? Опитах се да го прилаская, а той ме отблъсна. Виж какво е сторил със Синди — едно съвсем безпомощно, доверчиво дете. Наби ли го за наказание? Даде ли му добър урок? Мисля, че е изгубил всякакво уважение към нас. Две-три седмици на тавана със сигурност ще му се отразят добре.

Потиснах се от думите на мама. Затичах се към стаята си, тръснах се на леглото и се загледах в плакатите с Джулиан Маркю и Катрин Дол. Не за първи път си задавах въпроса що за човек е бил истинският ми баща. Дали е обичал мама? А тя обичала ли го е? Бих ли бил по-щастлив, ако не бе починал толкова рано?

Помислих си за татко Пол и за високия, тъмноок мъж. Дали Барт е син на доктор Пол или на?... Не ми даде сърце да довърша въпроса си. Съмнението ме караше да се чувствам виновен.

Затворих очи. Стори ми се, че пространството около мен е заредено с напрежение. Сякаш над всички нас се бе стоварило проклятие.

Рано на другата сутрин намерих татко в кабинета му и споделих тревогите си:

— Трябва да измислим нещо за Барт. Започвам да се плаша от него. Имам чувството, че полудява и много скоро ще е невъзможно да живеем с него под един покрив.

Татко сведе глава и заговори:

— Не знам как да постъпя, Джори. Майка ти не би понесла една евентуална раздяла с Барт. А ей Богу, достатъчно е преживяла и без друго. Загубата на още едно дете би я съкрушила.

— Ние ще ѝ помогнем да го преживее! Трябва да забраним на Барт разходките до имението, където му пълнят главата с разни лъжи. Онази старица го слага на скута си и му приказва врели-некипели. Той се връща вкъщи неузнаваем — прави се на старец, убеждава ме, че мрази жените... За всичко е виновна господарката в черно, татко. Трябва да остави брат ми на мира.

Баща ми ме изгледа със странен поглед. Сякаш думите ми бяха породили някаква странни асоциации. Както винаги, графикът му бе претрупан с имената на болници и пациенти, но този път реши да се обади, за да съобщи, че трябва спешно да се върне вкъщи.

Често съм мислил, че бих се гордял да бъда кръвен син на Крис, но сега, когато отмени всичките си ангажименти, за да помогне на

мама и Барт, се убедих, че истинският ми баща е той.

Вечеряхме и мама се зае отново с книгата си. Синди легна да спи, а Барт излезе на двора. Татко и аз се навлякохме с дебели пуловери и се измъкнахме през предния вход.

Тръгнахме към огромното имение. Бе влажно, тъмно и мъгливо.

— Доктор Кристофър Шефийлд — произнесе татко името си пред домофона. — Желая да разговарям със собственичката.

Железните врати бавно се разтвориха, а баща ми попита как е възможно досега да не съм узнал името на старицата. Аз свих рамене и обясних, че самият Барт я нарича своя баба.

Застанахме пред вратата на къщата. Разнесе се шумът от тътрещите се стъпки на иконома.

— Дамата се изморява бързо — рече Джон Амос Джексън. — Не бива да я разстройвате.

Татко се загледа в изпитата, приведена фигура пред себе си. По лицето му се изписа объркване.

Влязохме в салона. Старата дама седеше на люлеещия се стол.

— Съжалявам за безпокойството — каза татко, без да отмества поглед от нея. — Казвам се Кристофър Шефийлд и живея в съседната къща. Това е Джори — по-големият ми син, когото вече познавате.

Господарката ни покани с нервен жест да седнем. Заехме местата си. Настъпи неловко мълчание. Най-сетне татко се приведе напред и заговори:

— Домът Ви е чудесен. Хм, всичко ми е толкова познато...

Старицата сведе глава. Разпери безпомощно ръце, сякаш бе онемяла. Преструваше ли се? Знаех, че е напълно способна да води разговор.

Седеше неподвижна. Само ръцете ѝ не спираха да се движат около перлената огърлица. Усети, че я наблюдаваме и бързо се намести върху дланите си.

— Не говорите ли английски? — попита татко със студен тон.

Тя закима енергично с глава, сякаш искаше да каже, че макар ѝ да не говори езика, разбира какво ѝ се казва. Татко се смръщи. Отново изглеждаше озадачен.

— Е, да пристъпим към съществената част от разговора. Джори ме уведоми, че сте много близка с по-малкия ми син, Барт. Разбрах, че

му купувате скъпи подаръци и го черпите със сладкиши. Съжалявам госпожо... госпожо...?

— Изчака да чуе името й, но тя запази мълчание и татко продължи. — Следващият път, когато Ви посети Барт, не му подарявайте нищо. Напоследък извърши доста щуротии, за които трябва да бъде наказан. Майка му и аз не бихме позволили намесата на чужд човек в семейните ни дела. Глезите го, а последствията се стоварват върху нас.

Хм, защо баща ми се опитваше да види ръцете й? Нима бе очарован от пръстените й? Никога не бих предположил, че харесва подобни бижута. Мама носеше единствено обици.

Той извърна поглед към една от картините, когато старицата нервно оправи огърлицата си.

Баща ми веднага премести погледа си.

— Пръстените Ви... Тези пръстени са ми познати!

Старицата пхна ръце в ръкавите на дрехата си. Татко скочи като ужилен и прикова поглед в нея. Господарката се сви уплашена.

— Най-доброто... което могат... да купят... парите — процеди с горчивина той. Вече престанах да разбирам.

— Нищо не е достатъчно добро за елегантната аристократка госпожа Бартоломю Уинслоу. Защо не скрихте пръстените си, госпожо Уинслоу? Тогава може би не бих могъл да Ви позная. Макар и да съм сигурен, че никога не бих забравил жестовете и гласа Ви. Увила сте се в парцали, но пръстените са символът на богатството Ви. Знаете ли колко беди ни докара това богатство? Мислите ли, че сме забравили безкрайните, самотни нощи на студ и непоносима жегата? Нашето страдание се измерваше в наниз перли и пръстените по ръцете Ви.

Стоях объркан и притеснен. Никога преди не бях виждал баща си толкова разстроен. Коя ли бе тази жена? Защо я нарече госпожа Бартоломю Уинслоу? Та това бе името на малкия ми брат. Нима тя е истинската баба на Барт? Значи Барт не е син на доктор Пол?

— Госпожо Уинслоу, нима си въобразявахте, че няма да усетим присъствието Ви? Нима вярвахте, че ще ме заблудите, след като дори стойката и начинът, по който скланяте глава, винаги биха Ви издали? Нима не ни навредихте достатъчно? Защо се върнахте? Не Ви ли стига злото, което сте ни причинили? Трябваше да се досетя, че кризата на Барт се дължи на Вас. Какво си позволихте да сторите на нашия син?

— Нашият син? Имаш предвид *нейния син*?

— Майко! — изкрещя яростно татко, преди да се сети, че и аз съм там.

Гледах ту единия, ту другия и си мислех колко странно е всичко това. Майката на Крис най-сетне е излязла от лудницата. В такъв случай наистина се пада баба на Барт. Но защо я нарече госпожа Бартоломю Уинслоу? Ако е била майка на него и Пол, би трябвало да бъде госпожа Шефийлд?

— Господине, пръстените ми не са нищо особено. Барт ме осведоми, че не сте истинският му баща, така че ще Ви помоля да напуснете дома ми. Обещавам никога вече да не приема сина Ви на гости. Нямах намерение да причиня зло на когото и да било. — Старицата хвърли един предупредителен поглед на баща ми. Може би го отправяше заради мен.

— Мила мамо, играта свърши. — Дамата изхлипа и закри с ръце забуленото си лице. Татко не обърна никакво внимание на сълзите ѝ. — Кога те изписаха?

— Миналото лято — прошепна тя. — Преди да се нанесе тук, дадох указания на адвокатите си да направят всичко възможно, за да ви помогнат при закупуването на земя. Наредих им да запазят името ми в тайна, защото знаех, че нито ти, нито Кати бихте приели помощта ми.

Баща ми се свлече в близкото кресло и подпря лакти на коленете си.

Защо не се радваше да види майка си на свобода? Винаги бе искал да я посети... Нима не я обичаше? Или се страхуваше от възвръщането на лудостта ѝ? Възможно ли бе да счита, че Барт е наследил психическата ѝ неуравновесеност или че би се заразил от нея? Защо мама мразеше тази жена толкова много? Отново спирах погледа си ту на татко, ту на старицата и се опитвах да намеря отговор на всички тези въпроси. Най-много се страхувах от догадката, че Пол наистина не е бащата на Барт.

Татко вдигна глава. За първи път забелязах бръчките, набраздили лицето му.

— Не мога да се обърна към теб с обичайното „мамо“. Благодаря за помощта при закупуването на къщата. Още утре ще я обявя за продажба. Ще се преместим оттук възможно най-скоро. Не бих ти позволил да отнемеш децата от техните родители.

— Техния родител — поправи го тя.

— Те не познават бащите си, така че двамата с Кати сме техни родители в еднаква степен — отвърна той. — Трябваше да се досетя, че ще се настаниш някъде в близост до нас. Знаех, че са те изписали, но никой в болницата не разполагаше с информация кога и къде си отишла.

— Та къде другаде бих могла да ида? — проплака тя жаловито и закърши ръце. Сякаш искаше да го докосне. Колкото и да бе сдържана, жестовите и погледите ѝ издаваха любовта към сина ѝ.

— Кристофър — рече старицата умоляващо, — нямам никакви близки и приятели. Вие сте единственото ми семейство. Ти, Кати и нейните синове. Нима ще ми отнемеш радостта да бъда до внуците си? Всяка нощ се моля на колене да ми простите и отново да ме приемете сред вас.

Баща ми изглеждаше непоколебим в решението си, но аз щях да се разплача от вълнение.

— Синко, вземи ме при себе си. Кажи ми, че ме обичаш. Ако не можеш да го сториш, поне ме остави да се насладя на внуците си. — Замълча за миг, но когато не получи никакъв отговор, продължи. — Надявах се да се отнесеш милостиво към желанието ми да остана тук. Надявах се, че тя няма да разбере за присъствието ми. Но още щом чух гласовете ви, скрита зад стената, сърцето ми не издържа. Поболяла съм се от копнеж да се върна при вас. Иде ми да изкрещя с пълен глас, че съжалявам за случилото се, но се задавям от сълзите. О, Крис, ако знаеш само как съжалявам!

Татко отново запази мълчание. Изучаваше я хладно и безучастно.

— Кристофър, бих дала десет години от живота си, за да изкупя стореното зло! Бих дала още десет години за възможността да седна на трапезата ви като желана гостенка.

Мъката на тази жена ме трогна до сълзи, макар и да не разбирах защо родителите ми я мразят.

— Кристофър, нима не се досещаш защо нося тези парцали? Покрила съм лицето, косата и тялото си, за да не ме познае Кати. А през цялото това време се моля горещо някой ден да ми простите и да ме приемете отново като член на семейството. Моля те, Крис, аз съм твоята майка! Простиш ли ми ти, и тя ще ми прости!

Не можех да повярвам, че татко ще остане равнодушен към молбите ѝ, след като аз самият вече ридаях на глас.

— Кати никога няма да ти прости — отвърна той студено.

Думите му оживиха старицата и лицето ѝ се озари от радост.

— Значи ти ми прощаваш? Моля те, кажи, че ми прощаваш!

Потреперих в очакване.

— Мамо, това е невъзможно. С прошката си бих изменил на Кати. Никога не бих го сторил. Двамата с нея се борим заедно и вярваме в правотата си, а ти си потънала в самотност и вина. Каквото и да говориш, няма да съживиш мъртвите, а Барт се обърква все повече. Знаеш ли, че вече заплашва дъщеричката ни Синди?

— НЕ! — изохка старата дама и енергично отметна глава. — Барт не би причинил зло на сестра си!

— Така ли мислиш? А защо накълца косата ѝ с джобния си нож, госпожо Уинслоу? Да не говорим за заплахите, които взе да отправя към майка си.

— Не мога да повярвам! — извика тя още по-уплашена. — Барт обича майка си! Аз му давам по някой и друг сладкиш, защото и двамата сте заети с професионалните си ангажменти. Опитвам се да го даря с вниманието, което понякога му липсва сред вас. Да заема мястото на връстниците му, с които не умее да се сприятелява. Да го радвам колкото се може повече. Какво лошо има в това? А и децата бързо се отказват от сладкишите, след като разберат, че винаги могат да ги имат. Аз също обичах сладолед, бисквитки, шоколади и какво ли не още... сега не мога да ги понасям.

Татко стана и ми направи знак да тръгваме.

— Много е жалко, че дойде твърде късно, за да изкупиш вината си. Преди думите ти биха ме трогнали, но присъствието ти в този момент само доказва колко те е грижа за нас. Останеш ли, ще ни навлечеш куп беди.

— Моля те, Кристофър, разбери, че нямам други близки. Не ми отказвай обичта си. Така би унищожил най-хубавото у себе си — това, което те прави такъв, какъвто си. Не забравяй, че двамата с Кати сте различни. Ти не отстъпваш лесно от любовта. Не отстъпвай и сега, Крис. Проявиш ли упоритост, ще намериш начин да помогнеш и на Кати. Ще събудиш в сърцето ѝ поне мъничко любов към мен. Ако не любов, то прошка — изхлипа тя. — Знам, че не бях добра майка.

Татко се разчувства, но бързо овладя емоциите си.

— Барт е най-важната ми грижа. Общуването му с теб го разстрои толкова много, че напоследък сънува само кошмари. Остави го намира. Излез от живота ни! Тръгни си и никога не се връщай. Ние не ти принадлежим. Преди много години можеше да докажеш обичта си неведнъж. Дори когато избягахме от теб, не бе късно да се появиш в съда, за да ни спестиш болезненото откритие, че бъдещето ни изобщо не те интересува. Махни се! Започни нов живот с богатството, заради което ни пожертва. Кати и аз искаме да се насладим на постигнатото с такива мъки.

Не знаех за какво става дума. Очевидно майка му бе причинила зло на него и Пол, но защо намесваха името на мама?

Старицата се изправи с достойнство и бавно отметна воала си. Затаих дъх. Татко също възкликна. Никога не бях виждал жена, която да изглежда толкова грозна и толкова красива едновременно. Лицето ѝ бе набраздено от белези. Челюстите ѝ се бяха отпуснали от възрастта. Косата ѝ бе съвсем прошарена. Искаше ми се да не съм видял това лице.

Татко наведе глава.

— Защо го направи?

— Искях да ти покажа какво сторих със себе си, за да залича приликата с Кати. — Тя махна с ръка към дървения стол. — Виждаш ли къде седя? Обитавам само една от стаите на къщата. — После посочи удобните кресла с пухкави възглавници по тях. — Избрала съм неудобния, твърд стол, за да се самонакажа. Нося единствено черно, закачила съм огледала из целия дом, за да се стряскам ежедневно от грозотата и възрастта си. Искам да изстрадам греховете си. Мразя воала, но не го свалям от лицето си. Нищо, че ми е трудно да виждам през него. Заслужавам да мина през всички мъки. Създавам собствения си ад, за да не забравя геената, в която потопих собствените си деца. Вярвам, че един ден двамата с Кати ще разберете, че вече съм изкупила греховете си. Ще ми простите и ще се върнете при мен. Тогава ще мога да склопя спокойно очи, а баща ви няма да ме осъди толкова строго, щом се срещнем на небето.

— О — не се сдържах аз, — каквото и да сте направила, Ви го прощавам. Жал ми е да Ви гледам в тези черни одежди... — Обърнах се към татко и го побутнах. — Кажи, че ѝ прощаваш, татко. Моля те, не

й причинявай повече страдания. Та тя е твоя майка! Аз винаги бих простил на мама, каквото и да ми е сторила.

Баща ми се направи, че не ме е чул.

— Винаги си постигала това, което искаш — рече той с учудващо равен глас. — Забравяш само, че вече пораснах. Мога да устоя на хитрините ти, защото имам съпруга, която никога не ме е разочаровала. Тя ме научи на мъдрост. Избави ме от някогашната ми наивност. Искаш Барт за себе си, защото мислиш, че по право ти принадлежи, но Барт е наше дете. Някога считах, че Кати е постъпила нечестно, като ти го е отнела, но сега знам, че е била права.

— Кристофър — извика тя обезпокоена, — надявам се, че не би разгласил тайната си на целия свят!

— Имаш предвид твоята тайна. Разкриеш ли миналото ни, ще разкриеш и собствената си вина. Не забравяй, че тогава бяхме деца. В чия полза би отсъдил съдът — в твоя или в наша?

— Не разбираш ли, че го правя за ваше добро! — провикна се тя, докато татко ме избутваше към вратата. — Обикни ме отново, Кристофър! Дай ми възможност да поправа стореното!

Татко се извърна почервенял от гняв.

— Не мога да ти простя! Мислиш само за себе си. Както винаги. Нямам нищо общо с вас, госпожо Уинслоу! По-добре да не Ви бях срещал!

О, татко, помислих си аз, някой ден ще съжаляваш за думите си. Прости й, моля те.

— Кристофър — рече тя тихо, — ако двамата с Кати съумеете да ме приемете, ще заживеете по-добре. Бих могла да ви бъда от помощ.

— С парите си? — изсмя се презрително татко. — Решила си да ни изнудиш, а? Разполагаме с достатъчно средства. И с достатъчно щастие. Ние оцеляхме. Научихме се да се обичаме. И не сме убили никого, за да постигнем своето.

Убили? Нима е убила някого?

Татко ме хвана за ръка и тръгна към вратата.

— Татко, мисля, че можех да усетя присъствието на Барт в онази стая — казах аз на път за вкъщи. — Може да ни е подслушвал отнякъде. Сигурен съм, че беше наоколо.

— Добре — отвърна баща ми с отпаднал глас, — иди и го намери.

— Татко, защо не ѝ простиш? Стори ми се, че се разкайва искрено за прегрешенията си към вас с мама. — Усмихнах се и го дръпнах лекичко, за да се върне с мен и да ѝ каже някоя добра дума. — Няма ли да е чудесно, ако празнуваме Коледа с двете ни баби?

Баща ми поклати глава и продължи напред. Направи няколко крачки и се обърна:

— Джори, обещавай да не казваш на майка си.

Изпълних желанието му, но ми стана мъчно. Не знаех дали съм чул истината за него и майка му. Може би се бях докоснал само до част от загатката, която никога не са разкрили пред мен. Искаше ми се да се затичам, за да го попитам защо мрази майка си, но изражението му показваше красноречиво, че не би отговорил на подобен въпрос. Странното бе, че изпитвах някакъв страх да узная повече.

— Ако намериш Барт, го доведи вкъщи и намери, начин да прикриеш завръщането му. Моля те, Джори, не споменавай новата съседка. Аз ще се погрижа за нея. Тя ще си отиде и ще ни остави на спокойствие.

Повярвах му, но ми стана жал за старицата. Не се чувствах обвързан с нея, но не се сдържах да не попитам:

— Какво е сторила майка ти, та не можеш да ѝ простиш? А и защо толкова настояваше да я посетим, след като я мразиш?

Баща ми зарея поглед пред себе си и бавно заговори:

— Джори, страхувам се, че твърде скоро ще узнаеш истината. Дай ми време, за да намеря точните думи, с които да задоволя любопитството ти. Вярвай, че майка ти и аз винаги сме искали да разкрием тайната си. Изчаквахме двамата с Барт да пораснете, за да разберете как е станало така, че едновременно обичам и мразя майка си. Колкото и тъжно да е, много деца изпитват към родителите си смесени чувства.

Прегърнах го, без да изпитам срам от поведението, което не приляга на истинските мъже. Аз обичах баща си. А истинските мъже да вървят по дяволите.

— Не се притеснявай за Барт, татко. Ще го доведе у дома.

Проврях се между вратите на имението точно преди да се затворят безшумно зад гърба ми. Озовах се отново на най-тихото място в света.

Скрих се бързо зад едно дърво, защото видях Джон Амос да отвежда брат ми от къщата.

— Знаеш какво трябва да направиш сега, нали!

— Да, сър — рече Барт механично.

— Знаеш какво ще се случи, ако не изпълниш нарежданията ми, нали!

— Да, сър — отвърна брат ми като хипнотизиран. — Злото ще сполети всекиго и най-вече мен.

— Да-а-а, злото-о-о... ще съжаляваш-ш-ш...

— Мъжът е заченат в грях от жената...

— Мъжът е заченат в грях от жената...

— А тези, които прегрешат...

— Трябва да страдат.

— Как трябва да страдат?

— Непрестанно и всячески. Само смъртта ще им даде покой.

Не можех да повярвам на ушите си. Какво е направил с брат ми този човек?

Те се отдалечиха, а аз ги проследих, за да видя как Барт минава над стената и си отива вкъщи. Джон Амос се върна в имението и загаси лампите.

Сетих се, че не бях чувал лая на Епъл. Нима големите кучета не пазят къщата от такива като мен? Промъкнах се до обора и извиках името му. Никакъв отклик. Провикнах се по-силно и запалих газовата лампа, закачена на вратата. От гледката, която се разкри пред очите ми, дъхът ми секна.

О, Господи! Как е възможно някой да се отнесе толкова жестоко към едно животно? Да забие вила в излинялото тяло, което някога бе толкова пухкаво и красиво... а сега бе цялото обляно в кръв. Засъхнала кръв с цвета на стара ръжда. Изтичах навън и повърнах.

След един час татко изкопа гроб и положи в него огромното куче, което тъй и не успя да порасне. И двамата знаехме, че ако деянието се разчуе, Барт ще остане завинаги зад решетките.

— Може да не го е направил той — каза татко, когато се прибрахме. — Не мога да повярвам, че е способен на подобно нещо.

„Имало една старица, която живеела в близост. Носела черни одежди и черен воал. На два пъти била свекърва на мама. Но омразата ѝ към нея нямала граници.“

Татко още не бе разкрил тайната си. Оплитах се във всевъзможни догадки. Изпитвах смесени чувства, но от време на време се поддавах на желанието си да приема жената в черно за своя истинска баба, защото Крис бе за мен истинският ми баща.

Знаех, че всъщност синът на Пол е Барт. Ето защо господарката се интересуваше от него, а не от мен. Моята баба бе мадам Мариша. А между старата дама и Барт съществуваше кръвна връзка. Яд ме бе, че не съм истинският внук на една толкова загадъчна жена, която иска да страда, за да изкупи вината си. Реших, че трябва да се грижа за Барт.

Отидох да го видя какво прави. Барт се бе свил на леглото си с палец в уста. Спеше с невинното изражение на бебе. Ето го малкото момче, което винаги е било в сянката ми, винаги се е опитвало да се сравнява с това, което съм направил не неговата възраст, но никога не е успявало да постигне целите, заложили предварително от мен. Не е проходило преждевременно, не е проговорило бързо, не се е усмихнало чак до първата си годинка. Като че ли е знаело по рождение, че ще бъде винаги второ. Сега бе открило единствения човек, който би го поставил на челно място. Радвах се, че братчето ми се бе сдобило със своя собствена баба. Макар и да бе облечена в черно, си личеше каква хубавица е била някога... Баба Мариша не би могла да се сравнява с нея.

И все пак... някои парченца от мозайката липсваха.

Каква бе ролята на Джон Амос Джаксън във всичко това? Защо една любеща майка, която желае да се помири със сина, снахата и внуците си... би довела такъв отвратителен човек със себе си?

ПОЧИТАЙ МАЙКА СИ

Дори не се огледа. Помисли, че съм заспал. Видях татко да излиза от къщи. Дали не отива при баба? Ох, няма ли най-сетне да я оставят на мира! Искам си я само за себе си.

Епъл си отиде. Там, където са всички кучета и понита.

— На голямото небесно пасище — каза Джон Амос, като ме наблюдаваше внимателно с блеснал поглед. Може би си мислеше, че аз съм забил вилата. — Настина ли е мъртъв Епъл? Видя ли го с очите си?

— По-мъртъв не може да бъде.

Пропълзях по пътеките на джунглата, които ме отвеждаха към ада. Все по-надолу и по-надолу. Пещери, каньони и пропасти. Скоро ще открия портата в червено. Дверите на ада трябва да са алени... или черни.

Вратите се разтвориха и влезе татко. Баба ще се зарадва. Ама и той е един син... нямащо. Натикал майка си в лудницата. Сигурно и мен ще ме забута в някое от онези заведения за откачени, където ти надяват усмирителна риза (какво ли представлява тая усмирителна риза?). Уф, направо настръхвам от ужас.

Вратите се затвориха. Знам, че мама си е в стаята. По цял ден трака на пишещата машина. Сигурно си въобразява, че писането е не по-малко важно от балета. Май изобщо не се притеснява от инвалидната количка. Натъжава се само когато чуе Джори да пуска класическа музика. Тогава вдига поглед, втренчва се пред себе си и започва да си тактува.

— Какво означава думата „комплициран“, мамо? — попитах аз веднъж, когато тя взе да ми обяснява, че Джори притежава добра концентрация.

— Сложен — отвърна мама механично. Като речник. Цялата й стая е отрупана с речници. Малки, големи, средни — какви ли не. Има един огромен, който стои на специална, въртяща се поставка.

Трябва да застава краката си да извършват „комплицирани“ движения. Първият ми опит бе да се промъкна зад татко, който няма

навика да се оглежда. Виж, аз винаги хвърлям един поглед през рамо. Ох, закачи ми се връзката на обувката. Пак паднах. Не знам дали баща ми чу пышкането. Не се обърна. Сега трябва да се държа като истински шпионин. Или крадец. Крадец на бижута. Богатите дами имат много скъпоценности. Не е зле да се поупражнявам, докато старицата се занимава със сина си. Нека си рече и моли за прошка. Много е досадна. Татко също не го обичам. Опитва се да ми отнеме единствената баба проклетникът! Че кое друго дете има баба, която може да му купи всичко?

— Къде си тръгнал, Барт? — изскочи иззад храстите Джон Амос и ме прониза с поглед.

— Не е твоя работа! — троснах се аз като истински възпитаник на Малкълм. Носех дневника му под ризата си. Право до сърцето ми. Учех се как да превръщам гнева в пари.

— Баща ти е вътре. Говори с баба ти. Искам да подслушаш разговора им, за да ми разкажеш всичко до най-малката подробност. Чу ли?

Дали съм чул! Мисля, че глухият е той. Иначе нямаше да прибегне до услугите ми. Колкото и да надзърта през ключалката, все ще изпусне някоя важна дума.

— Чу ли ме, Барт? Защо отиваш към задното стълбище, по дяволите?

Обърнах се и го изгледах отвисоко. (Бях застанал на петото стъпало.)

— На колко си години, Джон?

Той сви рамене и се намръщи.

— Защо питаш?

— Имам чувството, че си най-старият човек на света. Затова.

— Господ наказва тези, които нямат почит към старостта. — Ухили се и зъбите му изтракаха злокобно.

— Сега съм по-висок от теб.

— Колкото и да висиш на стълбата, никога няма да стигнеш моя метър и осемдесет, момченце.

Присвих очи и го изгледах мерзко, като Малкълм.

— Един ден ще те надскоча с цяла глава, Джон Амос. Тогава ще пълзиш на колене пред мен. Мога да те чуя как хленчиш: моля Ви се, сър, направете нещо с мишките на тавана. А аз ще попитам: „Как да се

уверя, че заслужаваш доверието ми?“ Ти ще кажеш: „Ще Ви бъда верен като куче. Ще Ви последвам дори в гроба.“

Джон се поусмихна накриво.

— Барт, струва ми се, че овладяваш мъдростта на прадыдо си. Сега искам да идеш в салона на баба ти. Запомни всяка дума, която чуеш. Ще чакам да ми докладваш.

Промъкнах се под масичката за сервиране, поставена зад красивия параван с източни мотиви. После се плъзнах зад огромните саксии.

Баща ми и баба разговаряха. Тя му се молеше да ѝ прости, а той не ѝ обръщаше внимание. Разположих се удобно и запалих една цигара. Пушенето помага да се преодолее скуката на живота. Бях принуден да слушам. Истинските шпиони не правят така. На тях им дай действие.

Татко изглеждаше много елегантен в сивия си костюм. Де да можех да стана същия, когато порасна. Ама не съм хубавец като него. Май щеше да бъде по-добре, ако му бях истински син.

— Госпожо Уинслоу, Вие обещахте, че ще заминете. Въпреки това, не се забелязва подготовка по опразването на къщата. Моля Ви, идете си. Заради психическото здраве на Барт. Заради Джори и най-вече заради Кати. Преместете се в Сан Франциско. Сравнително близо е, а аз се кълна, че ще Ви навещавам, когато ми се удаде възможност. Така ще мога да Ви идвам на гости, без Кати да разбере.

Ох, че скучно. Не можа ли да измисли нещо друго! Какво го интересува мнението на майка ми? Ако ме споходи лошият късмет да се ожения, ще кажа на жена си да се отнася добре с родителите ми или да си обира крушите. Точно така би се изразил Малкълм. Обирай си крушите!

— Кристофър — проплака баба и извади отново дантелената си кърпичка, — искам Кати да ми прости, за да заема скромното си място във вашия живот. Не се местя, защото все се надявам тя най-сетне да разбере, че не ви желая злото... Тук съм само за да помогна с каквото мога.

Татко се усмихна иронично.

— Струва ми се, че пак става дума за материални облаги. Едно дете няма нужда от това. Кати и аз правим всичко по силите си, за да дарим Барт с внимание и грижа. Той като че ли не може да проумее

връзката си с мен. Чувства се несигурен в себе си. Не знае кой е и накъде отива. Виж, Джори мисли за бъдещето, защото се опира на кариерата си като балетист. Докато Барт се движи пипнешком. Затворил се е в себе си, а Вие ни най-малко не му помагате да се отърси от несигурността. Обожава майка си, но ѝ няма доверие. Има чувството, че тя е по-привързана към Джори, защото брат му е красив, талантлив и грациозен. Ето защо Барт си измисля какви ли не роли. Не се доверява на никого, което прави задачата ни още по-трудна.

Избърсах една предателска сълза. Много е тежко да слушаш как говорят за това какво си и най-вече за това какво не си — сякаш те познават до мозъка на костите ти. Лъжат се. Въобразяват си, че знаят всичко.

— Чухте ли какво казах току-що, госпожо Уинслоу? — изкрещя татко. — Барт не харесва собствения си образ, натоварен единствено с липси — липса на умения, на грация и власт. Заимства от книги и филми, та дори и от животните. Преструва се на вълци, котки и кучета...

— Но защо? — простена баба. Баща ми споделяше моите тайни. А една тайна умира, когато се изкаже.

— Не се ли досещате? Джори има хиляди снимки на истинския си баща. Барт няма нито една.

Старицата скочи като ужилена.

— Че защо са му снимките на баща му? Да не би аз да съм виновна, че вторият ми съпруг не е оставил своя лик на любовницата си?

Дъхът ми секна. За какво говореше тя? Джон Амос ми е разказвал много истории, но аз ги приемах за измислици. Бях убеден, че и той подобно на мене, си съчинява разни щуротии. Нима майка ми е злосторницата, прелъстила втория съпруг на баба? И аз съм синът на онзи адвокат Бартоломю Уинслоу? О, мамо, вече е невъзможно да не те мразя!

Татко отново се усмихна загадъчно.

— Може би обичният Ви съпруг е смятал, че няма защо да ѝ подарява снимка, след като ще живее с нея под един покрив и ще делят едно легло. Тя му е казала, че чака дете малко преди той да умре. Сигурно щеше да се разведе с вас, за да заживее с Кати и собствения си син. Ни най-малко не се съмнявам в това.

Целият се бях сковал от страх. Горкият ми татко. Като си помисля само как е загинал при онзи пожар във Фоксуърт Хол! Джон Амос е истински приятел. Само той се отнесе с мен като със зрял човек и ми каза истината. А татко Пол, чиято снимка е до леглото ми, се оказа втори баща. Като Кристофър. Сърцето ми се късаше при мисълта, че загубих още един татко. Опитвах се да проумея какви чувства трябва да изпитвам към баба, Крис и мама. Родителите не бива да се месят в живота на децата, дори и още неродени. Та аз вече не знаех кой съм.

Баба изглеждаше много засегната от думите на татко.

Челото ѝ бе лъснало от пот. Колко е податлива на болката! Защо и аз не можех да страдам като нея!

— Е, Кристофър — каза тя най-сетне, — каза каквото имаше да кажеш. Сега е мой ред. Ако се стигнеше до ултиматума Кати и неродената ѝ рожба или аз с моето богатство, Барт би решил да остане при мен. Може би щеше да поддържа връзка с любовницата си, докато ѝ се насити, но би намерил законен начин да ѝ отнеме детето. Тогава съпругът ми и аз бихме прибрали сина му, като оставим Кати на мира. Убедена съм, че щеше да остане при мен. Независимо от увлеченията си по по-млади жени.

Собственият ми баща. Дори той не би пожелал мама. Клепките ми натежаха от сълзи. Гърлото ми се бе свиело от мъка. Значи съм нормален! Щом не останах равнодушен... Но защо не можех да се почувствам щастлив? Щастлив и реален? Сетих се за „законовия“ начин, споменат от баба. Нима биха ме откраднали от собствената ми майка? Ох, тази мисъл никак не ме развесели.

Баба седеше неподвижна. Аз се смаявах все повече и повече. Не исках да чуя останалото. Татко, не позволявай на тъжните тайни да изплуват! Джон Амос сигурно ме наблюдаваше отнякъде. Представях си го как се е заслушал до чашата, подпряна на стената.

— Виж какво — рече татко засегнат, — психиатърът на Барт проявява голям интерес към теб, макар и да те знае единствено като моя майка. Чудя се защо споменава името ти толкова често. Изглежда се досеща, че си ключът към загадката на проблемите около Барт. Според него ти също си водила двойствен живот. Прав ли е, мамо? Случвало ли се е да замисляш отмъщение срещу баща си заради униженията, на които си била подложена?

Какво ли има предвид?

— Да не говорим за това — проплака баба. — Моля те, Кристофър, имай милост. Направих най-доброто според обстоятелствата. Кълна се, че нямах избор!

— Избор? — Баща ми се изсмя подигравателно. — Когато по-малкият брат на дядо е престъпил прага на Фоксуърт Хол едва седемнайсетгодишен, си била осенена от вдъхновение... Ето я чудесната възможност да накажеш баща си, задето ти е внушил комплекс за малоценност! Дълго ли обмисляше как да накараш баща ни да се влюби в теб? Отговори ми! Сигурно си изпитвала и доза омраза към него заради приликата му с Малкълм. Представям си как си чертаела планове, за да съкрушиш баща си веднъж завинаги. Струва ми се, че си успяла! Избягала си, за да се омъжиш за природения му брат, когото той е презирал. Така си осигурила двойна победа за себе си. Хем си засегнала най-болното място на Малкълм, хем си се добрала до парите му чрез брат му. Но е имало малка засечка, нали? Спомням си добре времето, когато живеехме в Гладстоун. Как умоляваше баща ми да заведе дело, за да си възвърне, това, което по право му принадлежи! Той отказваше да ти стане съучастник. Защото се бе оженил за теб по любов, а не заради имане.

Баба се разтърсваше от ридания. Дори люлеещият се стол под нея се поклащаше. И аз плачех — в душата си.

— Грещиш, Кристофър! Аз обичах баща ти! Знаеш това много добре! Родих му четири деца. Това бяха най-хубавите години от живота ми. Дарих го с най-светлата част от себе си.

— Едва ли е получил много, мамо. Едва ли е получил много.

— Кристофър! — изкрещя тя и се изправи с мъка на крака. Разпери безпомощно ръце и се приближи към татко. Огледа се крадешком, а аз се свих още по-навътре в мрачния ъгъл.

— Слушай — поде тя тихо, — стига сме говорили за миналото. Остани си с Кати, но приеми и мен. Нека се грижа за Барт като за собствен син. Ти си имаш Джори и онова момиченце, което осиновихте. Искам да взема Барт със себе си. Тогава ще замина толкова надалеч, че повече няма да ми видиш очите. Кълна се, че няма да разкрия тайната ви с Кати. Ще направя всичко по силите си, за да я опазя, но искам Барт. Моля те!

Баба падна на колене и склучи молитвено ръце. Баща ми я отблъсна, а тя се вкопчи в самото му.

— Не ме карай да се чувствам неудобно, майко — каза той развълнуван. — Кати и аз не си раздаваме децата. Барт ни създава доста проблеми в момента, но ние го обичаме, имаме нужда от него и ще се погрижим за душевното му здраве.

— Ще направя каквото кажеш — молеше се баба. Сълзите се стичаха по страните ѝ, а ръцете ѝ неспирно търсеха досега с татко. — Готова съм на всичко. Но не мога да замина. Трябва да бъда близо до него. Да го наблюдавам. Да се възхищавам на преструвките му. Барт е извънредно талантлив. — Тя обсипваше ръцете на татко с целувки. Той се опитваше да се освободи, но сякаш го правеше някак неохотно.

— Моля те, мамо... — простена баща ми, отдръпна се и скри лице в шепи.

— Той има нужда от мен, Кристофър. Никое от децата ми не е имало толкова остра нужда от присъствието ми... Сяда в скута ми, а аз го люлея и му говоря. Трябва да видиш какво успокоение се изписва на лицето му. Та той е толкова малък, толкова беззащитен, толкова объркан от нещата, които не разбира. Знам, че мога да му помогна. Имам предчувствие, че не ми остава много. Нека му се порадвам, преди да склопя очи... моля те... Един последен дар към мен — майка ти, която обичаше толкова силно някога... майката на детството ти, Кристофър... майката, която прекара до леглото ти заушките, варицелата и онези настинки през зимата. Помниш ли? Аз никога няма да забравя тези щастливи мигове. Хубавите спомени ми помогнаха да преживея най-лошото.

Виждах, че думите ѝ оказват въздействие над татко.

— Преди малко ти каза, че съм прелъстила баща ти нарочно, за да нараня Малкълм. Не е вярно. Влюбих се в баща ти от първия миг, в който го зърнах. Любовта ми към него бе страдна като твоята любов към Кати. Крис, миналото ми ме остави с празни ръце. Изгубих всичко. Джон е единствената реликва от това минало. Единственият, когото запазих от дните във Фоксуърт Хол.

— Тогава той знае кой съм!

Баба се приведе напред и постави бледата си ръка върху коляното на сина си. Видях го как потрепери от допира.

— Не зная какво знае Джон. Той мисли, че всичките ми деца са пръснати по света. Струва ми се, че не би се досетил за второто име на Барт... но Джон е доста потаен. Възможно е да знае цялата истина. — Баба потръпна и отдръпна ръката си. — Цялата земя наоколо е била притежание на баща ми. Предполагам, че Джон приема заселването ми тук за нещо нормално.

— Ти ли направи така, че да купя мястото по-евтино?

— Кристофър, баща ми е имал земя къде ли не. Бих се отказала от всичко, за да ме приемете в семейството си. Само аз зная тайната ви с Кати и никога не бих я споделила. Обещавам да не ви причинявам зло. Само ме остави да живея до вас. Да ти стана отново майка!

— Освободи се от Джон!

Старицата въздъхна и сведе глада.

— Де да можех да го направя!

— Какво искаш да кажеш?

— Не се ли досещаш? — попита тя и потърси погледа му.

— Изнудва ли те?

— Да. Той също няма семейство. Преструва се, че не знае за вас с Кати, но не съм убедена в правотата на думите му. Заклел се е да пази в тайна местонахождението ми, тъй като журналистите биха хукнали с радост по петите ми. Ето защо гледам да го подсигурия с дом и купища пари. Пазя собствената си сигурност.

— Помисли за сигурността на Барт. Джори е видял как си шепнат с Джон Амос. Мисля, че икономът е разгадал тайната ни.

— Но не би направил нищо — извика баба уплашена. — Аз ще поговоря с него. Ще се опитам да му обясня. Няма да ни издаде... Ще го подкупя.

Татко се изправи, за да върви. За секунда постави ръка на косата й, но се засрами и бързо я дръпна.

— Добре. Поговори с Джон и му заповядай да остави Барт на мира. Не казвай на сина ми, че си неговата истинска баба. Нека си мисли, че си една добродушна старица, която има нужда от приятелството му. Би ли ми направила тази дребна услуга?

— Разбира се — отвърна баба вяло.

— Също така ще те помоля да носиш винаги воала си спуснат. Джори знае, че си моя майка, но... е, нали разбираш... пък и човек не знае дали Кати няма да реши да посети съседката си. Преди бе заета в

балетната школа, но сега има нужда от повече хора около себе си. Ето това ѝ бе най-трудно на младини... да живее затворена с майка си и баба си...

— Знам. Знам, че сгреших, но се разкайвам искрено. Моля се да се върна назад във времето, но всяка сутрин се будя сред самотата си. Само с Барт за разтуха. Искам да те попитам нещо. Кати... обичаш ли я както един мъж обича жена?

— Не е твоя работа — отвърна баща ми и се извърна.

— Бих искала да разбера. Барт ми каза, че делите една и съща спалня.

— И едно и също легло — тросна се татко почервениял от гняв. — Доволна ли си сега? — рече той и излезе от стаята.

О, Боже, каква бе тази плетеница! Защо мама мрази неговата майка? А и тези въпроси за спалнята и леглото...

Изтичах към къщи. Реших да не се спирам при Джон Амос. Намерих мама до мивката. Опитваше се да стане от инвалидната количка. Скрих се и я наблюдавах. Странно! Сега бе непохватна също като мен! Успя да се задържи на крака. Огледалото отразяваше бялото ѝ лице и русите къдрици. Разтопено злато. Нажежено като течна лава.

— Ти ли си, Барт? — извика тя. — Защо ме гледаш така странно? Каквото и да си мислиш, няма да падна. С всеки изминал ден се чувствам по-сигурна в себе си. Ела да поговорим. Кажи ми какво правиш през цялото време, когато си навън. Къде ходиш? Научи ме да си играя с теб. И аз обичах да си измислям на твоята възраст. Представях си, че съм най-великата балерина на света. Сега знам, че балетът не е всичко. Най-важни са хората, които обичаш. Барт, искам да те зарадвам с нещо...

Мразех я, задето е „прелъстила“ истинския ми баща и го е отнела на горката ми баба. Сигурно се е оженила за доктор Пол Шефийлд в последствие. Виж я как съжалява, че ме е пренебрегвала. Уви, твърде късно се е сетила! Идеше ми да се нахвърля отгоре ѝ и да я поваля. Да чуя как пукат костите ѝ. Изневерила е на всичките си съпрузи! Как да ѝ го кажа! Коленете ми се подгънаха от умора. Главата ми кънтеше от проклетия. Каква грешна, зла жена! Сигурно някой ден ще избяга с поредния си любовник. Ще постъпи като майката на Малкълм. Като всички майки.

Защо баба не ми каза цялата истина? Защо я пази в тайна? Нима не знае, че имам нужда от нея! Излъга ме дори за това кой е истинският ми баща. Само Джон не ме подведе.

— Какво има, Барт?

По лицето ѝ се изписа тревога. Така трябва. Винаги ми е пробутвала само лъжи. Единствено Джон Амос заслужава доверието ми. Нищо че изглежда изнемощял и чудат. Сигурно е изтощен от усилията си да направлява света в правилна насока.

— Какво ти стана, Барт? Защо не споделиш тревогите си?

Гледах я втренчено. Тези златни къдрици само мамят мъжете. Прилъгват ги и ги обричат на страдания. Тя е виновна за всичко. За всичко. Отнела е истинския ми баща от баба и го е „прелъстила“.

— Недей да пълзиш по пода, Барт. Изправи се и използвай стъпалата си. Не си животно.

Отметнах глава и нададох вой. Вой на гняв и омраза. Бог не е справедлив. Оставил е истинския ми баща да изгори в пожара и ме е поверил на грижите на тази жена. Трябва да направя нещо. Да излича стореното.

— Барт, моля те кажи какво има!

Погледът ми се замъгли. Видях я да прави няколко крачки към мен. Протегна се, сякаш иска да ме прегърне.

Никога няма да ѝ дам да ме докосне! Никога!

— Мразя те — изпищях аз, скочих на крака и се отдръпнах. — Да не проходиш дано! Да пукнеш! Да загинеш в пламъци заедно със Синди!

Затичах се. Не спрях, докато не усетих болка и не почувствах съзнанието си освободено.

Стигнах до обора на Епъл и се тръшнах на сламата. Измъкнах дневника на Малкълм от скривалището му и се зачетох. Хм, той наистина е ненавиждал жените, особено красавиците. Грозниците май не са го интересували изобщо. Алиша. Хубаво име. Защо ли е обичал Алиша повече от Оливия? Вероятно защото се е омъжила за застаряващия му баща едва шестнайсетгодишна.

Когато се опитал да я целуне, Алиша му ударила плесница. Може би Малкълм е бил по-несръчен в целувките от баща си.

Колкото повече четях, толкова повече се убеждавах, че прадядо ми е успял във всяко едно начинание, освен в стремежите си да намери

истинска любов. Това доказваше, че е по-добре да не се занимавам с жени. Преповтарях думите му с надеждата един ден да стана като него.

Направиха ми впечатление имената с „К“. Те просто изобилстваха — Катрин, Корин, Кари... човек би помислил, че няма жена, чието име да не започва с „К“. Яд ме бе, че вече не можех да се радвам на баба както преди. След като научих, че имаме родствена връзка, интересът ми към нея спадна. Трябваше да ми каже истината. Джон Амос е прав — тя е още едно лъжливо, подло и непредвидимо същество от женски пол.

Можех да усетя миризмата на Епъл. Спомних си звука, който издаваше, когато се хранеше. Стори ми се, че студената му муцуна побутва ръката ми и се разплаках. Прииска ми се да умра, за да се съберам отново заедно. И все пак, Епъл заслужи смъртта си. Трябваше да прояви по-голяма преданост към мен. Да страда заедно с мен. Как можа да разреши на баба ми да го храни и пои! Сам си беше виновен за всичко. Сигурно си правят компания с Клоувър.

Разбрах, че съм зъл.

Колкото повече размишлявах над злото у себе си, толкова повече ми се доспиваше. Унесох се в сънища, където двамата с Епъл си играехме. Събудих се на свечеряване. Джон Амос се бе надвесил ухилен над мен.

— Здравсти, Барт. Да не би да ти липсва Епъл?

Икономът не беше забелязал сеното, закачило се случайно на мустака му. Изглеждаше много смешен с тази провиснала сламка.

— Малкълм как е натрупал богатството си? — попитах аз, за да видя дали сламката ще падне, щом отвори уста в отговор.

— Като е постъпвал по-умно от тези, които са искали да го възпрат.

— От какво да го възпрат? — Сламката още висеше от мустака.

— От сбъдването на желанията му.

— А какви са били те?

— Малкълм е искал да се сдобие с всичко, което не му принадлежи. Подобна цел изисква непоколебимост и безскрупулност.

— Какво значи „безскрупулност“?

— Да не се спираш пред нищо, за да постигнеш своето.

— На всяка цена?

— На всяка цена. Наложил ли се да отстраниш някого от пътя си, не бива да се колебаеш. Дори да ти е близък. Не забравяй, че роднините ти биха сторили същото на твое място. Сигурно се досещаш, че рано или късно онзи психиатър, който прави дисекция на личността ти, ще те прати в лудницата. Родителите ти са подготвили план как да се отърват от сина, с когото не могат да се справят.

Очите ми плувнаха в сълзи.

Джон Амос помрачня.

— Плачът е признак на слабост. Трябва да се закалиш. Да станеш като пралядо си. — Той замълча и ме огледа от главата до петите. — Наследил си доста от характера му. Някой ден, без да усетиш, ще си се превърнал във великия Малкълм.

— Къде беше, Барт? — попита Ема. В обръщенията ѝ към мен винаги се усещаше някакво отвращение. — Едва ли има друго дете, способно да се нацапа толкова бързо. Погледни си ризата, панталоните, ръцете и лицето... Не съм виждала такава мръсотия! Да не би да си правиш кални бани всеки ден?

Не ѝ отговорих. Тръгнах към банята.

Мама вдигна поглед от писалищната си маса в спалнята.

— Барт, чудех се вече къде си. Няма те от няколко часа насам.

Какво я интересуват моите работи!

— Барт... чакам отговор.

— Бях навън.

— Това го знам. Къде по-точно?

— До стената.

— И какво прави там?

— Копах.

— Но защо?

— За да попадна на червеи.

— За какво са ти притрябвали червеи?

— Ще ловя риба.

— Вече е късно за риболов — въздъхна мама. — Не ми харесват тези твои самотни разходки. Попитай баща си дали ще те заведе на риболов в събота.

— Няма да ме заведе.

— Откъде си толкова сигурен?
— Той е винаги зает.
— Вероятно ще намери време за теб.
— Няма. Никога не го е правил. Няма и да го направи.
— Барт, прояви поне малко разбиране — въздъхна отново мама.
— Баща ти е лекар. Трябва да се грижи за множество болни хора. Ти не би искал пациентите му да останат необслужени, нали?

Хич не ми пука. Много повече ме интересува риболовът. Светът и без друго е пренаселен... особено с жени. Изтичах към мама и зарових лице в скута ѝ.

— Моля те, мамо, оздравявай по-бързо. Искам ти да ме заведеш на риболов. Сега не си заета с балетната школа и можеш да се посветиш на всички неща, за които татко няма време. Съжалявам за думите си онзи ден. Аз не те мразя, мамичко! Не искам да умреш! Понякога просто ставам зъл и не мога да се контролирам. Моля те, мамо, не ме намразвай заради онзи ден!

Ръцете ѝ пригладиха косата ми. Зарових лице още по-дълбоко и се сетих, че Джон Амос би ме укорил за поведението ми в момента, макар и да не бе одобрил проклятията към мама, за които му разказах. „Не трябваше да постъпваш така, Барт — рече той и съвсем ме обърка. — Бъди хитър. Накарай я да си мисли, че е постигнала своето. Ако разкриеш истинските си чувства, майка ти ще намери начин да те обезсили. А пред нас стои тежката задача да я спасим от лапите на дявола, нали?“

Вдигнах поглед и се загледах в красивото лице на мама. Сълзите се стичаха по бузите ми. Три пъти се е женила. Така ми каза Джон Амос. Хич не ме интересува дали е зла или добродетелна. Важното е да я имам за себе си. Аз ще я направя добра. Ще я приуча да оставя мъжете на мира и да се занимава само с мен.

Джон Амос ме предупреди, че за да спечеля, трябва да разиграя картите си внимателно. Да измамя нея, да измамя татко и да им внуша, че съм станал пак нормален. От друга страна, аз наистина не бях луд. Просто се опитвах да подражавам на Малкълм.

— За какво мислиш, Барт? — попита мама, плъзгайки ръка по косите ми.

— Нямам си другарчета. Затова си измислям разни истории. По природа съм си лош, а що се отнася до обкръжаващата среда... Вие с

татко не заслужавате да имате деца. Трябва да се пържите в ада, който сами сте си създали!

Мама застина. Обичах да я наранявам. Въпреки това, не се почувствах доволен. Защо не се разсмях? Защо се втурнах към стаята си и се хвърлих разридан на леглото?

Помислих си за единствения човек, който е нямал нужда от никого. Малкълм. Бил е уверен в себе си. Никога не е изпитал колебание. Знаел е как да преобърне всяко решение в своя полза. Смръщих вежди, прегърбих се и тръгнах по коридора с тътреща се походка. Джори танцуваше с Мелъди. Отидох в стаята на мама.

— Престани да пишеш! — креснах аз яростно. — Джори и Мелъди са на прага на греха! Целуват се... ще си направят бебе!

Мама се обърна усмихната.

— Барт, за да се роди бебе, е необходимо нещо повече от целувка. Джори е човек с достойнство. Той не би се възползвал безскрупулно от едно невинно момиче, което е достатъчно умно и възпитано, за да знае кога да спре.

На мама не й пукаше. Интересуваше я само проклетата й книга. Беше все едно дали танцува или пише. Пак не ми обръщаше внимание. Винаги си е намирала някакво по-добро занимание от игрите с мен.

Свих юмруци и заблъсках по рамката на вратата. Един ден ще й стана господар. Тогава ще се вслушва в думите ми. Ще разбере с кого е трябвало да се занимава по-често. Когато преподаваше балет, й оставаше повече свободно време. Сега само ПИШЕ. Реди купища хартия и продължава да трака на машината.

Мама забрави за присъствието ми. Постави нов лист хартия. Дори не забеляза как измъквам под носа й една от кутиите, претрупана с изписани страници.

Джон Амос ще иска да види писанията й. Все пак, аз ще ги прочета първи. Дори и да ми се наложи да прибягвам до речника през пет минути. Ще намеря начин да разбере по-дългите думи.

— Лека нощ, мамо.

Тя не ме чу. Продължи да пише, погълната изцяло от работата си.

Никой не си е позволявал да пренебрегне Малкълм. Хората са ставали на крака при всяка негова дума. Ще се приуча на неговите маниери.

Измина една седмица. Веднъж видях Джори и мама в репетиционната зала.

— Недей да мислиш, че може да паднеш — рече Джори и помогна на мама да раздвижи болния си крак. — Аз съм до теб. Загубиш ли равновесие, ще те поема. Успокой се и ще видиш как ще се справиш.

Май беше на погрешен път. Мама пристъпваше с мъка. Джори придържаше кръста ѝ, което ѝ помогна да извърви известно разстояние, без да падне. Задържа се до стената и изчака изнемощяла брат ми да придвижи количката. Той ѝ помогна да седне.

— Виждам как здравето ти укрепва, мамо.

— Ох, много бавно се възстановявам.

— Може би седиш прекалено дълго над пишещата машина. Помниш ли, че лекарят препоръча да се разхождаш начесто?

Мама кимна уморена.

— Кой се обади по телефона, Джори? Защо не пожелаха да разговарят с мен?

— Беше мадам Мариша — отвърна Джори усмихнат. — Писах ѝ за злополуката ти, а тя реши да дойде, за да поеме уроците ти по балет. Мисля, че това е чудесно.

Мама не изглеждаше много зарадвана. Колкото до мен, аз не мога да понасям старата вещица.

— Трябваше да ме предупредиш, Джори.

— Но, мамо, тя искаше да те изненада. Не биваше да ти казвам, но реших, че ще е по-лошо, ако се появи съвсем ненадейно. Предполагах, че ще искаш да се подготвиш, разкрасиш... да подредиш къщата...

— С други думи, не съм твърде изрядна в момента?

— Мамо — пусна Джори най-чаровната си усмивка, — ти си винаги красива. Знаеш го много добре. Но напоследък доста отслабна. Трябва да се храниш по-добре, да излизаш на чист въздух. В края на краищата, никой велик роман не е бил написан за няколко седмици.

Проследих брат ми и мама в градината. Те се редуваха до люлката на Синди. На мен не ми позволяваха да я люлея. Никой ми няма доверие. Защо просто не ме оставят на мира? И без друго психиатърът доникъде не я докара.

— Джори, от време на време ми става много мъчно. Слушам те как си пускаш класическа музика, а не мога вече да изразя чувствата, които напират в мен. Ето и сега. Още с първите акорди на увертюрата ми се сви сърцето. Копнея да танцувам отново. Колкото е по-силен копнежът ми, толкова повече се увличам от писането. То е моето спасение сега. Струва ми се, обаче, че Барт ненавижда заниманията ми. Каквото и да направя, все не мога да му угодя.

— Голяма работа — рече Джори, но по лицето му се изписа притеснение. — Той просто не знае какво иска. Станал е доста странен напоследък.

Изобщо не съм странен. Те са странните. Мислят си, че балетът, книгите и приказките имат някакво значение! Всички разумни хора знаят, че единственото нещо, което си струва, са парите. Те управляват света.

— Джори, опитвам се да бъда внимателна с Барт. Да проявя нежност към него. Но той винаги ме отблъсва. Психиатърът каза, че брат ти се разкъсва между обичта и омразата си към мен. Ще споделя с теб една тайна. Поведението на Барт се отразява зле върху възстановяването ми.

Не можех повече да ги слушам. Ще се прокрадна в спалнята ѝ и ще открадна още една част от ръкописа. Джон Амос вече беше прочел първата партида. Върнах предишните страници и взех следващата купчина.

Разположих се в леговището си сред храстите и се зачетох. Глупавата Синди пищеше и се смееше на висок глас. Де да можех и аз да я полюлея! Така ще я засиля, че да изхвърчи над стената и да плъосне в басейна на имението. Той е винаги празен.

Книгата на мама беше много интересна. Една от главите се казваше „Пътят към богатството“. Нима момиченцето в книгата е моята майка? Нима наистина е била заключена в спалнята заедно с двете си братчета и сестричето?

Четох докато падна здрач и се спусна мъглата.

Станах и тръгнах към къщи. В съзнанието ми се въртеше заглавието на следващата глава, „Таванът“. Едно великолепно място за складиране на тайни притежания. Видях как мама целува татко и го подкача дали не се е влюбил в някоя от хубавичките медицински сестри.

— Падаш ли си по двайсетгодишни блондинки, Крис?

— Кати, не се шегувай с любовта ми към теб — рече татко засегнат: — Не обичам подобни забележки. Знаеш, че целият съм ти се отдал. Страстта ми е почти видиотяваща.

— Защо? — попита мама.

— Защото ти не ми отвърщаш със същото, Кати! Не поставяй книгата си между нас.

— Не разбирам.

— Много добре знаеш какво имам предвид! Миналото ни се събужда отново. Виждам как го преживяваш с всеки изписан ред. Надзъртам от време на време в стаята и те улавям да се раздираш от ридания или да се смееш неистово. Повтаряш на глас думите на Кори и Кари. Кати, ти преживяваш отново разказа си.

— Прав си, Крис — отвърна мама и сведе глава. — Седя на писалищната си маса и се впускам назад във времето. Озовавам се отново сред пустотата на тавана. Сред тишината, която е по-заплашителна от гръмотевична буря. Самотата на отминалите години ме връхлита за пореден път и ме притиска надолу. Вдигам поглед и забелязвам с учудване, че прозорците са отворени. Не мога да повярвам, че баба няма да се спусне отнякъде, за да ни се скара, че не сме пуснали щорите. Понякога се стряскам от присъствието на Барт. В първия миг го вземам за Кори, но после се сещам, че тя нямаше черна коса. Улавям се как си мисля, че Синди трябва да е по-височка. Вече не знам дали виждам нея или Кори. Дали живея в миналото или настоящето.

— Кати — каза татко разтревожен, — трябва да престанеш да пишеш.

Браво, татко! Накарай я да се откаже!

Мама се отпусна разхлипана в прегръдката му. Той я притисна към себе си и зашепна нежни думи на ухото ѝ. Люлееха се напред-назад като истински любовници. Приличаха на двойките, които се разхождаха из гората. Много обичах да ги шпионирам.

— Не е ли по-добре да отложиш довършването на книгата до момента, когато децата ни ще са пораснали и задомени?...

— Това е невъзможно! — извика мама безпомощно. — Миналото не ми дава мира. Трябва да се излее от мен. Чувствам с интуицията си,

че когато завърша романа и го видя публикуван, ще се освободя веднъж завинаги от омразата към мама!

Татко замълча. Продължи да я гали с поглед, зареян в пространството.

Измъкнах се, за да стигна до градината. Хич не искам да пристига бабата на Джори. Мама също не я обича. Усетих го по напрежението, което я обзе при споменаването на гостенката.

— Миличък Барт — извика баба откъм нейната страна на стената, — цял ден те чакам да дойдеш. Когато се забавиш, ме обземат какви ли не притеснения. Хайде де, не се цупи. Готова съм на всичко, за да ти угодя.

Затичах се, покатерих се по стената и се спуснах по стълбата, която вече ме чакаше от другата страна.

Баба обсипа лицето ми с целувки. Слава Богу, че се сети да вдигне отвратителния си воал.

— Тази стълба ще стои винаги тук. Не искам да се излагаш на опасности, миличък. Толкова много те обичам. Всеки път, щом те видя, си мисля колко би се гордял баща ти, ако знае, че има такъв син. Такъв прекрасен, умен син!

Прекрасен? Умен? Брей... как не съм го знаел досега! Хубаво е да те хвалят. Още малко и ще повярвам, че съм не по-малко красив и талантлив от Джори. Това се казва баба. Обича само мен и никого друго. Може би Джон Амос не бе съвсем прав по отношение на нея.

Пак седнах в скута ѝ, а тя ми предложи сладолед, бисквити и шоколадов кекс. Накрая ме напои с чаша мляко. Разположих се още по-удобно и облегнах глава на гърдите ѝ. Усетих мириса на лавандула. Пъхнах палец в устата си и се унесох.

— Изпей ми приспивна песничка... никой не ме е приспивал досега... мама пее само на Синди.

ЛЕКА НОЩ И ЛЕК СЪН...

Почувствах се съвсем мъничък. Спомних си как като двегодишен седях в скута на майка си и тя пееше същата песен.

— Събуди се, миличък — погъделичка ме баба с крайчеца на ръкава си. — Време е да се прибираш. Родителите ти ще се разтревожат, а и без друго си имат достатъчно грижи.

Джон Амос отново стоеше в ъгъла. Погледът му бе лъснал зловещо. Той не обичаше нито баба, нито членовете на семейството ми. Само Малкълм и аз бяхме спечелили уважението му.

— Бабо — прошепнах аз и скрих лице, за да не му дам възможност да разчете думите ми по движенията на устните, — недей да казваш пред Джон Амос, че ти е жал за родителите ми. Онзи ден го чух да разправя, че те не заслужават съчувствие. — Усетих я да потръпва. — Какво точно означава думата „съчувствие“?

Баба въздъхна и ме притисна към себе си.

— Чувство на съпричастност към чуждата болка. Иска ти се да помогнеш, но нямаш възможност да го направиш.

— Че каква полза има от него тогава?

— То не е свързано с някакъв конкретен резултат — отвърна баба натъжена. — И все пак е добре да усещаш човечността у себе си. Така се стига до правилните решения, които биха могли да бъдат в помощ на другите.

Джон Амос ме бе причакал сред тъмните сенки на градината.

— Не забравяй, че Господ помага на този, който си помага сам, Барт. — Подаде ми ръкописа на мама и рече: — Постави страниците на мястото им. Внимавай да не ги изцапаш. Донеси следващата част. Прочетеш ли всичко, ще знаеш как да разрешиш проблема си. В книгата и го пише. Не разбираш ли, Барт? Именно това обяснява желанието и да я завърши.

ОТКАКТО СВЯТ СВЕТУВА

Бабата на Джори пристига. От Грийнглена в Южна Каролина. Там гробовете растат като гъби. Всеки ден се събуждам с предчувствието, че грозното ѝ лице ще изскочи отнякъде.

Моята баба е сто пъти по-добра. Напоследък вдига по-често воала си. Слага си дори по малко грим. За да ми се хареса. Веднъж дори облече една красива рокля, но гледаше Джон Амос да не я види. Само на мен беше позволено да се насладя на красотата ѝ.

— Барт, моля те, не се задържай много в стаята на Джон.

— Няма, бабо. Ние не се разбираме много-много.

— Радвам се да го чуя. Джон е зъл човек, Барт. Жесток, равнодушен и безсърдечен.

— Ъ-хъ. Хич не обича жените.

— Той ли ти го каза?

— Да. Напоследък се чувствал самотен, защото си престанала да разговаряш с него.

— Не му обръщай внимание. Постарай се да не му се мяркаш пред очите. Идвай по-често. Знаеш колко те обичам. — Баба потупа възглавницата на дивана, за да седна до нея. Вече не държеше толкова на люлеещия се стол, освен ако Джон не е наблизо.

— Какво прави той в Сан Франциско?

Баба се смръщи, взе ме в ръце и ме притисна до розовата си, копринена рокля.

— Джон е възрастен човек, но апетитите му се задоволяват трудно.

— Кои са любимите му ястия? — Не можех да проумея как един старец с изкуствени зъби, който едва предъвква пилешко месо, може да има голям апетит. Знаех, че обикновено си подбира пюре, мармалад и зальци, накиснати в мляко.

Баба се изсмя и ме целуна.

— Как е майка ти? Проходи ли вече?

Смени темата. Не иска да ми каже кои са любимите гозби на Джон.

— Ами оправя се. Поне така казва на татко. Понякога се опитва да ходи с бастун, но го пази в тайна от баща ми.

— Защо?

— Не знам. По цял ден си играе със Синди или пише. Само това прави. Честна дума! Книгите я увличат като балета. Трябва да я видиш как се променя, когато пише...

— О, Боже, надявах се, че ще се откаже — промърмори баба.

Аз също. Но изглежда и двамата бяхме на погрешен път.

— Бабата на Джори пристига всеки момент. Имам чувството, че ако се настани у нас, ще избягам където ми видят очите.

Старицата отново изпъшка.

— Не се притеснявай, бабо — успокоих я аз, — ти си много по-важна от нея.

Върнах се вкъщи по обяд. Бях преял със сладолед и кейк. (Сладките работи взеха да ми омръзват.) Мама се упражняваше пред огледалото в залата за репетиции. Скрих се зад един стол. Сигурно бяхме единственото семейство, което притежава стая с такова огромно огледало.

— Барт, ти ли се криеш зад стола?

— Не, мадам. Говорите с Хенри Лий Джоунс...

— Нима? Откога чакам подобна възможност! Радвам се, че най-сетне Ви открих.

Изкикотих се радостно. Тази игра ми бе позната от най-ранна детска възраст.

— Мамо, можеш ли да ме заведеш на риболов още днес?

— За съжаление съм отрупана с работа. Ще гледам да я свърша до утре.

Утре. Винаги отлага за другия ден.

Свих се в един тъмен ъгъл. Понякога проследявах мама прегърбен като Малкълм на старини. Наблюдавах я от сутрин до вечер, за да разбера дали е толкова грешна, колкото я изкарва Джон Амос.

— Барт! — разнесе се над мен гласът на Джори. Никога не успявах да му се изплъзна. — Какви са тези щуротии! Някога споделяше с мен всичко. Сега си решил да не общуваш с никого.

Хайде де. Та аз си говоря с баба и Джон. Разтегнах устни в презрителна усмивка и се обърнах към мама, която тромаво се приближи към мен.

Джори ме остави да се забавлявам както си знам. Дали мама е грешна? Как бих могъл да споделя всичко това с Джори, след като той не би повярвал, че съм бил излъган относно истинския си баща! Той е убеден, че съм син на доктор Пол.

Седнахме да вечеряме. Мама и татко си разменяха шеги, а аз приковах поглед в жълтата покривка. Защо се храним на нея поне веднъж седмично? Защо баща ми постоянно повтаря, че мама трябва да се научи да забравя и прощава?

— Мамо — рече Джори, — довечера имам среща с Мелъди. Ще я заведа на кино, а после ще идем в един клуб, където не сервират концентрати. Мислиш ли, че ще бъде в реда на нещата да я целуна за лека нощ?

— Ама че въпрос! — изсмя се мама. — Разбира се, че ще я целунеш. Кажи й колко приятно си прекарал вечерта с нея и... е, това е.

— Добре — отвърна Джори развеселен. — Научих наставленията ти наизуст. Мелъди е едно мило, невинно момиче, което би се обидило, ако се възползвам от чувствата й. Ето защо аз ще я обидя, като не се възползвам от чувствата й.

Мама му се изплези, а той се усмихна още по-широко.

— Как върви писането? — попита той.

Въпросът му бе извънредно глупав. Мама бе казвала неведнъж, че работата й изцяло я е погълнала, а татко се оплакваше, че не може да заспи от светлината на нощната й лампа. Що се отнася до мен, нямах търпение да прочета следващата глава. Понякога ми се струваше, че всички случки в книгата са измислени. Не можех да повярвам, че мама е разказала истината. С нея си приличахме в едно отношение — и двамата обичаме да фантазираме.

— Джори, ровил ли си се из ръкописа? Някои страници ми се губят.

— За Бога, мамо. Много добре знаеш, че не бих прочел нищо без твое разрешение. Да смятам ли, че съм се сдобил с позволението ти?

— Един ден, когато станеш голям мъж, аз сама ще настоявам да прочетеш книгата ми. Всъщност обемът й расте непрестанно, така че

може да излязат и две книги.

— От къде черпиш идеите си?

Мама се наведе и вдигна една стара тетрадка.

— Оттук. И от паметта си. — Прелисти набързо няколко страници и продължи: — Какъв едър почерк съм имала на дванайсет години... С годините почеркът ми се смалвява.

Джори грабна ненадейно дневника ѝ, втурна се към прозореца и изчете няколко изречения. Мама набързо си прибра тетрадката.

— Допуснала си правописни грешки тук-там, мамо — рече закачливо той.

Отношенията им са направо отвратителни. Държат се един с друг като че ли са връстници, а не майка и син. Мразя я. Мразя непрестанното ѝ дращене по белия лист. Мразя моливите, химикалките, гумичките, речниците и всички останали джунджурии. Вече си нямам майка. Нямам и баща. Никога не съм имал истински баща. Никого си нямам. Нямам си и куче дори.

Лятото преваляше. Почувствах се стар и изнемощял. Мъдър и циничен. Бях съгласен с Малкълм, че светът се разваля с всеки изминал ден. Вече никоя играчка не ми доставяше удоволствие. Дори имението на баба престана да ми се струва огромно.

Излегнах се на сеното в обора и се посветих на десетте страници, определени като задължително дневно четиво от Джон Амос. Задъвках един стрък и отворих на означеното място.

„Помня добре денят, когато се завърнах у дома дваисет и осем годишен. Баща ми най-сетне се бе оженил повторно. Съпругата му бе едва на шестнайсет години. Веднага разбрах, че се е омъжила за него заради парите му. Беше много красива.

Оливия, моята собствена съпруга, никога не е изпъквала с хубост. Избрах я, защото бе мила и имаше заможен баща. Роди ми двама сина, но сърцето ми не ѝ принадлежеше. Та как можех да я сравня с Алиша, шестнайсетгодишната си мащеха...”

Тези любовни глупости винаги ме отегчаваха. Уф, загубих страницата. То и без друго прескачах местата с целувките. Не можех да повярвам, че човек, който мрази жените, ще изпита желание да ги милва и докосва.

А, ето докъде бях стигнал.

„Алиша роди първото си дете. Надявах се да е момиче, но се оказа момче, още един син, с когото трябва да делим имането на баща си. Помня как стоях до вратата на спалнята ѝ. Тя се бе излегнала с бебето. Мразех ги от дъното на душата си.

Алиша се усмихваше доволна. Сигурно предполагаше, че съм дошъл, за да я приветствам с отрочето ѝ.

— Мила мащехо — рекох аз за нейна изненада, — синът ти няма да доживее подялбата на наследството, защото аз ще му попреча да го стори.

— Не ме интересуват бащините ти пари, Малкълм. Моят син също ще ги остави настрана. Той ще припечелва хляба си честно. Няма да се издържа от чуждо имане. Аз ще го науча на истинските ценности в този живот. Ти нямаш понятие от тях.“

Думите ѝ ме жегнаха така болезнено, че ми се дося да ѝ зашлевя плесница.

Какви ли ценности е имала предвид? Върнах се отново към дневника на Малкълм, който продължаваше с периода от петнайсет години по-късно.

„Дъщеря ми Корин е копие на майка си. Виждам я как расте, как се превръща в жена. Гърдите ѝ напъпват все повече. Някой ден и тя ще омагьосва мъжете. Веднъж улови погледа ми, втренчен в бюста ѝ, и се изчерви. Е, поне има чувство за срам.

— Корин, обеща ми, че никога няма да се омъжиш и да изоставиш баща си на старини. Искам да се закълнеш.

Лицето ѝ пребледня от уплаха, че пак ще я заключат на тавана.

— Ако ми го обещаеш, ще ти завещая цялото си богатство. До последния цент.

— Но татко — склони тя опечалено глава, — аз искам да се омъжа и да имам деца.

Закле се, че ме обича, но по погледа ѝ познах, че ще ме изостави при първата възможност.

Ще се погрижа да не се среща с мъже. Ще я пратя в девическо училище със стриктни порядки, основани на религиозния морал.“

Затворих дневника и тръгнах към къщи. Според мен Малкълм не е трябвало да се жени за Оливия и да си има деца. От друга страна, тогава баба нямаше да я има. Макар и да не бе оправдала доверието ми, аз все още я обичах.

На следващия ден се затворих отново в обора, за да прочета спомените на петдесетгодишния Малкълм.

„Между дъщеря ми и природения ми брат се извършва нещо греховно. Направих всичко по силите си, за да ги хвана, когато се докосват, но те проявяват извънредна хитрост. Оливия ме убеждава, че страховете ми са безпочвени. Според нея Корин не би се влюбила в чичо си. Не бива да се забравя, че самата Оливия е същество от женски пол, на което не трябва да се вярва. Как можа да ме придума да покана брат си! Струва ми се, че извърших най-голямата грешка в живота си!“

Значи и Малкълм е допускал грешки в отношенията с близките си. Защо не е позволявал на синовете си да станат музиканти, а на дъщеря си — да се омъжи? На негово място бих се отървал с радост от нея. Де да можеше и Синди да изчезне така някой ден!

Тикнах дневника под сеното на пода и хукнах към имението. Очаквах да прочета как се печели власт, как се става богат... Оказа се, че той пише само за разочарованията си от синовете, жената и дъщерята.

— Здравей, миличък! — посрещна ме баба. — Къде беше? Как е коляното на майка ти?

— Зле — отвърнах аз. — Лекарите казват, че вече няма да може да се занимава с балет.

— Колко жалко... Много ми е мъчно за нея.

— А пък аз съм доволен. Така татко и тя ще престанат да танцуват валс в дневната.

Баба изглеждаше извънредно натъжена.

— Бабо, мама не те обича.

— Откъде знаеш? Та тя дори не подозира присъствието ми.

— Понякога ми напомняш за нея.

— Много съжалявам, че няма да я видя отново на сцената. Беше толкова лека и грациозна. Олицетворение на музиката. Майка ти е родена балерина, Барт. Сигурно се чувства ужасно в момента.

— Ни най-малко — отвърнах аз припряно. — Тя се занимава по цял ден с книгата си. Нищо друго не ѝ трябва. Прекарва часове до баща ми в леглото. Чувам ги да си говорят за някаква голяма къща в планините. За някаква огромна старица, облечена винаги в сиви дрехи. Аз се крия в дрешника и им слушам измишльотините.

Баба се стресна.

— Нима шпионираш родителите си, Барт? Това не е хубаво. Големите имат нужда от усамотение. Всеки има нужда от това.

Аз се засмях. Стана ми приятно от мисълта, че понякога шпионирах самата нея.

Баба дълго ме гледа и най-сетне се усмихна.

— Шегуваш се, нали? Убедена съм, че баща ти се е занимал достатъчно добре с възпитанието ти, за да не вършиш подобни работи. Барт, ако искаш да те уважават и обичат, трябва да се отнасяш с всички така, както би искал да се отнасят с теб самия. Би ли се зарадвал, ако разбереш, че те шпионирам?

— НЕ! — изревах аз ужасен.

Пак ме заведоха при онзи откачен лекар. Той ме накара да легна на кушетката и да затворя очи. Седна зад мен и заниза глупавите си въпроси.

— Днес Барт Шефийлд ли си или Малкълм?

Няма да му отговоря.

— Каква е фамилията на Малкълм?

Не е негова работа.

— Какво изпитваш след инцидента с майка ти?

— Радост.

Това го изненада. Написа нещо в бележника си, почервенял от възбуда. Реших да продължа в същия дух.

— Искам Джори да падне и да си строши двата крака. Тогава ще го изпреварвам в ходенето и тичането. Ще започна да го превъзхождам във всичко. И когато вляза в стаята, ще поглеждат към мен, а не към него.

Психиатърът изчака да довърша, но аз замълчах.

— Мисля, че разбирам, Барт. Ти се страхуваш, че майка ти и баща ти обичат повече Джори.

— Майка ми ме обича! — разкресях се аз. — Всичко е заради балета. Ако можех да танцувам, нямаше да се прехласва по Джори. Някога исках да стана лекар. Вече не го искам, защото знам, че истинският ми баща е бил не лекар, а адвокат.

— От къде го научи?

Няма да му кажа. Това не го засяга. Знам го от Джон Амос, а веднъж чух баба да го споделя с татко. Нищо. Адвокатите са умни хора. И аз ще стана умен. Виж, танцьорите нямат капка мозък. При тях всичко е до краката.

— Има ли нещо друго, което искаш да споделиш, Барт?

— Да! — троснах се аз, скочих от кушетката и грабнах ножчето за отваряне на писма. — Снощи имаше пълнолуние. Погледнах през прозореца и ми се прииска да завия. После ми се доця да вкуся топла кръв. Спуснах се към гората и попаднах на една красавица с дълга, руса коса.

— Какво направи тогава?

— Убих я и я изядох.

Психиатърът пак си отбеляза нещо, а аз посегнах към близалките, оставени за по-малките пациенти. Натъпках си джобовете

до пръсване, за да занеса и на баба.

Когато се върнах вкъщи, изтичах веднага до обора и разтворих дневника на Малкълм. Искях да разбера какво го е привличало у жените, които е презирал.

„Есента отново дойде. Дърветата светнаха в пищни, меки цветове. Проследих Алиша в гората. Тя бе добра ездачка, така че трябваше да я настигна на галоп. Бе толкова запленена от красотата на деня, че остана глуха за звука от копитата на коня ми. За миг я изгубих от погледа си. Реших, че трябва да е поела към езерото, където плувах като дете, преди зимата да скове водата.“

Много обичам близалките с вкус на череша. Смучех ли смучех, докато ми почервенеет езика. Много е приятно да четеш и да похапваш нещо сладко. Прехвърлих набързо сантименталните глупости и стигнах до мястото, където Малкълм бе започнал да трупя състояние.

„Намерих я в езерото. Тялото ѝ бе като изваяно. Не можех да се примиря с мисълта, че баща ми се наслаждава на такава красавица, а аз трябва да се задоволя със суховатото тяло на жена, която е свикнала единствено да се покорява, но не знае как да дари удоволствие.

Алиша излезе на брега. Дъхът ми секна, когато я видях огряна от слънцето. Великолепната ѝ коса бе уловила всички багри на есента, а мъхът между краката ѝ бе влажен и тъмен.

Тя ме видя и застина. Не бях усетил как съм излязъл иззад храстите.“

Слава Богу, че го е разубедила с шамара си. Малкълм най-после заприлича на себе си.

„Скъпо ще ми платиш за това, Алиша. И ти, и синът ти няма да видите бял ден. Няма жена, която да ме е отблъснала, след като веднъж ме е примамила...“

Затворих дневника и се прозях.

МАДАМ М.

Баба Мариша изпрати още едно писмо, за да ни уведоми, че идва на гости и ще поеме часовете на баба в балетната школа.

„Ще имам възможност да постоя при внуците си, за да ги обогатя с житейския си опит“ — завършваше тя писмото си.

Мама не бе много близка с мадам М., така че не се радваше на пристигането ѝ. Това ми се струваше някак странно, тъй като обичах и двете.

Мадам М. закъсняваше. Изгладнели всички очаквахме появата ѝ, седнали около кухненската маса. Беше се обадила по телефона, за да предупреди, че не желае да я посрещнем, тъй като ценяла високо собствената си независимост. Така или иначе, мама помогна на Ема да приготвят специален обяд. Жалко, че ястията изстиваха.

— Тази жена е доста нетактична — оплака се баща ми и погледна часовника си за десети път. — Ако бе позволила да я взема от летището, вече да е пристигнала.

— Затова пък настоява всичките ѝ ученици да проявяват безукорна точност — усмихна се мама подигравателно.

Татко хапна набързо и се върна в болницата. Мама се оттегли в спалнята, за да поработи над книгата си.

— Хайде да си измислим занимание, Барт — предложих аз. — Какво ще кажеш за една игра на дама?

— Не ща! — сопна се той, свит в тъмния си ъгъл. — Дано да пукне тая старица!

— Как можа да го кажеш, Барт!

Брат ми замълча. В този момент се разнесе звън от входната врата. Втурнах се, за да отворя.

Баба стоеше на прага широко усмихната и доста поразрошена от пътуването.

Беше седемдесет и четири годишна. Някога косата ѝ е била черна като абаносово дърво, сега бе цялата побеляла. Барт я бе оприличил на скункс. Според него косата ѝ била толкова мазна, че сигурно я поливала с олио преди заспиване. За мен, обаче, баба бе една от най-

чудесните жени на света. Прегърнах я разплакан от радост. Тя не удостои Барт дори с поглед.

— Божичко, Джори, какъв хубавец си станал!

Кокът ѝ бе толкова голям, че ми се стори изкуствен.

— Мога ли да те наричам „баба“, когато не водиш час по балет?

— Да, разбира се. Но само когато сме сами, нали?

— Ето го и Барт — казах аз, за да ѝ напомня, че трябва да прояви известна любезност. Те не се обичаха много-много. Баба кимна и отново забрави за присъствието му.

— Много се радвам, че ще те видя насаме за няколко минути — рече мадам и ме прегърна отново. Хвана ме за ръка и ме поведе към дивана. Барт ни наблюдаваше сврян в ъгъла. — Когато ми писа, че няма да дойдеш това лято, направо се поболях. Още тогава реших, че е крайно време да прекратим посещенията веднъж годишно. Помислих си, че трябва да продам балетната школа и да се преместя при вас. Е, аз не знам дали майка ти ще се зарадва на помощта ми, но не можах да издържа раздялата.

— Полетът беше ужасен — продължи тя. — Сума ти въздушни дупки. Преди да се кача на самолета ме претърсиха. Като да съм престъпник. Да знаеш само колко време кръжахме над летището, преди да получим разрешение за кацане! За малко да повърна. Най-сетне се приземихме. От подскачанията по пистата щеше да ми се откъсне главата. Ами онзи с таксито! Божичко, да знаеш само колко пари ми поиска! Сигурно ме взе за милионерка. Ето защо реших, че трябва да си купя собствена кола. Да я взема на старо. Някой модел, който би се харесал на Джулиан. Казвала ли съм ти, че баща ти много обичаше да човърка стари коли? Правеше ги като нови.

Поне сто пъти го бе повторила.

— Та тъй се оказа, че трябва да платя цели осемстотин долара. Качих се на колата си и поех към долината. Движих се по картата. Голяма радост бе да знам, че идвам при теб, моя любим внук и единствен наследник на Джордж. Помня как баща ти си беше купил кола още в юношеските години. Връщаше се вкъщи и все предлагаше да ме повози. Как се гордееше с тези трошки, спасени от гробището за автомобили!

Погледът ѝ бе толкова жив и любвеобилен, че се почувствах обзет от безпределна нежност към нея.

— И аз май започвам да говоря само за миналото. Дядо ти беше много щастлив, когато се роди Джулиан. Помня как държах бебето на ръце и гледах съпруга си. Беше толкова красив мъж, че сърцето ми преливаше от гордост. Пък и раждането се оказа лесна работа. Баща ти беше съвършеното бебе. Очарова ме от самото начало.

Прииска ми се да я попитам на колко години е била, когато е родила баща ми, но не ми достигна смелост. Въпреки това, тя като че ли прочете въпроса в погледа ми.

— Не е твоя работа на колко съм години — сопна се баба и отново ме целуна. — Хм, ама ти си по-красив и от баща си, когато беше на твоята възраст. А си мислех, че е най-хубавото дете на света. Винаги съм казвала на Джулиан, че ще изглежда много добре загорял от слънцето. Той пък все гледаше да ми противоречи. — По лицето ѝ премина сянка. Погледна към Барт, който очевидно проявяваше интерес към разговора ни.

Баба носеше пак черната рокля, която сякаш ставаше все по-твърда с годините. Отгоре ѝ бе наметнала позахабено елече от леопардова кожа.

— Никой не опозна баща ти истински, Джори. Никой не успя да се наложи над него. Никой, освен майка ти.

Мадам М. въздъхна и продължи:

— Ето защо реших да опозная сина на Джулиан по-добре, отколкото самия Джулиан. Трябва да те накарам да ме обикнеш, защото ми се струва, че Джулиан странеше от мен. Винаги съм вярвала, че детето на Джулиан и Катрин ще стане най-прочутият балетист, без да страда от задръжките на баща си. Майка ти ми е много скъпа, Джори. Много скъпа. Тя не би повярвала, но това е самата истина. Признавам, че понякога съм се държала грубо с нея, но то бе защото ми се струваше, че не може да оцени Джулиан.

Отдръпнах се, притеснен от темите, които засегна. Все пак мама бе по-важна за мен. Не можех да говоря зад гърба ѝ. Баба забеляза отношението ми, но не се поколеба да продължи в същия дух:

— Чувствам се самотна, Джори. Имам нужда от близостта ти, както и от присъствието на майка ти. Най-неприятното нещо на остаряването е самотата. Ставаш излишен. Никой не се интересува от теб.

— Бабо! — извиках аз и я прегърнах. — Никога вече няма да се почувстваш самотна или излишна. Ние сме твоето семейство. Виж къщата ни. Не е ли чудесна? Можеш да останеш при нас. Казвал ли съм ти, че мама сама избра мебелите?

Мадам се огледа с любопитство.

— Да, всичко е много красиво. Чувства се, че го е пипнала ръката на Катрин. Къде е тя?

— Горе в стаята си. Пише.

— Пише писма? — попита баба засегната, сякаш искаше да каже, че мама би трябвало да се занимава с нея вместо с подобни баналности.

— Бабо, мама пише книга!

— Книга! Балерините не пишат книги!

Засмях се, скочих и направих няколко балетни стъпки.

— Уважаема госпожо, балерините и балетистите могат да правят каквото си пожелаят. Професията ни изисква такава всеотдайност, че нищо не би ни уплашило.

— Плаши ни неуспехът — отсече баба. — Хората от света на балета са толкова амбициозни, че всеки неуспех може да ги срина за цял живот. Още една погрешна стъпка и майка ти ще рухне.

Стана ми много смешно. Мама никога не би рухнала, ако ще пощальонът да я отрупа с цял кош отрицателни отзиви за работата ѝ.

— Къде е баща ти?

— В болницата. Помоли да го извиня. Искаше да те посрещне, но ти закъсня.

Баба изсумтя. Очевидно не приемаше обяснението.

— Е — изправи се тя и огледа стаята критично, — май е време да се представя на Катрин. Предполагах, че е чула гласа ми.

Не се и съмнявам. Баба притежаваше доста писклив глас.

— Мама така се е отдала на заниманието си, че на моменти околният свят престава да съществува за нея.

— А-ха! — изсумтя отново мадам М. Тръгна зад мен по коридора. Аз почуках тихичко по вратата на спалнята.

— Имаш гостенка, мамо.

За миг ми се стори, че по лицето на мама се изписва огромно учудване. Мадам пристъпи невъзмутима напред и се тръшна без покана на фотьойла от кадифе.

— Мадам М.! — извика мама. — Чудесно е, че сте тук. Най-сетне се решихте да ни посетите.

Защо изглеждаше така нервна? Защо постоянно поглеждаше към снимките на нощното си шкафче? Там бяха портретите на татко, доктор Пол и Крис.

Мадам също погледна към снимките и се намръщи.

— Имам и по-хубави портрети на Джулиан, но Джори ги е взел при себе си — побърза да обясни мама.

— Изглеждаш много добре, Катрин — измърмори баба.

— Това е защото се чувствам добре. Благодаря ви. — Ръцете не спираха да се движат в скута ѝ.

— Как е съпругът ти?

— Добре, много добре. Сега е на вечерна визитация. Искаше да Ви види, но не успя, тъй като закъсняхте...

— Хм, разбирам. Съжалявам за закъснението, но хората в тази страна само гледат да те оберат. Платих цели осемстотин долара за една таратайка.

Мама склони глава. Усетих, че се опита да прикрие усмивката си.

— Че какво друго може да се купи за подобна сума? — рече тя най-накрая.

— Катрин, нали знаеш, че Джулиан никога не купуваше колите си скъпо. Е, вярно е, че умееше да поправя автомобили. Това аз не го мога. Може би се подадох на сантиментални чувства. Трябваше да купя онази кола за хилядарка, но нали съм си стисната...

Попита как е коляното на мама. Заздравява ли? Кога ще позволи подновяване на заниманията с балет?

— Всичко е наред — сопна се мама. (Тя не обичаше да я разпитват за травмата.) — Наболява ме само когато вали.

— Как е Пол? Отдавна не съм го виждала. Помня, че женитбата ти много ме ядоса тогава. Не исках да ми се мяркаш пред очите. Дори се отказах от преподаването за някоя и друга година. — Баба пак погледна към снимката на татко. — Брат ти още ли живее с теб?

Настъпи неловко мълчание. Мама изучаваше снимката на Крис. За какъв брат стана дума? Знам, че мама наистина е имала брат, но той е починал. Защо мадам М. погледна към татковата снимка, когато попита за Кори?

— Да — рече мама и съвсем ме озадачи. — Защо не ни разкажете нещо за Грийнглена и Клеърмонт. Как е Лорен дьо Вал? За кого се омъжи? Да не се е преместила вече в Ню Йорк?

— Той си остана стар ерген, нали? — присви очи баба.

— Кой?

— Брат ти.

— Да — свъси се мама. После отново се усмихна. — Мадам, имам за вас една голяма изненада. Осиновихме си дъщеричка. Казва се Синди.

— Тъй ли! Че аз отдавна знам затова! Джори ми писа, че има талант на балерина. Нямам търпение да се срещна с това съвършено създание.

— О, тя е много надарена наистина! Само да я видите как танцува...

— Съпругът ти трябва да е доста възрастен вече — рече баба, без да обръща каквото и да било внимание на снимките на Синди.

— Джори каза ли ви, че пиша книга? Истински празник за душата. В началото ми бе малко трудно, но сега овладях някои основни правила и писането се превърна в истинско удоволствие за мен. — Мама се усмихна, махна няколко пухчета от панталона си, пооправи пуловера си, приглади коса и побутна кутията с хартия на бюрото си. — Стаята ми е много разхвърляна. Имам нужда от кабинет, но къщата ни не го позволява...

— Брат ти също ли отиде на визитация?

Седях и се чудех какъв е този брат, когото споменават. Кори отдавна не е между живите. Вярно е, че ковчегът му бе празен, но...

— Сигурно сте изгладняла. Хайде да се преместим в столовата. Ема ще претопли спагетите. Винаги са по-вкусни на втория път.

— Спагети ли? Нима ядете такива боклуци? Тъпчете внука ми с нишесте? Винаги съм казвала, че тестените изделия трябва да се избягват. Как не го запомни от мен, Катрин!

Много обичах спагети, но се учудих, че мама предложи именно това, защото знаех, че в чест на мадам е приготвено ястие от агнешки бут. Хвърлих един озадачен поглед към майка ми и забелязах, че се е изчервила от притеснение. Вълнението я бе подмладило. Заприлича ми на Мелъди. От какво ли се уплаши толкова?

Мадам М. каза, че няма да спи и да се храни с нас, „за да не ни създава притеснения“. Вече била наела стая в близост до балетната школа на мама.

— Макар и да не си ме молила за помощта ми, Катрин, аз ще бъда повече от щастлива да поема часовете ти. Продадох собствената си школа, веднага щом Джори ми писа за инцидента.

Мама кимна и се втренчи с безизразен поглед в стената.

Няколко дни по-късно мадам М. се озова в кабинета на мама.

— Много подредена жена е Кати — рече тя. — Не е като мен. Представям си на какво ще заприлича тази стая само след няколко дни от нанасянето ми тук.

Любовта ми към баба бе някак странна. Напомняше ми на копнежа по зимата посред летните жеги. Скове ли студът, веднага ти се приисква да настъпи по-скоро пролетта. Имах чувството, че присъствието на баба вече ми дотежава. Макар и възрастна, бе извънредно гъвкава. Видеше ли я човек да танцува, би помислил, че е на осемнайсет години. От време на време сред побелялата ѝ коса се подаваше по някой и друг гарвановочерен кичур. Вече бях разбрал, че баба използва шампоан оцветител. Не знаех защо го прави, след като косата ѝ имаше толкова приятен сребрист оттенък, когато не бе боядисана.

— Сякаш гледам Джулиан! — възкликваше тя всеки път при заниманията си с мен. (Бе уволнила на бърза ръка младата помощничка на мама.) — Но не мога да разбера защо си толкова надменен. Сигурно майка ти ти е внушила това огромно самочувствие. Тя ти казва, че музиката е най-важна, нали? Не я слушай. Същността на балета е в изказа на красивото тяло. Дойдох, за да се притека на помощ. Искам да те спася. Да те науча на съвършенство. Да изградя у теб перфектната техника. Вярно е, че се преместих при вас и заради възрастта си — понижи тя глас. — Скоро ще умра, а още не съм опознала внука си. Реших да изпълня дълга си. Да продължа делото на баща ти и дядо ти. Катрин е постъпила много глупаво с това представление. Та нали е знаела, че не бива да натоварва коляното си! Е, тя не е от най-умните, нали?

Думите ѝ ме разяриха.

— Не ти позволявам да говориш така за мама. Никога не е постъпвала глупаво. Прави това, което смята за необходимо. Нека ти кажа истината. Мама се качи на сцената заради моите нескончаеми молби да застане до мен поне веднъж като истински изпълнител. Направи го заради мен, разбра ли! Заради мен, бабо, не заради себе си!

Баба присви малките си, черни очи.

— Джори запомни най-важното житейско правило — никой не прави нещо в името на другия, ако не очаква да извлече полза от постъпката си.

Мадам изхвърли всички любими дреболии на мама. Запрати ги в кошчето, сякаш че бяха най-обикновени вехтории. После измъкна една голяма торба и за секунди успя да отрупа бюрото с всевъзможни боклуци.

Спуснах се към кошчето, за да спася вещите, които бяха така скъпи на мама.

— Ти май държиш на майка си повече, отколкото на мене — въздъхна баба с такава мъка, че се сепнах. Вдигнах поглед към нея и сърцето ми се сви от жалост. Пред мен седеше една самотна, тъжна старица, която се бе вкопчила в единствената смислена брънка на живота си — в своя внук.

— Бабо, аз те обичам и се радвам, че си сред нас. Хубаво ми е, че ти също ме обичаш. Причините нямат значение. — Целунах набръчканата ѝ буза. — Ще се опознаем по-добре, ще видиш! Ще стана точно такъв, какъвто си искала да видиш Джулиан. Не плачи. Забрави самотата. Моето семейство ти принадлежи изцяло.

Въпреки това баба се разхлипа и ме притисна отчаяно до себе си. Гласът ѝ стана дрезгав и насечен:

— Джулиан никога не е проявил към мен такава сърдечност. Не обичаше ласките. О, Джори, благодаря ти и за малкото любов към мен.

До този момент бях възприемал баба като част от летните ни пътувания. Бях свикнал на нежните думи и похвали в писмата ѝ. Мисълта, че ще бъде сред нас за постоянно, ме притесни. Няма ли да се намеси в живота ни твърде осезаемо?

Напоследък всичко вървеше наопаки. Преди обвинявах новата ни съседка, но старицата в черно пред мен бе сто пъти по-трудно поносима и властна от бабата на Барт. Аз вече няхах нужда от наставления. Измъкнах се от прегръдката ѝ и попитах:

— Бабо, защо всички възрастни жени обичат, да носят черно?

— Дрън-дрън! Кой обича да носи черно!

— Досега не съм те виждал в други цветове.

— Няма и да ме видиш.

— Знам от мама, че си носила черно още преди смъртта на дядо и татко. Да не би да си във вечна жалейка?

Баба се изсмя подигравателно.

— Май черните дрехи те потискат, а? Натъжават те. На мен пък ми носят радост. Така се различавам от останалите. Всеки може да носи пъстротии. Виж, черното е по вкуса на по-особените хора. А и така ми излиза по-евтино.

Стана ми смешно. Доводът с парите сигурно винаги надделява при нея.

— Коя друга възрастна жена носи черно?

Пристъпих няколко крачки. Баба се приближи към мен и се смръщи. Стигнах до вратата и казах с широка усмивка:

— Мадам, чудесно е, че сте сред нас. Отнасяйте се много внимателно с Мелъди Ричарм. Един ден ще се ожения за нея.

— Джори! — изкрещя баба. — Веднага да се връщаш! Да не мислиш, че съм дошла от другия край на света само за да заместя майка ти? Основната ми задача тук е да превърна сина на Джулиан във велик балетист. Катрин има лошо влияние над професионалното ти израстване.

Думите ѝ така ме засегнаха, че ми се дощя да я нараня по някакъв начин.

— Не знаех, че славата ми ще съживи покойниците — извиках аз яростно. Нима си мислеше, че ще ме върти в ръцете си като топче от пластилин? Вече бях достатъчно голям, а мама ме направи завършен артист. Нямам нужда от повече уроци по балет. По-добре да се опита да ме научи как да обичам една стара, капризна и озлобена жена като нея. — Мама ми преподаде всичко съществено, мадам.

Баба ме изгледа с такова презрение, че пребледнях от изненада. Изведнъж се хвърли коленичила на пода пред мен, отметна глава назад и склочи молитвено ръце.

— Джулиан! — провикна се сърцераздирателно тя. — Чуй безсрамните приказки на това четиринайсетгодишно момче! Заклевам ти се тържествено, че преди да склопя очи ще направя сина ти най-

великия балетист на света. Ще стане това, което щеше да бъдеш ти, ако не се увеличаше толкова по колите и жените. Да не говорим за другите ти пороци. Ти ще живееш отново Джулиан! Чрез сина си!

Баба се тръшна изтощена на стола и разкрачи крака.

— Ама и Катрин как можа да се омъжи за тоя стар доктор! Няма капчица разум. Пък и той... Вярно, че беше доста представителен преди години, но бе ясно, че ще се превърне в старец, преди жена му да е достигнала половата си зрялост. Да се беше омъжила за мъж на по-подходяща възраст...

Стоях разтреперан посред стаята. Съзнанието ми бавно подреждаше откъслечните следи. Баба ме бе приковала с поглед. Не можех да мръдна от мястото си, макар и да ми се искаше от все сърце да избягам колкото се може по-бързо.

— Защо трепериш? — попита тя. — Какво е това странно изражение на лицето ти?

— Странно ли е наистина?

— Не отговаряй на въпроса с въпрос — тросна се баба. — Разкажи ми нещо за баща си, за Пол. С какво се занимава, как изглежда... Знам, че беше по-голям от майка ти с двайсет и седем години. Тя е на трийсет и седем сега. Това прави шейсет и две. Правилно ли сметнах възрастта му?

— Да си на шейсет и две не означава де си непременно старец — преглътнах аз тежко.

— Възрастта на един мъж е от голямо значение. Виж, жената е по-устойчива.

— Но това е жестоко — рекох аз. Отново ме обзе неприязън към нея.

— Животът е жесток, Джори! Не прощава никому! Трябва да се възползваш от младостта си, защото решиш ли да изчакаш по-добри времена, те никога няма да настъпят. Колко пъти казвах на Джулиан да забрави за Катрин и нейния старик, но той не можеше да повярва, че едно момиче ще предпочете улегналия мъж на средна възраст пред самия него. И какво стана сега? Джулиан е в гроба, а доктор Пол Шефийлд се наслаждава на любовта, която по право принадлежи на баща ти.

Добре че не можеше да види сълзите ми. Нима мама е излъгала, че татко Пол е жив? Но защо би го направила? Какво нередно има в

женитбата ѝ с по-малкия му брат Крис?

— Джори, струваш ми се попребледнял.

— Няма ни нищо, мадам.

— Не ме лъжи, Джори. Мен не можеш ме измами. Пол Шефийлд защо не пътува заедно със семейството си? Майка ти води само децата и брат си Кристофър.

Сърцето ми щеше да се пръсне от напрежение. Ризата ми бе залепнала от пот.

— Бабо, срещала ли си по-малкия брат на Пол?

— По-малък брат ли! Какво каза? — наведе се баба и ме огледа внимателно. — Никой не е споменавал, че Пол има брат. Дори и когато първата му съпруга удави сина им. Вестниците веднага разгласиха новината, но никъде не писаха, че съществува по-малък брат. Пол Шефийлд има една-единствена сестра.

Щях да повърна. Исках да крещя, да побягна, да направя нещо ужасно със себе си. За първи път разбрах как се чувства Барт в подобни моменти. Несигурен, уплашен, че животът около него ще се разпадне при първата погрешна стъпка.

Мама бе около две години по-млада от Крис. Приличаха си много по произход и външен вид. Разбираха се от една дума.

Мадам се бе навила на кълбо. Сякаш се готвеше за скок връз мен или мама. Бръчките ѝ очертаваха стиснатите устни и присвитите очи. Тя се нацупи и извади кутия цигари.

— Чакай да се сетя какво извинение измисли Кати за отсъствието на Пол последния път. Спомних си. Обади се, за да каже, че ще я придружи Крис, защото Пол имал болно сърце и пътуванията му се отразявали зле. Щяла да го повери на грижите на медицинска сестра. Стори ми се много странно, че ще остави съпруга си, когато има най-голяма нужда от нея и ще пристигне заедно с Крис. — Баба неволно прехапа устни. — Миналото лято не дойдохте, защото Барт мразел „разните му гробове и стари баби“. Ама че глезльо! Това лято пак не ме посетихте заради премеждията на Барт с инфектиралата рана. Нищо. Нека си пати майка ти от това хлапе. Тъй ѝ се пада. Много бързо си намери любовник. Синът ми едва-що бе положен в гроба. Пък и този Пол. Уж му било болно сърцето, а не знам да е получил инфаркт. Виж, Крис е винаги на линия.

Тръгнах към вратата и баба млъкна изненадана. Опитах се да прикрия съмненията, които ме бяха обзели. Никога не бях изпитвал по-силна уплаха. Тя ме гледаше, а аз чувах как зъбчатите колелца тракат в ума ѝ. Бе скроила някакъв план, за който вече се досещах.

— Хайде, слагай якето — рече тя и скочи пъргаво на крака. — Ще дойда у вас да си поговоря с майка ти.

СТРАШНАТА ИСТИНА

— Джори — рече мадам, докато се друсахме на раздрънканата ѝ таратайка, — родителите ти май не говорят много за миналото.

— Казват ни всичко важно — отвърнах аз, раздразнен от любопитството ѝ. — Те умеят да изслушват, а това е същината на един разговор.

— Най-добрата тактика да избегнеш нежеланите въпроси! — изсумтя баба.

— Виж какво, бабо, родителите ми не обичат да им се бъркат. Едно семейство трябва да бъде заедно.

— Нима?

— Да! Аз също не обичам да ми се бъркат!

— На твоята възраст това е нормално.

— Мадам, мама е в известен смисъл знаменитост. Татко е лекар. Мама се е омъжвала на три пъти. Едва ли желае бившата ѝ етърва да знае къде живеем.

— Че какво лошо има в това?

— Ами леля Аманда не е кой знае колко симпатична.

— Джори, имаш ли ми доверие?

— Да — излъгах аз.

— Тогава ми разкажи всичко, което знаеш за Пол. Наистина ли е болен? Жив ли е? Защо Кристофър живее заедно с вас и се държи като ваш баща?

О, Божичко, не знаех какво да отговоря. Надявах се, че ако я оставя да говори, ще имам време да сглобя мозайката от тайни. Не исках баба да се добере до истината преди мен.

Настъпи тишина.

— След смъртта на Джулиан майка ти заживя заедно с теб в къщата на Пол — каза най-сетне баба. — После те взе заедно с по-малката си сестра Кари и се преместихте в планините на Вирджиния. При майка ѝ. Струва ми се, че Катрин си бе наумила да съсипе втория брак на майка си. Бартоломю Уинслоу. Така се казваше вторият ѝ баща.

На гърлото ми отново заседна буца. Не бива да ѝ казвам, че Барт е син на татко Пол. Не бива!

— Бабо, престани да говориш лоши неща за мама, ако не искаш да те намразя.

— Добре — рече тя и стисна ръката ми. — Виждам, че умееш да бъдеш предан, а това ми харесва. Искях само да изложа фактите.

— Бабо, аз също мога да шофирам — казах аз, след като заковахме на косъм от канавката. — Седни да си починеш отзад, а аз ще те отменя. Сигурно си изморена и затова не виждаш знаците край пътя.

— Да се поверя в ръцете на едно шестнайсетгодишно хлапе! Ти луд ли си! Искаш да кажеш, че се чувстваш неспокоен, когато карам? Цял живот все друг ме е возил, но когато получих писмото ти, се записах на курс по кормуване. На седемдесет и четири години! Виж как хубаво се научих да карам!

Най-сетне стигнахме до алеята пред дома ни. Барт преследваше някакво невидимо животно из двора. Държеше джобния си нож като бойна кама. Пълзеше из храстите, готов всеки миг да се нахвърли върху врага.

Баба не му обърна никакво внимание. Изскочихме от колата, а Барт продължи да прорязва въздуха с насечени удари:

— Смърт на враговете! Смърт на стариците в черно! Смърт, смърт, смърт!

Баба отмина, все едно че не го е чула. Бутнах брат ми на страна и му изсъсках:

— Престани с тези щуротии, ако не искаш да ти забранят всякакво излизане за днес.

— Черно... мразя черното... ще излича черното зло.

Все пак сгъна ножчето и го пусна в джоба си, след като погали с обожание седефената му дръжка. Радвах се, че му харесва, защото бях похарчил седем долара за подаръка си.

Мадам натисна звънеца и нахлу в къщата, преди да са я посрещнали. Откъм спалнята се разнасяше потракването на пишеща машина.

— Пак пише — рече баба. — Сигурно се е отдала на писането също толкова страстно, колкото едно време се бе прехласнала по балета.

Не отвърнах нищо, а изтичах, за да предупредя мама. Видях я как се стресна при появата на мадам Мариша в спалнята си.

— Катрин! Защо не ми каза, че доктор Пол е починал!

Мама се изчерви, а след туй пребледня. Наведе глава и скри лице в шепи. Възвърна самообладанието си след няколко секунди, изправи се и впери гневен поглед в мадам.

— Много се радвам да Ви видя, мадам Мариша. Бих се радвала още повече, ако ни бяхте предупредили за посещението си. Надявам се, че Ема ще разпреди агнешкото бутче не по равно, а така че да останат две парчета за вас...

— Не го увъртай. Да не мислиш, че ще се троя с агнешкото ти? Ям само здравословна храна.

— Джори — рече мама, — иди и кажи на Ема да не отрежда място за мадам на трапезата.

— Какви са тия идиотщини, Катрин? Идвам, за да те питам нещо важно, а ти приказваш за разни агнешки бутчета. Отговори на въпроса ми. Почина ли Пол Шефийлд?

Мама ми направи знак да напусна стаята, но не можех да го сторя. Реших да отстоя желанието си да остана. Мама пребледня още повече, когато видя, че любимецът ѝ отказва да се подчини.

— Вие не ме попитайте нито за мен, нито за съпруга ми — промърмори тя примирена. — Помислих си, че Ви интересува само Джори.

— Катрин!

— Джори, напусни веднага стаята. Иначе ще стана и сама ще те изхвърля оттук.

Измъкнах се точно преди да тръшне вратата зад мен.

Долепих ухо до стената, за да чуя останалата част от разговора.

— Мадам, нямате представа каква нужда имах да се доверя на някого, но Вие бяхте толкова студена и безразлична към мен, че и през ум не ми минаваше да се обърна към вас.

Кратка пауза.

— Да, Пол почина преди години. Опитвам се да мисля за него не като за покойник, а като за жив човек, който е все още сред нас, макар и невидим. Пренесохме мраморните му статуи и подредихме градината по негов вкус. Когато изляза по здрач, имам усещането, че Пол е наоколо, че все още ме обича. Твърде кратък бе съвместният ни живот.

Пол винаги е бил болнав. Когато почина, аз се почувствах изпълнена с неосъществени копнежи. Искях да го даря с дълъг и щастлив семеен живот. Да поправа стореното от Джулия, първата му съпруга.

— Катрин — попита баба тихо, — кой е този мъж, когото децата ти наричат свой баща?

— Мадам, животът ми не Ви засяга — повиши тон мама. — Светът днес е различен. Вие сте живели в една друга епоха. Никога не бихте проумели моето отношение към нещата. Не бихте могли да си представите страданията и лишенията, на които бях подложена тогава, когато имах най-голяма нужда от обич. Престанете да ме гледате така осъдително. И да искате, не можете да ме разберете.

— О, Катрин, нима имаш толкова ниско мнение за умствените ми способности? Защо смяташ, че съм сляпа и безчувствена? Знам много добре кой е бащата в тази къща. Нищо чудно, че не обикна Джулиан истински. Тогава мислех, че причината е Пол, но разбрах, че съм се лъгала. Ти не си обичала нито Пол, нито Бартоломю Уинслоу. Голямата ти любов винаги е бил Кристофър — твоят брат. Не ме интересува какво вършите с брат си. На света стават къде по-страшни работи от това брат и сестра да делят едно легло. Трябва обаче да опазя внука си. За мен той стои на първо място. Нямах право да струпваш върху децата греха на незаконната си връзка.

Господи! Какви бяха тези ужасии!

Мамо, направи нещо! Кажи нещо! Зарадвай ме отново! Създай ми пак онова чувство на сигурност и уют! Изличи лъжите за брат си!

Свих се на пода до вратата. Не исках да чуя останалото, а няхах сили да си тръгна.

Гласът на мама се извиси задавен от сълзи.

— Не знам как сте открили тайната ни. Моля ви, опитайте се да разберете...

— Вече казах, че двамата с Крис не ме интересувате. Мисля, че мога да проявя разбиране. Ти не си могла да се влюбиш в сина ми, тъй като си обичала единствено брат си. Неприятно ми е да го установя. Сърцето ми се къса, като си помисля за Джулиан. Той те боготвореше. Все говореше за своята Катрин, за своята спяща красавица, която никога не ще се пробуди. За него ти бе олицетворение на съвършенството — невинна, чиста, благочестива и приказно красива. Накрая се оказа, че си като всички останали.

— Моля ви! — извика мама. — Вярвайте, че се опитах да избягам от Крис. Да се влюбя в Джулиан от цялата си душа. Наистина се опитах да го направя.

— Лъжеш, Катрин. Ако се бе опитала, щеше да го постигнеш.

— Откъде сте толкова убедена!

— Катрин, ти и аз от дълги години вървим по един и същ път. Не бе трудно да се добера до някои факти. Е, Джори всячески се опитва да те защити...

— Нали не сте му казали?

— Не съм — успокой я мадам М. — Но той често се изпуска. Такива са младите. Мислят, че по-възрастните хора са съвсем изкуфели. Забравят, че и ние сме били като тях. Сега ни виждат изморени и остарели. Затова смятат, че светът им принадлежи изцяло. Но ние сме се научили да превръщаме огледалата в прозорци, а те все още стоят прехласнати пред огледалата и се любуват на собствения си лик.

— Бихте ли понижили гласа си, мадам? Барт има навика да подслушва.

— Виж какво, нека си кажа приказката и да тръгвам — зашептя баба. — Според мен домът ти не е подходящо място за едно момче като Джори. Той е твърде чувствителен, а напрежението в тази къща всеки момент ще доведе до експлозия. По-малкият ти син има нужда от психиатър. За малко да ме намушка по пътя към къщата.

— Била е някоя от игрите на Барт... — рече мама отпаднала.

— Хубава игра, няма що! Щеше да ми разпори палтото. А пари за ново палто нямам. С него ще си умра.

— Мадам, не съм в настроение да говоря за смъртта.

— Да съм те молила за съчувствие! Щом си толкова чувствителна, ще го кажа по друг начин. С това палто ще изживея дните си. Преди да съм склопила очи Джори ще е постигнал славата, която по право принадлежи на Джулиан.

— Аз също правя всичко по силите си.

— Всичко по силите си! Исусе Христе! Живееш с брат си под заплахата от обществен линч. Един ден тайната ти ще гръмне като спукан балон. Тогава Джори ще страда. Ще му се подиграват в училище. Журналистите ще преследват всички членове на семейството. Държавата ще ви отнеме децата.

— Моля Ви да седнете. Престанете да крачите из стаята.

— Няма ли да ме изслушаш, Катрин? Отдавна бях усетила, че един ден ще се подадеш на братовото си обожание към теб. Дори когато се женеше за доктор Пол, си помислих, че ти и брат ти... е, няма значение. Испита ли чувство на вина, че се омъжваш за човек, който е с единия крак в гроба?

— Не знам. Струваше ми се, че го обичам. Съществуваха куп причини да се омъжа за него. Най-важната бе, че той ме искаше за своя съпруга. Това бе повече от достатъчно.

— Добре. Имала си причини. Но ти наскърби сина ми. Не откликна на любовта му. Не можах да разбера как устоя на чара му. Помня как плачеше. Казваше, че не го обичаш достатъчно. Предполагаше, че си влюбена в тайнствен непознат. Тогава не му вярвах. Каква глупачка съм била! Какъв глупак бе и той самият! Май покрай теб лесно се оглупява, Катрин. Беше толкова красива, толкова млада и непорочна. От малка ли си такава хитра? Откъде се бе научила да правиш така, че мъжете да се влюбват в теб до полуда?

— Понякога любовта не е всичко — отвърна мама вяло. Целият се бях сковал от уплаха. Чувствах как губя майка си, как се отдалечавам от единствения баща, когото съм познавал. — Как разбрахте за мен и Крис?

— Има ли значение? Както казах вече, не съм съвсем загубена. Поразпитах Джори, сглобих фактите и се досетих. Не бях виждала Пол от години, а знаех, че Крис е винаги тук. Барт е на границата на умопомрачението. Нима мислиш, че ще остана равнодушна към тази трагедия и ще позволя на брат ти да съсипе живота на внука ми? Нямах право да унищожиш кариерата и душевното му здраве. Искам да взема Джори при себе си на изток. Там ще е на сигурно място, когато избухне сензацията и историята на семейството ви заеме първите страници на вестниците.

Открехнах лекичко вратата. Видях мама да пребледнява като смъртница. Разтрепери се, но не заплака като мене. Мамо, как е възможно да живееш с брат си, след като целият свят би те осъдил? Как си могла да измамиш мене и Барт? Нима Крис е толкова безсърдечен? А винаги го бях мислил за съвършения баща, за съвършения съпруг. Нищо чудно, че Барт постоянно мърмори разни неща за греха и геената огнена. Той е узнал тайната ви преди мен.

Коленичих и подпрях глава на вратата. Затворих очи и поех дълбоко дъх, за да не повърна.

Мама отново заговори. Очевидно едва сдържаше нервите си.

— Мисълта, че Барт би се отделил от мен за няколко месеци, за да мине курс на лечение, може да ме подлуди. Възможността да загубя и Джори би ме довършила. Аз обичам синовете си, мадам. Обичам ги и двамата. Никога не сте вярвали, че съм била добра към Джулиан, но аз му дадох всичко от себе си. С него не бе лесно да се живее. Вие и вашият съпруг сте го възпитавали, а не аз. Аз не съм го заставяла да се занимава с балет, когато му се играе на топка. Не съм го наказвала с репетиции и в неделните дни, та да отнема цялото му свободно време. Вие с Джордж сте постъпвали така. А аз трябваше да запламя цената. Джулиан бе готов да ме погълне жива. Забрани ми да се срещам с приятелите си. Ревнуваше ме от всеки поглед, от всеки непознат. Знаете ли какво представлява животът с човек, който подозира, че му изневерявате във всеки момент, когато ви изпусне от очи? Аз не му измених. Останах му вярна. Не позволих на никого и с пръст да ме докосне. За него обаче не може да се каже същото. Искаше да притежава всяка хубавица пред очите си. Да я използва, а след това да я изостави и да се върне при мен. Да се отпусне в прегръдките ми и да слуша хвалебствията ми за него. Но аз не можех да го превъзнасям, когато усещах уханието на чужд дамски парфюм, просмукало дрехите и плътта му. Затова ме биеше. Знаехте ли това, а? Знаехте ли, че ме бие? За да се докаже. Не разбирах какво се опитва да докаже, но сега вече проумявам, че се е опитвал да намери любовта, която вие сте му отказали.

Баба пребледня. Аз също се раздирах от мъка, че вече не мога да боготворя истинския си баща. Че не е бил никакъв светец, а един несъвършен несретник.

— Виждам, че умееш да се защитиш, Катрин. От думите ти настина ме заболя. Нека и аз кажа нещо на свой ред. Джордж и аз допуснахме някой грешки във възпитанието на Джулиан. Признавам, че цената сте я заплатили двамата със сина ми. Но нима искаш да накажеш Джори по същия начин? Ще го взема при себе си в Грийнглена. Оттам ще му уредя прослушване в Ню Йорк. Знаеш, че имам връзки. В крайна сметка изпод ръцете ми излязоха двама прекрасни артисти — ти и Джулиан. И аз имам своите достойнства.

Възможно е двамата със съпруга ми да сме били заслепени от мечтите си. Да сме искали синът ни да постигне на всяка цена това, което ние не сме успели. Да, струваше ни се, че чрез Джулиан се раждаме за нов живот. Сега той е мъртъв. Оставил е след себе си само едно дете — сина ти. Джори е единствената ми брънка с живота. Вдъхновението ми да продължавам напред. Поне веднъж се опитай да бъдеш щедра, Катрин. Цял живот само си получавала.

НЕ! НЕ! Не исках да замина заедно с мадам.

Видях мама да свежда глава. Русите ѝ къдрици паднаха връз лицето ѝ. Докосна с треперееща ръка челото си, сякаш страдаше от главоболие. Не можех да я оставя. Не ме интересуваше дали живее в грях или не. Това бе моят дом и моят свят, където имах Крис за баща и Катрин за майка. Не можех да се откъсна и от Барт, Синди и Ема. Та ние бяхме членове на едно семейство — каквото и да бе то.

Като че ли мама взе решение най-сетне. Сърцето ми се изпълни с надежда.

— Мадам, аз се оставям на вашето милосърдие. Искрено се моля да го проявите към мен. Разбирам много добре доводите ви, но не мога да се разделя с първородния си син. Джори е единственото нещо, което ми остана от брака с Джулиан. Отнемете ли ми го, ще ме доведете до пълна разруха. Джори ме обича. Обича и Крис като свой баща. Дори да поставям кариерата му на карта, не бих рискувала да загубя любовта му, като го пусна да замине с вас... Не искайте от мен невъзможното, мадам. Джори ще остане при нас.

Сърцето ми щеше да изскочи от вълнение. Баба се изправи и се приготви да тръгва.

— Нека бъда съвсем откровена с теб, Катрин. За първи път ще ти разкрия цялата истина. Винаги съм ти завиждала за хубостта, младостта и артистичния талант. Знам, че Джори е наследил изключителната ти дарба. Проявила си се като превъзходен педагог. Той прилича в много отношения и на теб, и на брат ти. Търпението, лъчезарният оптимизъм, мотивацията и всеотдайността са все качества на твоето семейство, а не на нашето с Джулиан. И все пак, Джори е наследил нещо от истинския си баща. Външния вид, страстта и интересът към жените. Дори и да те заболи, аз ще ти го отнема. Няма да пожалея нито брат ти, нито по-малкия ти син. Не ми ли дадеш Джори, ще преобърна света и ще ви съсипя. Тогава съдът ще ми

повери Джори, а вие няма да можете да се противопоставите по никакъв начин, защото ще съм изнесла фактите. Признавам, че този вариант не ми се нрави, но ако трябва ще прибягна и до него.

Мама се изправи и погледна баба от високо. Никога не я бях виждала толкова горда и уверена в себе си.

— Направете каквото намерите за добре. Няма да Ви отстъпя ни на йота. Никога не бих дала детето си на друго. Джори е мой. Раждах го осемнайсет часа. Ако трябва, ще застана срещу целия свят, но няма да се откажа от децата си. Ще посрещна укора с гордо вдигната глава, защото няма сила, която да ме застави да се разделя с най-скъпото си.

Мадам хвърли един поглед към писалищната маса и тръгна към вратата.

— Някой ден ще дойдеш на моето — измърка тя като котка. — Жал ми е за теб, Катрин. Жал ми е и за брат ти. И за онова нещастно зверче, наречено Барт. Жал ми е, защото всички в този дом ще пострадат. Съчувствието ми обаче няма да надделее над решението да взема Джори при себе си, където ще е на сигурно място. Ще носи моята фамилия.

— МАХАЙТЕ СЕ! — изкрещя неистово мама и запрати вазата по баба. — Не стига, че провалихте живота на сина си, ами сега се готвите да съсипете и този на Джори! Искате да му внушите, че балетът е най-важното нещо на света. Балетът, балетът, балетът! Само че аз съм същество от плът и кръв! Разделих се с балета и все пак оцелях!

Мадам се огледа, сякаш търсеше някакъв подходящ предмет за отведен удар. Наведе се и бавно вдигна счупената ваза.

— Помня, че бе подарък от мене. Каква ирония! — В гласа й прозвучаха неочаквано нежни, носталгични нотки. — И аз се опитвах да дам на Джулиан най-доброто от себе си. Тъй както правиш ти с твоите деца... Възможно е да съм сбъркала някъде, но намеренията ми са били добри.

— Не е ли винаги така? — попита мама с горчивина. — Намеренията са прекрасни, а накрая всички гледаме да се хванем за извиненията като удавници за сламка. Цял живот търсех тази спасителна сламка. Всяка вечер, преди да легна в леглото на брат си, се успокоявам с мисълта, че съм взимала правилните решения. Та аз

дарих брат си с единствената жена, която би могъл да обича. Със съпругата, която желаше повече от всичко на света. Направих го щастлив. Не ми пука дали ме смятате за грешница. Пет пари не давам за света!

По лицето на баба се изписаха противоречиви чувства. Очевидно бе, че тя също страда. Посегна към мама, но бързо отдръпна тънката си ръка и се овладя.

— Пак ще ти кажа, че ми е жал за теб, Катрин. И за всички в този дом. Най-вече за Джори, тъй като той ще загуби най-много.

Баба излезе забързана от стаята на мама, а аз се шмугнах встрани. Барт успя да я боцне с ножчето си.

— Вещица такава! — изръмжа той. — Да не си пристъпила прага ни повече!

Искаше ми се да се свра на някое тайно място и да си поплача до насита. Мама живее с брат си! Жената, която съм обичал и уважавал от малък, се оказа най-недостойната майка на света. Никой от приятелите ми не би повярвал на тази история, но ако се разчуе, ще ме съсипят от подигравки. Как ще ги погледна в очите! Значи татко е всъщност вуйчо. И на мен, и на Барт. О, Боже, какво трябва да сторя сега? Къде да се дяна? Тук не ставаше въпрос за платонична връзка между брат и сестра, а за кръвосмешение. Нали ги бях виждал да се любят!

Изведнъж целият свят ми се стори безкрайно грозен и низък. Защо не са овладели чувствата си? Защо са позволили на любовта да разцъфти? Защо не са спрели в самото начало?

Искаше ми се да им задам всички тези въпроси, но не можех да си представя, че ще трябва да ги погледна в очите. Заклучих се в стаята си и се тръшнах на леглото. Когато дойде време за вечеря, се провикнах, че не ми се яде. А бях всеизвестният гладник вкъщи... Мама застана до вратата и ме попита дали не съм чул нещо от разговора ѝ с баба.

— Не, мамо — отвърнах аз. — Струва ми се, че съм настинал. Утре ще ми е по-добре.

Заедно със сълзите, които пророних този ден, от мен си отиде и момчето, което бях дотогава. Усетих, че изведнъж съм станал мъж. Почувствах се зрял и безразличен. Вече нищо нямаше значение. Сега разбрах защо Барт се държеше толкова странно. Сигурно е знаел тайната им през цялото това време.

При първия удобен случай се вмъкнах в стаята на мама, за да прочета написаното от нея. Започнах да ставам безскрупулен като Барт, но реших, че имам право да узная истината.

„Днес ме посети мадам Мариша. Възкреси най-страшните призраци на миналото, от което не мога да се отърва. Обзе ме такъв страх, че сърцето ми щеше да изскочи. Дося ми се да избягам, да си намеря убежище, както някога във Фоксуърт Хол. Още щом чух Крис да се връща, се спуснах към него и го прегърнах. Нямах сили да му разкажа за случилото се. Той не забеляза отчаянието ми, защото бе изтощен от работния си ден.

Целуна ме и тръгна на вечерните си посещения при пациенти. Останах сама. И двамата ми сина се бяха заключили. Отказваха да разговарят. Дали усещат, че ни грози страшна беда?

А може би трябва да дам Джори на мадам, за да го спася от унижението на предстоящия скандал? Не е ли егоистично да го запазя за себе си на всяка цена? Ами Барт? Какво ще стане с Барт и Синди, когато светът узнае тайната ни?

Стори ми се, че изведнъж съм попаднала обратно в Шарлотсвил заедно с Крис и Кари. Отново се движим към Сарасота. Паметта ми превърта кадрите на младостта ми. Ето я огромната чернокожа жена. Опитва се да се качи на автобуса. Натезала е от торби и пакети. Хенриета Бийч. Миличката Хени. Откога не съм се сещала за нея! Спомних си широката усмивка, лъчезарния поглед, нежното ѝ докосване... Мисълта за нея ме успокои. Тогава тя ни спаси, като ни заведе при Пол.

Кой ще ни спаси сега?“

Затворих дневника ѝ просълзен. Прокраднах се в стаята на Барт. Намерих го да седи на пода прегърбен като старец.

— Лягай, Барт — казах аз, но той не помръдна. Сякаш изобщо не бе ме чул.

ПОРТАТА НА АДА

Знаех си аз. Бях сигурен, че Джори ще провери каква дяволия съм замислил. Направих се, че не го забелязвам. Веднага щом загаси лампата в стаята си, измъкнах ръкописа на мама. Очевидно това бе последната глава, след като бе изписала инициалите и адреса си в долния край.

Защо ли се разплаках... Малкълм не би изпитал никакво съжаление към нея и татко. Трябва да стана силен и подъл, за да не може никой да ме уязви.

На сутринта отидох в кухнята. Мама помагаше на Ема в домакинската работа. Говореха си за тестото и сладкишите. Тази жена си мисли, че грехът остава незабелязан. Ненаказан.

Седнах в ъгъла и се свих с колене, допрени до брадичката ми. Ама че са ми кокалести ръцете. От ден на ден отслабвам все повече. Гледах ту мама, ту татко. Искаше ми се да проникна в съзнанието им, за да разбера какво мислят за мен, за себе си и за прегрешението, което са извършили. Затворих очи. Представих си танцът на мама. Сетих се как се бях промъкнал през една нощ, за да нападна хладилника, когато всички спят. Бях се върнал току-що от болницата. Не се хранех пред тях, за да се притеснят, че ще умра от глад. Тъкмо налапвах студеното пилешко бутче, когато чух стъпките на мама във всекидневната. Надникнах и я видях да танцува по бяла поличка. Татко я следваше.

Много беше красива в тази дреха. Въртеше се, усмихваше се и подкачаше татко. Подръпваше вратовръзката му, притегляше го към средата на стаята, опитваше се да го завърти около себе си. Той обаче я сграбчи в прегръдката си и впи устни в нейните. Тя обгърна шията му, а той разкопча миниатюрните кукички на гърба ѝ. Поличката се свлече на пода, а мама остана по бяло трико. Той го свали набързо от нея, за да я види чисто гола. Вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята им. И какво се оказа сега! Че ѝ бил брат!

Нищо чудно, че Джон Амос все ги кълнеше. Ама че кучка! Прелюбодейка и мръсница! Няма да им се размине току-така. Ще

горят в пъкъла. Ще се гърчат в пламъците като баща ми. Истинският ми баща на име Бартоломю Уинслоу.

Прочетох цялата книга. Разбрах какви ужасни майки има на този свят. Майки, които заключват и четирите си деца на тавана, без да ги е грижа дали се задъхват от жегата или замръзват от студ. Години на лишения, побои и глад. Намразих Малкълм, задето е причинил такива страдания на децата си. Намразих и старицата от съседното имение, задето е ръсела кифличките им с арсеник. Трябва да е била съвсем побъркана, за да го направи. Дали е сипвала отрова в сладоледа ми? Потръпнах и ми се догади. Защо не са я осъдили на смърт, та и тя да гори във вечни мъки?

Не, прошепна един лукав глас в съзнанието ми, красавиците не ги слагат на електрическия стол, когато находчивите адвокати ги изкарат умопобъркани. Просто ги изолират в прекрасни палати, сгушени сред зелени хълмове. Всяко лято баща ми е посещавал не друг, а именно тази побъркана старица. Майката на майка ми. Божичко, греховете на родителите ми нямаха брой. Господ със сигурност ще ги накаже. Малкълм ще се погрижи за това.

Същата вечер се опитах да заспя, но съзнанието ми бе заето от едни и същи мисли. Татко е брат на мама. Това означава, че ни е вуйчо на двамата с Джори. О, мамо, ти съвсем не си такава светица, за каквато те мисли брат ми.

Разправяш му какво да прави с Мелъди и от какво да се въздържа, а прекарваш нощите в прегръдките на брат си. Зад заключената врата. В стаята, където не ни е позволено да влизаме без разрешение. Срамота! Имали нужда от усамотение. За да вършат необезпокоявани своите мръсотии.

Роби на порока. По това си приличаме с тях. По това си приличат и с Джори, който иска да бъде с Мелъди и да извърши всички срамни деяния на Адам и Ева, след като отхапали от ябълката — онези ужасии, за които момчетата си шепнат в училище. Няма да живея повече с тях. Не искам да се привързвам към мама и брат й.

Джори също знае тайната им. И той ще се побърка като мене. Само че аз вече се възстановявах благодарение на Малкълм. Децата на родители, които извършват кръвосмешение, заслужават страданията си. Синди също ще си изпати, макар и да е твърде малка, за да знае какво е кръвосмешение.

Но защо се молах на Бога утрото да не настъпи? Какво очаквам да се случи? Откъде се събуди у мен това желание да сложа край на живота си, за да се спася, преди да се е зазорило.

Пак на закуска. Мразя безвкусната храна. Сто на сто ще оцапам покривката, без да искам. Джори изглежда не по-малко объркан от мене.

Никой у дома не беше щастлив. Татко се разхождаше угрижен нагоре-надолу. Сигурно и двамата с мама се досещаха, че знаем историята им. Избягваха да ни гледат в очите. Оставаха глухи за въпросите на Джори. Аз си мълчах. Един ден чух мама да почуква на вратата на брат ми.

— Моля те, Джори, пусни ме при теб. Убедена съм, че знаеш какво ми каза мадам М. Трябва да ме изслушаш. Когато се поставиш на наше място, омразата ти ще се стопи.

Как ли не! Та нали бях прочел дневника ѝ! Никак не е справедливо, че сме попаднали на такива безчестни родители.

Денят на благодарността. Онази отвратителна мадам ни дойде на гости. На нейно място не бих се осмелил да прекрача прага на къщата. Мама не е трябвало да я кани. Виждах я как злорадства, докато татко разрязва намръщен пуйката, а мама го гледа със зачервени, подпухнали очи. Кой знае колко е плакала... Така ѝ се пада. Аз не обичам пуйка. Пилето е по-вкусно. Татко ме подкани да си избира парче месо. Аз се нацупих и не му отговорих нищо. Гласът му бе прегракнал, макар и да нямаше настинка. Той никога не боледуваше.

Само Ема и Синди бяха доволни.

— Хайде, Барт — рече Ема усмихната, — днес е празник. Трябва да благодарим за всички благини, с които ни е дарил Господ! Това мъничко момиченце до мен е новата ни благословия.

Ама че глупости!

Татко бавно заразрязва останалата част от пуйката. Лицето му бе съвсем сковано. Нямаше и следа от усмивка. Дори аз го погледнах учуден, че е забравил да ми сервира бутчето. Мама също изглеждаше потисната, макар и да се преструваше, че всичко е наред. Хапна един-два залька, скочи и избяга от столовата. Чух я да тръшва вратата на спалнята. Татко се извини и я последва.

— Какво ги е прихванало всички в тази къща! — възкликна Ема.

Мадам Мариша седеше умислена. Да знаеше само колко я мразя! И нея, и баба ми, и Синди. Ема също не е цвете за мирисане. Та нали цялото зло се е извършвало под носа ѝ! Джори се опита да развесели Синди, но аз знаех, че се разкъсва от мъка като мен. Сигурно и той оплакваше истинския си баща, когото мама не е обичала достатъчно, тъй като брат ѝ е заставал винаги между тях.

По-добре да не бях стигнал до истината. За какво ѝ беше на мама да пише книгата! Бръцолевениците на Джон Амос никога нямаше да ми повлияят, защото предполагах, че той си измисля също като мен. Сега знаех, че само икономът не ме бе излъгал. Само той бе проявил достатъчно уважение към мен, за да ми каже истината.

Станах разхлипан от масата. Синди се смееше в скута на Джори. Забавляваше се с играчката, която той току-що ѝ бе подарил. А на мен не ми правеше подаръци! Само баба ми даваше по нещо от време на време...

Дойде неделята. Мама се посъвзе. Видът ѝ не бе толкова „окаян“. Може би се надяваше, че мадам М. е решила да ни остави на мира. От друга страна, мама умееше да се преструва. Та малко ли се бе преструвала на съпруга на вуйчо ми!

Видях я да коленичи в спалнята си. Молеше се наум. Дали Бог ще чуе молитвите ѝ?

Върнах се във всекидневната, стуших се в ъгъла и се заиграх с кибрита. Палех клечките една след друга. Приближавах пламъка им до лицето си, за да усетя топлината. Огненото чистилице трябва да е ужасно място. Като си представя само как душата на баща ми се е възнесла сред черния дим... Тогава съм бил още в утробата на майка си. Миниатюрен „ембрион“, който дори е нямал собствено име.

Обясненията на татко за нещата, които не разбирам, само ме объркват.

Заболя ме главата. Ръката ми така се разтрепери, че изпуснах кибритената клечка. Веднага я изгасих, за да не усетят миризмата на изгоряло. Пак ще ме обвинят, че върша щуротии. Никога не насочвах упреците си към Джори.

Джон Амос имаше една любима реплика: „Майка ти е виновна за всички злини. Вината ѝ се разпростира върху цялата история на

семейството. Такива са жените. Красавиците най-вече. Светът е вплетен в примката на тяхната поквара.“

Така е, съгласих се аз. Баба е същата. Разправя ми само лъжи, показва ми снимките си от младини. Да не говорим, че е съблазнила баща ми, макар да е била много по-стара от него. Главата ме заболя още по-силно.

Въздъхнах и реших да се превъплътя в Божия ангел, изпратен от Господа на мястото на Малкълм. В края на краищата, и аз бях наследил нещо от мъдростта на праядо си. Усетих как тялото ми излинява в старческо изтощение. Сърцето ми се разтуптя. Отвращението ми от жените нямаше граници. Трябва да им отмъстя. На всички до една. Мама предполага, че само Джори знае тайната й... Не подозира, че аз също подслушах разговора й с мадам Мариша.

Главата ми натежа до полуда. Вече забравих кой съм. Малкълм? Барт? Хм, сега изглежда съм Малкълм. Имам аритмия, оплешивявам и едва се държа на крака. Но умът ми властва над света.

„Тая глупачка, дъщеря ми, си мисли, че никога няма да разбере за навика й да заключва четирите си деца на тавана. Не се ли досети, че Джон ще ми разкаже всичко от игла до конец? Може би се надява, че краят ми е близо. Знае, че не мога да изкача стълбите, но не предполага, че Джон ще го направи вместо мен. Иди и виж какво става, Джон. Тъй му рекох. Искам да следиш дъщеря ми и да ме информираш за постъпките й. Тя смята, че преди да умра ще я впиша отново в завещанието си, ама не е познала. Няма да й оставя и стотинка от имането си, припечелено с пот на челото. Дзън-дзън-дзън, монетки. Вълшебната музика на парите! Възрастта няма да ми попречи да ги надхитря. Победата е винаги на моя страна.“

Затътрих крака към спалнята на прелюбодейците. Спрях пред затворената врата. Отново се почувствах като едно безпомощно дете на десет години, готово всеки миг да избухне в ридания. Не, трябва да се превърна отново в Малкълм. Той е моето по-силно, мъдро и опитно аз.

Къде са планините, забулени в синя мъгла? Къде са прислужниците, витите стълби и балната зала?

Съвсем се обърках. Главата ми щеше да се пръсне. Усетих пулсираща болка в коляното си. Сви ме сърцето. Всеки миг ще получа инфаркт.

— Изправи се, Барт — каза мъжът, който се оказа мой вуйчо. Стреснах се и подскочих от изненада. — Това куцукане не подхожда на възрастта ти. Не си внушавай, че имаш болки в коляното. То е напълно заздравяло.

Потупа ме приятелски и отвори вратата на спалнята. Видях мама изтегната на леглото с поглед втренчен в тавана. Сигурно пак е плакала.

— Мразя те! — изсъсках злобно аз и се опитах да го пронижа с поглед. — Мислиш, че щом си лекар, не можеш да пострадаш, нали? Но Бог е пратил черния ангел на отмъщението, за да накаже теб и сестра ти за страшния ви грях!

Баща ми замръзна на място и ме изгледа объркан. Не отместих поглед от него. Той затвори вратата зад себе си и ме поведе към края на коридора, за да не ни чуе оная никаквица.

— Барт, знам, че посещаваш баба си редовно — рече той загрижено. — Не бива да вярваш на всичко, което ти казва. Хората си измислят какво ли не понякога.

— Дяволско изчадие! Дете на ада!

Татко ме стисна тъй здраво за ръката, че ме заболя.

— Да не съм те чул да говориш подобни работи! — разтърси ме той с все сила. — Да не си споменал и дума пред майка си! Само се опитай и така ще ти нашаря задника, че цял живот няма да седнеш. Когато отидеш при съседката, ѝ напомни, че дяволското изчадие е тя. Тя пося семената на злото. Кажи ѝ го и наблюдавай лицето ѝ, докато говориш... Тогава ще разбереш кое е детето на ада.

Свих се уплашен. Не исках да го слушам повече. Затичах се към стаята си, но пътьом блъснах масата и съборих скъпата лампа на пода.

Хвърлих се разтреперан на леглото си. Задъхвах се. Гръдният ми кош сякаш бе стегнат в железен обръч. Въздух! Не ми достига въздух!

Обърнах се с мъка по гръб и се разплаках. Едрите сълзи се стичаха по лицето ми и мокреха възглавницата.

Дали е по-добре да съм на десет или на осемдесет години? Кой се опитва да ме превърне в старец? Може би онези дечурлига, които се смеят скрити на тавана, за да извлекат най-доброто от ситуацията, в която са попаднали. Те се смеят, а аз искам да докажа, че Малкълм е бил по-умният. Че няма да им се размине, дори и пралядо ми да е вече в гроба.

*„Мама си отиде.
Тръгна си завинаги.
Мама си отиде.
Как да свърши почнатото...“*

Унесох се в неспокоен сън. Малкото момче в мен плачеше, а старецът се опитваше да го натика в коша за боклук. Скоро ще ме захвърлят на бунището. За да изгоря в пламъците.

Защото децата на грешниците трябва също да бъдат наказани. Умирах бавно на бунището.

ГНЕВЪТ НА ПРАВЕДНИТЕ

Дъждът се сипеше като гняв Божи. Плющеше по лицата на мраморните статуи в градината. Наказваше ги за голотата и греховността им. Чаках Джори да ме потърси.

Мама се върна грейнала от пазара. Смееше се, отърсваше дрехите си и питаше Ема какво е свършила през деня. Струпа пакетите на един стол и съблече палтото си.

— Май хващам настинка, Ема. Никак не обичам да вали. Здравей, Барт. Чак сега те забелязах. Как си? Липсвах ли ти?

Няма да ѝ отговоря. От къде на къде трябва да бъда любезен и мил с нея! Ще правя каквото си искам. Като тях. Божиите заповеди не струват пукната пара за грешниците.

— Тази Коледа ще бъде чудесна, Барт — каза мама, загледана в Синди. Сигурно си мислеше, че трябва да ѝ купи още нови дрехи. — Първата ни Коледа със Синди. Много е хубаво, когато в едно семейство има деца от различен пол. Така момиченцата научават от рано за момченцата и обратното. — Тя притисна сестра ми към себе си. — Мила Синди, не знаеш какъв късмет си извадила с двамата си братя. Ще видиш как ще те обичат, когато станеш голяма. Каква красавица ще бъдеш само!

Малкълм е казал, че хубавите жени са глупави. Погледнах към Ема. Тя никога не е била красавица. Дали това я прави по-мъдра? Възможно ли е да отгатва мислите ми?

Ема срещна погледа ми. Потръпнах. Да, грозните са по-умни. Те знаят, че светът е неприятно място, защото не са се насладили на красотата му.

— Барт, не ми каза какво очакваш от дядо Коледа.

— Пони! — отвърнах аз. Извадих ножчето, което Джори ми бе подарил, и започнах да кълям ноктите си. Мама ме изгледа учудено, а после погали Синди по косата.

— Моля те, прибери този нож. Чувствам се много неспокойна, когато го видя в ръцете ти. Страх ме е, че ще се нараниш — каза тя и

кихна на три пъти. Извади кърпичка и си издуха носа. Само замърсява въздуха. Разпространява зараза.

Джори се върна чак по здрач. Влезе измокрен до кости и се затвори в стаята си. Мама посърна, а аз се изсмях. Май някогашният ѝ любимец вече не ѝ обръщаше внимание. Ето до какво води прегрешението.

Дъждът се лееше безспирно. Мама седеше срещу мен. Косата ѝ се виеше около бялото лице. Големите ѝ очи бяха вперени в мен замечтано. Сигурно някои мъже биха я взели за красавица. Отскубнах един косъм от главата си и стиснах единия му край между зъбите си, за да го изпъна. После го срязях на две с ножчето си.

— Хубав нож — отбелязах аз. — Остър като бръснач. Реже и коса, и ръце, и крака... — Ухилих се и погледнах надменно около себе си. Почувствах се силен и могъщ. Джон Амос е прав. Жените са едни несъвършени, боязливи копия на мъжете.

Дъждът заплющя с все сила. Вятърът разпръскваше тежките му струи, а навън се спусна тъмнина. Валя цялата нощ. Не спря и на сутринта. Ема отиде на гости при своя приятелка. Четвъртък бе свободният ѝ ден.

— Не се преуморявайте, госпожо — каза тя на майка ми, преди да се качи на колата си. — Не изглеждате много добре. Макар и да нямате температура, трябва да се погрижите за себе си. Барт, да се държиш добре и да не ядосваш майка си!

Отидох в кухнята. Заиграх се на самолет и без да искам съборих чиниите за закуска с лявото крило. Овесената ми каша се плъосна на пода заедно със стафидите.

— Направи го нарочно, нали, Барт?

— Да, мамо. Според теб аз правя всичко нарочно. Затова исках да ти го докажа този път. — Вдигнах чашата за мляко и я запратих в лицето ѝ. Не уцелих, защото майка ми успя да си снижи тъкмо навреме.

— Как не те е срам, Барт! Ще кажа на баща ти. Нека те накаже, когато се върне от работа.

Вече знаех какво ме очаква. Ще ме напляска по дупето, а после ще изнесе едно конско за послушанието и уважението към майката. Само че изобщо няма да усетя болка. Няма да се повлияя и от думите

му. Когато ми заговори, аз спирам да го слушам и се превъплъщавам в Малкълм.

— Че ти защо не ме набиеш? Хайде де, давай! Искам да видя как ще ми причиниш болка — размахав аз ножа заплашително.

— Барт, знаеш, че не ми е добре — рече мама отпаднала. — Нали обеща на баща си да слушаш? Какво съм сторила, че толкова ме мразиш?

Ухилих се многозначително.

— Откъде ти попадна този нож? Това не е подаръкът на Джори.

— Даде ми го съседката от имението. Тя ме отрупва с подаръци. Би ми купила дори топ, ако поискам, защото е като тебе — слаба и безпомощна. Опитва се да ми угоди, а не знае, че на този свят няма жена, която да е способна на това.

Очите на мама се разшириха от ужас. Премести се по-близо до Синди, която беше оплескала всичко около себе си с мляко и парчета от бисквити. На нея никой не й правеше забележки.

— Иди в стаята си, Барт. Искам да се заключиш вътре. Не желая да се мяркаш пред очите ми, докато не се върне баща ти. А тъй като не обърна никакво внимание на закуската, днес не ти се полага обяд.

— Ти ли ще ми кажеш какво да правя! Само посмей да ми се бъркаш. Ще разглася на целия свят какво правиш със „съпруга си“. Как не те е срам да живееш в грях с брат си? Да развратничиш ден и нощ!

Мама се вцепени. Избърса носа си и вдигна Синди на ръце.

— Какво правиш, мръснице? Готвиш се да използваш Синди като щит? Няма да стане. И двете ви ще намушкам... Нищо не могат да ми направят, защото съм само на десет години, на десет, на десет...

— Не можех да спра да повтарям последната фраза. Имах чувството, че съм се превърнал в развален грамофон.

Гласът на Джон Амос прокълтя в съзнанието ми.

— Преди много години в Лондон живеел един човек известен като Джак Изкормвача. Той изстребвал проститутките и развалените жени, които не могли да отличат порока от добродетелта. Аз ще ти покажа какво е Божието наказание, задето живееш в грях.

Мама се разтрепери като уплашен заек. Не посмя да помръдне дори. Седеше замръзнала със Синди в ръце, а аз бавно се приближавах към нея... все по-близо и по-близо.

— Барт — овладя се мама, — не знам кой ти разправя тези истории, но ако причиниш зло на мен или на Синди, Божието отмъщение ще се излее връз теб, дори и законът да не те изолира в лудницата или затвора.

Заплахи. Глупави заплахи. Джон Амос ми е казал, че момче на моята възраст може да постъпи както си иска. Полицайте и с пръст няма да го докоснат.

— Мъжът, с който живееш, е твойт брат, нали? — изкрещях аз. — Излъжеш ли ме, и двете ще умрете.

— Успокой се, Барт. Не знаеш ли, че приближава Коледа? Нима искаш да те приберат в лудницата и да пропуснеш всички подаръци на дядо Коледа?

— Няма никакъв дядо Коледа! — изревах аз още по-разгневен. Да не мисли, че вярвам в такива щуротии!

— Някога ме обичаше, Барт. Не го казваше, но аз го усещах по погледа ти. Какво се случи? Защо се промени толкова? Кажи ми как да стана по-добра, та да спечеля отново обичта ти.

Виж я как се опитва да ме залъже, за да спечели време. И изкупление. На Господ ще му дожалее за нея, когато я заколя.

Примижах и вдигнах ножа, който ми бе подарък не от баба, а от Джон Амос. Даде ми го при пристигането на мадам Мариша.

— Аз съм ангелът — отмъстител — рекох аз заканително. — Дошъл съм, за да възстановя справедливостта, защото човечеството още не е узнало за греха ти.

Мама побърза да премести Синди, за да не я улуча, ако хвърля ножа към тях. Изведнъж ритна китката ми с всичка сила и ножът отхвъркна. Спуснах се, за да го взема обратно, но тя ме изпревари и го запрати под шкафа. Тръшнах се на пода, за да се добера до него. Мама се нахвърли отгоре ми и изви ръцете на гърба ми. Сграбчи ме за косата и ме застави да се изправя на крака.

— Сега ще видим кой командва в тази къща — рече тя и ме заблъска пред себе си. Набута ме в стаята ми, захвърли ме на земята и ме заключи, преди да съм успял да изпълзя до вратата.

— Да ме пуснеш веднага, мръснице! Ще ти подпаля къщата, тъй да знаеш. И всички ще изгорим.

Чух я да диша учестено зад заключената врата. Затършувах из стаята си, за да намеря кибрита и свещите. Някой ги беше прибрал.

Всички клечки, всички цигари. Дори и запалката, която бях откраднал от Джон Амос.

— Крадла! — изревах аз. — В тази къща живеят само крадли, измамници, курви и лъжци! Искате да ми вземете парите! Мислите, че всеки момент ще пукна, ама аз ще ви надживея. Тъй да знаете! Ще надживея дори последната мишка на тавана! И ще танцувам върху гроба ти!

Мама припряно се отдалечи от стаята. Изведнъж се изплаших. Какво да правя сега? Нали Джон Амос ми каза да изчакам коледната нощ, така че всичко да се изпълни по подобие на пожара във Фоксуърт Хол?

— Мамо — прошепнах аз разплакан и коленичих, — не обръщай внимание на думите ми. Моля те, не си отивай. Не ме оставяй сам. Самотата ме плаши. Започвам да се ужасявам от себе си, мамо. Защо се събра с брат си? Необходимо ли бе да ни лъжеш, че е твой съпруг? Можехме просто да живеем по един покрив.

Чудя се за какво ѝ бе да заключва вратата. Може би и тя се страхуваше от себе си. Родила се е грешна и хубава. Само смъртта ще изкупи вината ѝ. Въздъхнах и реших да я спася от бъркотията на душата ѝ.

— Мамо! — извиках аз. — Веднага отключи вратата! Иначе ще се самоубия! Сега знам всичко за теб и за брат ти. Съседите ми разказаха за детството ти, а от книгата научих подробностите. Отвори вратата, ако не искаш да ме намериш покойник.

Мама отключи. Подсмръкна и прокара ръка по косите си. Не сваляше поглед от мен.

— Какво искаш да кажеш с това, че си научил всичко от съседите? Кои са те?

— Сама ще разбереш — отвърнах аз надменно. Отново ме обзе ярост към нея. — Има една старица. Прислужникът ѝ знае всичко за теб и за дните ти на тавана. Иди да поговориш с тях и ще се позамислиш дали да се радваш толкова на дъщеря си.

Мама зяпна, а очите ѝ потъмняха от страх.

— Барт, престани да ме лъжеш.

— За разлика от теб аз не лъжа.

Тя така се разтрепери, че щеше да изпусне Синди. Жалко, че не го направи, макар че мекият килим щеше да поеме удара.

— Стой тук и ме изчакай да се върна — рече мама. — Поне веднъж ме послушай. Седни в хола, гледай телевизия, яж сладкиши — прави каквото искаш. Само не излизай от къщи.

Тръгна към закачалката. Очевидно бе решила да иде до имението. Обзе ме паника. За първи път си помислих, че става въпрос за нещо по-сериозно от игра. Уплаших се, че няма да я видя повече. Нямах сили да проговоря. Бог бе на страната на Джон Амос. Все пак Джон бе единственият несъгрешил.

Мама си сложи белите ботуши и бялото, пухкаво палто. Вдигна Синди и каза:

— Бъде послушен, Барт. Запомни добре, че те обичам. Ще се върна след десет минути, макар че един Господ знае на какво ще се натъкна.

Погледнах крадешком към пребледнялото ѝ лице. Мама няма да издържи срещата със собствената си майка. Ще ѝ надянат усмирителна риза и повече не ще я видя.

Защо не се радвах, че Бог я наказва? Изкуплението ѝ започваше, а главата ми щеше да се пръсне от болка. Догади ми се. Не можех да помръдна.

Мамо, проплакваше душата ми, моля те не си отивай. Не ме оставяй сам. Самотата ме плаши. Ти ме обичаш най-много от всички, мамичко. Не отивай там. Не се показвай пред Джон Амос. Не трябваше да ти казвам нищо. Как не се досетих, че веднага ще тръгнеш към имението!

Облякох якето си и застанах до прозореца. Видях я да крачи през снега със Синди на ръце. Сякаш тя, обикновената смъртна, можеше да се изправи срещу Божия гняв.

Веднага щом я изпуснах от поглед, се измъкнах от къщи. Дали ми купи новото яке, защото ме обича? Не, отвърна мъдрецът в мен. Лесно е да се подаряват играчки и дрехи. Това го правят всички, дори да са готови да поръсят храната на децата си с арсеник. Родителите не ти дават най-важното — чувството за сигурност.

Въздъхнах тежко. Надявах се, че някога някъде ще попадна на майката, която ще остане при мен завинаги. На съвършената майка. Само тя ще ме разбере.

Вятърът навън заблъска тялото ми. Дъждът зашиба лицето ми. На около три метра пред мен мама се опитваше да се справи със

Синди, която се въртеше в ръцете ѝ и пицеше:

— Мразя дъжда! ИСКАМ ВКЪЩИ! ВКЪЩИ!

Мама се отказа от усилията да придържа качулката си, докато помага на Синди. Косата ѝ скоро се намокри и прилепна към главата ѝ. Видях я как се подхлъзна в калта, но успя да се задържи. Синди отново изпищя и я заблъска с юмручета:

— Заведи ме вкъщи! Искam вкъщи!

Изтичах бързо зад тях. Мама не се обръщаше. Вниманието ѝ бе изцяло съсредоточено върху пътеката пред нея.

— Престани да ме удряш, Синди!

Високи стени. Стоманени колове. Тежки порти. Магически кутии, пред които казваш името си. Вятърът свиреше в ушите ми.

— Аз съм Катрин Шефийлд — извика мама с все сила, за да заглуши вятъра. — Живея в съседната къща, а Барт е мой син. Искam да говоря със собственичката на имението.

Не получи отговор. Чу се само воят на вятъра.

— Искam да се срещна с нея — извика мама отново. — И ще го направя, дори ако трябва да се покатеря по оградата. Отворете!

Изчаквах запъхтян да видя какво ще се случи. Вратите бавно се отвориха.

Прииска ми се да я спра. Да извикам, че това е клопка и тя не бива да влиза, но всъщност не бях сигурен в думите си. Изпълваше ме единствено уплахата, че от съюза между Джон Амос и Малкълм няма да излезе нищо добро. Проврях се точно преди вратите да се затворят отново.

Синди хленчеше, а мама крачеше уверена напред. Докато стигнат входната врата, и двете се измокриха до кости.

Мама залитна по стълбите и хвана Синди по-здраво. Вдигна месинговото чукало с форма на лъвска глава и удари силно по вратата.

Джон Амос веднага ѝ отвори. Поклони се доземи. Сякаш че посрещаше кралица. Спуснах се към къщата, за да не изпусна нищо. Минах като вихър по коридора и се плъзнах до масичката зад паравана. Свалих якето си и открегнах леко вратата на стаята. Мама сигурно още си сваляше ботушите в коридора. Баба седеше както винаги на люлеещия се стол.

Джон Амос отвори вратата, последван от майка ми. Баба бавно се изправи на крака и скри треперещите си ръце зад гърба си. Воалът

бе спуснат плътно над лицето ѝ.

Доплака ми се, когато видях мама да влиза. Цялата беше мокра. Косата ѝ висеше на дълги, слепнали кичури. Лицето ѝ бе почервенияло от студа. Още държеше Синди. Бе успяла да я запази съвсем суха. О, Боже, какво ще стане, ако мама умре в този миг? Нима Господ наистина искаше да я накаже?

— Съжалявам, че Ви се натрапвам без предупреждение, но трябва да получа отговор на някои въпроси. Коя сте вие? Какво разправяте на сина ми? Каза ми, че е научил от вас ужасяващи неща. Не Ви познавам, Вие също ме виждате за първи път. Откъде измислихте всички тези лъжи?

Баба не промълви нито дума. Гледаше ту мама, ту Синди. Посочи един от фотьойлите и наведе глава. Защо не искаше да говори?

— Чудесна стая — огледа се мама угрижено. Постави Синди на земята и се опита да я хване за ръка, но сестра ми се втурна да изследва новата обстановка.

— Няма да се задържам — рече мама, без да сваля поглед от Синди. — И без друго съм настинала. Преди да си тръгна обаче трябва да разбера какво разправяте на сина ми. Той се държи много лошо с мен. Загуби всякакво уважение. Обяснете ми на какво се дължи това и веднага ще си тръгнем.

Баба кимна със сведен поглед. Приличаше на екзотична чужденка, която не може да говори езика ни.

Мама седна, без да чака покана, а Синди се сгуши в краката ѝ.

— Нямаме други съседы, така че когато Барт спомена историите, които е научил от имението, си помислих веднага за Вас. Коя сте Вие? Защо настройвате сина ми срещу мен? Какво съм Ви сторила? — Въпросите ѝ нямаха край, но старицата не пророни нито дума. Мама се наведе напред, за да я разгледа по-добре.

Дали подозираше самоличността на жената срещу нея? Беше ли достатъчно проникателна, за да отгатне коя е дамата в черно?

— Аз Ви казах името си. Ваш ред е да говорите.

Старицата кимна, но запази мълчание.

— О, мисля, че разбирам — рече мама смутена. — Сигурно не говорите английски.

Баба пак поклати глава. Мама се смръщи.

— Не ми отговаряте, а разбирате какво казвам. Убедена съм, че не сте няма, защото иначе не бихте могла да разкажете на сина ми безчетните си лъжи.

Часовникът шумно отмерваше времето. Никога не бях забелязвал тиктакането му преди. Баба невъзмутимо продължаваше да се люлее на стола си.

Усещах, че мама започва да се дразни. Изведнъж Синди скочи и грабна порцелановото котенце.

— Остави фигурката на мястото ѝ, Синди — рече мама.

Сестра ми се подчини неохотно. Постави внимателно котето върху мраморната маса и се огледа за нещо по-подходящо. Забеляза входа към съседната стая и хукна към него. Мама се спусна подире ѝ. Сестра ми обичаше да разглежда предметите в една къща. Приличахме си в това отношение. Единствената разлика бе, че аз изпусках всичко, до което се докосна.

— Върни се веднага! — изкрещя баба и се изправи.

Мама се обърна слисана и съвсем забрави за Синди.

Очите ѝ се разшириха от почуда. Не отместваше поглед от дамата в черно, която нервно заопипва огърлицата си.

— Вашият глас ми е познат.

Баба не отговори нищо.

— Виждала съм някъде и пръстените по ръцете Ви. Откъде ги имате?

Старицата сви рамене безпомощно и пусна перления наниз под деколтето на роклята си.

— От една заложна къща — рече тя с дрезгав, променен глас.

Мама продължи да наблюдава господарката с присвити очи. Седях затаил дъх. Сигурен бях, че мама ще разбере с кого разговаря. Тя не се лъже лесно.

Седна на най-близкия стол, сякаш ѝ се бяха подкосили краката. Забрави и за Синди, и за мокрите си дрехи.

— Виждам, че разбирате английски — каза тихо мама. — Още щом влязох в тази стая, ми се стори, че времето се е върнало назад и изведнъж съм се озовала в детството си. Майка ми имаше същия вкус като вашия. Огледах броката, кадифето и часовника на камината. Помислих си колко би се харесала такава стая на майка ми. Дори

пръстените по ръцете Ви са същите като нейните. Наистина ли ги намерихте в заложна къща?

— Много жени обичат подобни бижута — каза дамата в черно с чуждестранен акцент.

— Имате странен глас... госпожо...?

Баба пак сви рамене, без да отговори.

Мама отиде в съседната стая, за да прибере Синди. Дъхът ми секна. Знаех, че портретът на баба е закачен там. Така или иначе, мама се върна след секунда. Очевидно не бе огледала стаята. Застана до камината, хванала здраво дъщеря си за ръка.

— Домът Ви е забележителен. Затворя ли очи, ми се струва, че съм попаднала във Фоксуърт Хол. Перли ли носите? Стори ми се, че ги видях на шията ви. Тези пръстени са много красиви. Защо не ми покажете и огърлицата си?

Баба пак кимна безучастно.

Мама се приближи към жената, която вече не исках да ми бъде баба.

— Не мога да удържа спомените — рече мама. — Спомням си нощта, когато Фоксуърт Хол изгоря до основи. Пламъците стигаха до небето въпреки снега и студа. Тогава захвърлих всичките си бижута. Мислех, че никой не ще ги открие сред снега, но Вие носите сапфирения ми пръстен. Помня, че по-късно Крис събра бижутата ми, защото били притежание на майка му. Драгоценната му майка!

— Омръзна ми да ви слушам. Махайте се — изсъска старицата, застанала посред стаята. Вече се бе хванала в капана.

— Ти ли си, стара вещице! — извика мама. — Как не се сетих по-рано! Трябваше да обърна внимание на диамантената закопчалка с форма на пеперуда. Никой няма такава огърлица, освен теб. Знам те много добре коя си. Как се осмели да се намесиш отново в живота ми! Не ти ли стига злото, което ни причини! Мразя те! Никога не успях да си отмъстя. Не бе достатъчно да ти отнема Барт. Сега имам сгоден случай да си го върна тъпкано.

Спусна се към баба и я сграбчи. Двете се нахвърлиха една срещу друга.

Баба се опита да се защити. Не знаеше какво да прави. Синди не издържа и нададе жален писък.

— Хайде да си ходим, мамо.

Джон Амос влезе в стаята и постави кокалестата си ръка на рамото на баба. Никога не го бях виждал да я докосва.

— Госпожо Шефийлд — изхриптя той, — проявихме любезността да ви допуснем при нас, но Вие се отнасяте твърде зле със съпругата ми, която боледува от няколко години насам. Аз съм Джон Амос Джаксън, а това е госпожа Джаксън.

Мама се втренчи неразбиращо.

— Джон Амос Джаксън — повтори тя бавно. — Името ми е познато. Ами да, вчера препрочитах ръкописа си и се чудех как да променя именно вашето име. Та Вие сте икономът на Фоксуърт Хол! Спомням си плешивото Ви теме, лъснало под светлината на полилеите. — Извъртя се и вместо да хване ръката на Синди, ловко смъкна воала на баба ми.

— Мамо! — изпищя тя. — Трябваше да предположа, че си ти. Усетих присъствието ти още от първия момент. Същият парфюм. Същият вкус за обзавеждане. Същите цветове. Сетила си се да покриеш лицето си, но пръстените те издадоха. Винаги си била глупава! Нима очакваше да съм забравила бижутата и уханията ти? — Мама се изсмя истерично и се завъртя около Джон Амос, който тромаво се опитваше да я хване, преди отново да посегне на баба.

Гледай ти! Мама се разтанцува. Въртеше се в кръг и крещеше:

— Трябваше да се досетя, че си ти. Барт взе да се държи странно откакто се нанесе тук. Не можа да ни оставиш на мира, нали? Реши да дойдеш и да съсипеш всичко, което успяхме да изградим с Крис. Почувствахме се щастливи за първи път в живота си, но ти отново се намеси. Успя да подлудиш Барт, за да го затворят в приют като тебе. Как те мразя заради това! И за още колко неща! Кори, Кари, а сега и Барт — не се ли свърши тази твоя злоба? — Протегна елегантно крак към баба и я накара да загуби равновесие. Старицата се свлече като купчина непотребни дрехи. Мама се наведе над нея и разкъса огърлицата на шията ѝ. Перлите безшумно се изтърколиха по дебелия килим.

Джон Амос се втурна към мама и я издърпа да стане. Раздруса я тъй силно, че главата ѝ се залюля:

— Веднага съберете перлите, госпожо Шефийлд — рече той със заповеднически тон, не търпящ никакво възражение. Учудих се, че се отнася толкова жестоко към мама. Знаех, че на мое място Джори би се

притекъл на помощ, но не бях сигурен дали трябва да го сторя. Господ иска да накаже мама заради греховете ѝ. Какво ще стане, ако я спася? Освен това Джори е по-едър от мен. Пък и татко винаги е казвал „Всяко зло за добро“.

Оказа се, че мама няма нужда от помощ. Тя отметна глава и заби чело право в изкуственото чене на Джон. Чух зъбите му да изпращават. В този миг се изскубна от него, а той се спусна след нея решен да я стигне на всяка цена. Имах чувството, че ще я убие. Ще постъпи като самия Божи наместник.

Преди да се усетя, мама вече беше забила коляно в слабините му. Той се преви с писъци на пода и забълва ругатни.

— *Проклет да си, Джон Амос Джаксън!* — изкрещя мама. — Да не си ме докоснал повече или ще ти избода очите!

Баба вече се бе изправила на крака. Залюля се в центъра на стаята и се опита да намести воала връз лицето си. В този миг мама ѝ зашлеви плесница. Старицата се строполи на люлеещия се стол.

— Проклинам и теб, Корин Фоксуърт! Надявах се, че няма никога да се срещнем. Очаквах да пукнеш в онзи „почивен дом“ и да ми спестиш кошмара отново да чуя гласа ти. Не съм късметлийка. Трябваше да предположа, че няма да проявиш достатъчно такт, за да умреш и ни оставиш на мира с Крис. Приличаш на баща си. Вкопчила си се отчаяно в живота, макар и да не си струва да го живееш.

За първи път виждах мама обхваната от ярост. Разбрах, че си приличаме по характер. Наблюдавах уплашено как се хвърли върху баба и я събори на земята. Двете се запремятаха по килима, а Джон Амос стенеше безпомощно. Мама успя да седне върху старицата. Изтръгна всичките ѝ пръстени от ръцете. Баба се опита да се противопостави, но бе твърде немощна, за да надделее.

— Моля те, Кати, не постъпвай така с мен — проплака тя жаловито.

— С тебе ли! Не знаеш откога чакам да те видя просната на пода! Днес е щастливият ми ден. Ще си отмъстя за всичко, което ни причини. Виж какво ще направя с драгоценните ти пръстени. — Мама напълни шепа и с един жест запрати бижутата в пращания огън. — Ето! Видя ли! Трябваше да го направя още в нощта, когато загина Барт.

Изтича към Синди и я грабна с доволно изражение. Двете хукнаха към коридора.

Джон Амос се изправи, мърморейки как мама е трябвало да умре, когато е била беззащитна и заключена на тавана.

— Да я бяхме заколили тая никаквица, преди да е създала дяволското си поколение!

Не знам дали мама му обърна внимание, но аз чух ясно думите му.

Изпълзях иззад масичката за сервиране. Баба не ме видя, защото се разтърсваше от ридания, седнала на пода.

Мама вече бе сложила ботушите и палтото си. Върна се разтреперана и попита:

— Какво каза, Джон Амос Джаксън? Никаквица ли ме нарече? Я пак го повтори! Хайде де! Кажи го в лицето ми! Вече съм голяма и няма да ме уплашиш! Сега аз съм силната, а ти си слабият. Не можеш да ме победиш. Не съм нито стара, нито безпомощна, нито уплашена.

Той се запъти към нея с ръжена от камината. Мама се изсмя. Очевидно го взе за глупак, който всеки момент ще се строполи отново. Снижи се и замахна към него със здравия си крак. Джон падна върху лицето си и гневно изрева. Аз също извиках! Това не беше честно! Бог не е замислял подобно отмъщение. Джон не биваше да се опитва да я удари.

В този миг мама ме забеляза. Пребледня цялата и сякаш се смали.

— Барт?

— Джон Амос ме подтикваше към деянията ми — измрънках аз.

Тя се нахвърли върху баба.

— Виж докъде ни докара. Защо отнемаш сина ми от мен? Всичко ти се разминава безнаказано. Ти уби Кори, а после доведе Кари до самоубийство. Барт Уинслоу загина също заради теб. Ти го застави да се върне в пламналата къща, за да спаси онази ужасна жена. Сега тровиш съзнанието на сина ми. Избегна наказанието, като се престори на малоумна. Но ти подпали Фоксуърт Хол напълно съзнателно. Това бе твой единствен хитро замислен ход. Сега е мой ред да си отмъстя.

Мама грабна лопатата за пепел от камината и заизсипва горящите въглени на пода.

Когато започна да се надига дим, се провикна към мен:

— Обличай се, Барт. Отиваме си у дома. Ще се преместим толкова надалеч, че тя никога няма да ни открие. Никога!

Изпищях неистово. Баба също изкрещя, но мама закопчаваше палтото на Синди и не успя да види как Джон Амос се спуска към нея е ръжен в ръка. Стовари го върху главата ѝ и тя се свлече безшумно на пода. Като парцалена кукла.

— Глупак такъв! — писна баба. — Можеше да я убиеш!

Събитията се развиха прекалено бързо. Всичко се обърка. Мама не трябваше да умира. Искях да кажа това на Джон, но той ръмжеше изкривен от ярост.

— Кати, мила Кати — проплакваше баба на колене, взела главата на мама в ръцете си. — Моля те, не умирай. Аз те обичам. Винаги съм те обичала. Не исках да загинеш... Никога...

Джон Амос я цапна толкова силно, че тя се стовари върху тялото на мама.

Синди пицеше пронизително, а аз бях заслепен от гняв.

— Джон Амос! Бог не искаше мама да умре!

Той се обърна със самодоволна усмивка.

— Искаше, Барт. Вчера си говорихме с него и той ми даде указания как да постъпя. Не чу ли майка си да казва, че ще се преместите? Тя не би взела със себе си едно такова непослушно дете като тебе. Първо щеше да те прати в лудницата. А после щеше да замине завинаги. Да те изостави тъй, както е бил изоставен прадыдо ти. Ето така се отнася съдбата към най-достойните. Само аз се грижа за тебе и правя всичко възможно да те отърва от приюта по-лош и от затвор.

Затвор, затвор... звучи като отрова.

— Слушаш ли ме, Барт? Чу ли ме? Разбираш ли какви усилия полагам, за да те спася и от двете?

Гледах го вцепенено.

— Да, Барт. Ще ти подаря не един, а два сувенира.

Не знаех на кого да вярвам. Погледнах към жените на пода. Изведнъж осъзнах, че обичам и двете. Обичам ги много повече, отколкото съм предполагал. Не бих могъл да понеса раздялата с нито една от тях. Нима бяха толкова порочни, колкото ги изкарва Джон Амос? Ще ме накаже ли Бог, ако не позволя да „изкупят греховете си“ чрез огнено кръщение?

Пред мен стои Джон Амос. Единственият човек, който бе напълно откровен с мен от самото начало. Единственият, който ми каза

кой е истинският ми баща и колко могъщ човек е бил Малкълм.

Взрях се в свитите му зеници, за да получа наставленията си. Бог трябва да направлява делата му. Иначе защо ще е стигнал до такива старини!

Джон се усмихна и ме погъделичка под брадичката, а аз се разтреперих. Не обичах да ме докосват.

— Слушай ме внимателно, Барт. Заведи Синди у вас и я накарай да се закълне да не казва на никого какво се е случило или ще ѝ отрежеш езика. Обещай да го направиш.

Кимнах мълчаливо.

— Нали няма да причиниш нищо лошо на мама и баба?

— Разбира се, че не, Барт. Ще ги отведе на едно сигурно място, където ще можеш да ги виждаш, когато си пожелаеш. Да не си споменал и думица пред тъй наречения си баща. Ясно ли е? Не забравяй, че той също иска да те прати в лудницата. Затова те мъкне по психиатри.

Преглътнах. Гърлото ми бе пресъхнало. Не знаех какво да правя.

Джон Амос ме инструктира:

— Иди у вас заедно със Синди. Кажи ѝ да си държи езика зад зъбите и се заключи в стаята си. Прави се на ни чул, ни видял. Не забравяй така да уплашиш сестра си, че да не посмее да проговори.

— Тя не ми е сестра — промълвих аз.

— Какво значение има? — тросна се той. — Прави каквото ти казвам. Следвай указанията ми. Бог иска хората да вярват в него безрезервно. Гледай да не се изпуснеш пред брат си или баща си. Прави се, че нищо не знаеш. Сигурен съм, че те бива затова.

Какво иска да каже? Подиграва ли ми се?

Свъсих вежди и го изгледах с най-кръвнишкия поглед на Малкълм.

— Виж какво Джон Амос, да ми цъфнат налъмите, ако някой ден успееш да ме надхитриш. Не ми се подигравай. Аз не съм малоумен... не забравяй, че победата е винаги на моя страна.

Почувствах се изпълнен с могъщество. Погледнах към жените, които обичах. Бог е искал да стане така... Дарил ме е не с една, а с две майки. Вече никога няма да се почувствам самотен.

— Затваряй си устата. Няма да казваш на татко или на Джори какво си видяла — инструктирах аз Синди, щом се върнахме у дома.

— Иначе ще ти отрежа езика.

Малкото ѝ личице бе мокро от дъжда и сълзите. По бузите ѝ се стичаше кал. Остави се да ѝ сложи пижамата и да я пренесе до леглото. През цялото време държах очите си затворени, за да не я намразя още повече, когато видях голотиите ѝ.

КЪДЕ Е МАМА?

Трябваше да дам добър урок на някого. На човека, заради когото животът ни се превърна в кошмар. Поговорихме с татко надълго и нашироко, но напрежението ставаше все по-голямо, а объркването ми растеше от ден на ден. Защо ѝ трябваше да ни идва на гости? Един ден не се сдържах и хукнах при мадам Мариша веднага след урока по балет.

— Мразя те, бабо. Как можа да наговориш на мама такива глупости! Искам да я оставиш на мира. Иди си и не се връщай повече. Нима измина толкова път само за да разстроиш майка ми? Тя и без друго е покрусена след падането си. Ако не престанеш да ни се бъркаш, ще спра заниманията си с балета. Ще избягам и няма да ми видиш очите. Ти успя да объркаш не само живота на родителите ми, но и този на нас с Барт.

Баба посърна и изведнъж се превърна в старица.

— Одрал си кожата на баща си. Джулиан ме гледаше по същия начин.

— Някога те обичах.

— Някога?...

— Да, някога. Когато вярвах, че си загрижена за доброто на семейството ми. Тогава ми се струваше, че на света няма по-прекрасно нещо от балета. Сега вече се съмнявам в това.

Имах чувството, че съм нанесъл съкрушителен удар. Баба се подпря на стената и се олюля.

— Джори, моля те, не си отивай — рече задъхано тя. — Ти трябва да се занимаваш с балет. Откажеш ли се, животът изгубва смисъл за мене. Искане ми се да вярвам, че Джордж и Джулиан не са похабили дните си. Не отнемай всичко на мъртвите.

Толкова се смутих, че не можах да ѝ отговоря. Затова избягах. Точно както прави Барт, когато не успее да се справи със ситуацията.

Мелъди извика подире ми:

— Къде отиваш, Джори? Нали щяхме да пийнем по една сода!

Тичах, без да мисля. Вече нищо не ме интересуваше. Целият ми живот пропадна. Родителите ми не са женени. Та и как ли да се оженят! Кой свещеник би благословил брака между брат и сестра!

Стигнах до парка и седнах на една зелена пейка. Не помръдвах, загледан в маратонките си. Имам стъпала на балетист. Силни, покрити с мазоли, готови за професионалната сцена. Какъв ще стана, когато порасна? Не исках да бъда лекар, макар и да бях изявявал подобно желание само за да зарадвам мъжа, когото обичах като свой баща. Ама че шега! Защо ли се залъгвам! За мен няма живот без балета. Наказвайки мадам, майка си и втория си баща, който всъщност ми е вуйчо, аз наранявах най-много самия себе си.

Изправих се и погледнах към самотните старци на околните пейки. Замислих се дали един ден ще стана като тях. Не. Аз ще имам сили да призная грешката си. Ще знам кога да поискам прошка.

Мадам М. седеше в кабинета си с наведена глава. Затворих тихо вратата зад себе си. Трябва да ме бе чула, защото вдигна поглед. Очите ѝ бяха просълзени. Зарадва се, че ме вижда отново, макар и да не спомена нито дума. За разговора ни отпреди половин час.

— Имам подарък за майка ти — каза тя. Отвори чекмеджето на бюрото си и извади позлатена кутийка, увита с червена, копринена панделка. — Това е за Катрин — рече тя суховато. Избягваше да ме погледне в очите. — Разбрах, че имаш право. Исках да те взема от родителите ти, защото мислех, че ще извърша едно добро дело. Сега разбирам колко егоистично е било желанието ми. Синовете принадлежат на майките, а не на бабите си. — Усмихна се с горчивина и погледна кутийката. — Лакомствата на лейди Годива. Майка ти много ги обичаше, когато живееше в Ню Йорк при мадам Золта. Тогава не ядеше шоколад, за да не напълнее, макар и да изразходваше лесно калориите. Позволяваше си само по един шоколад седмично. Сега ще се наслади на най-съкровеното си желание.

Това беше израз на Барт.

— Мама има настинка — казах аз безизразно. — Благодаря за шоколада и за решението ти. Знам, че на мама ще ѝ олекне, щом разбере, че няма да ме вземеш със себе си. — Усмихнах се и целунах баба по съсухрената буза. — Би трябвало да можете да ме поделите.

Ако не си стисната, мама също ще прояви щедрост. Никога не е споменавала, че не се разбирате. — Седнах на стола до масата и кръстосах крака. — Честно казано, се чувствам доста уплашен. Вкъщи стават странни неща. Барт се е затворил в себе си и върши щуротии. Мама се разболя, а татко изглежда извънредно потиснат. Клоувър умря. Ема престана да се усмихва. Наближава Коледа, а не се усеща никакво празнично настроение. Струва ми се, че и аз скоро ще откача.

— Ха! — изсумтя баба. — Това е животът — дващест минути нещастие на всеки две секунди радост. Бъди благодарен за редките моменти щастие. Научи се да цениш доброто, колкото и да ти струва това.

Усмихнах се, но от думите ѝ не ми стана по-леко. Цинизмът ѝ никак не помагаше.

— Нима трябва да бъде така? — попитах аз.

— Джори — приближи лице до мен баба, — опитай се да погледнеш нещата под друг ъгъл. Как ще забележим слънцето, ако не сме обградени от сенки?

Опитвах се да се примиря с мрачната ѝ философия.

— Мисля, че разбрах, мадам. Съжалявам за поведението си.

— Аз също съжалявам — рече тя понацупена.

Прегърнах я с чувството, че сме постигнали компромис.

Татко ме взе с колата си и поехме към къщи. Изгарях от любопитство да видя какво има в позлатената кутийка.

— Мадам Мариша изпраща някакъв сладкиш на мама — рекох аз колебливо. — Сигурно иска да се помирят.

— Радвам се да го чуя — усмихна се баща ми.

— Мама ми се струва доста изморена в последно време. Пък и тази настинка още продължава. Обикновено не боледува за повече от един-два дни.

— Всичко е заради тази проклета книга — начумери се татко, пусна чистачките и присви очи, за да види по-добре светофара. — Омръзна ми да вали. Дъждът се отразява зле на майка ти. Да не говорим, че става посред нощ, за да продължи книгата си. Записва всичко на ръка, за да не ме събуди шумът на пишещата машина. Няма защо да се чудим, че здравето ѝ отслабва. Тя е свръхпреуморена.

Много ѝ се струпа — травмата, настинката, проблемите на Барт, твоите притеснения. Джори, ти вече знаеш тайната ни. Майка ти и аз разговаряхме по този въпрос с часове. Искам да те попитам дали можеш да ни простиш? Успях ли да направя така, че да ни разбереш по-добре?

Наведох глава сконфузено.

— Все още се опитвам да ви разбера.

— Опитваш се? Нима е толкова трудно? Та аз ти описах най-подробно какво сме преживели с майка ти. Как се чувствахме сврени на стария таван... Четири уплашени деца, които постепенно откриват, че нямат никого друго, освен самите себе си.

— Добре де, татко, но когато сте избягали, сте намерили сигурно убежище при доктор Пол. Защо продължи да мислиш за мама? Не можа ли да се влюбиш в друга?

Баща ми въздъхна и стисна устни.

— Нали ти обясних какво чувствам към жените... Майка ти бе до мен, когато имах нужда от нея. Бяхме се оказали предадени от собствените си родители. Не забравяй, че младите не са много рационални. Съжалявам, ако съм ти причинил зло с неспособността си да се влюбя в друга жена.

Какво можех да отговоря? Та аз не проумявах нищо от думите му. Светът е пълен с красиви жени... Сетих се за Мелъди. Дали ще си потърся друга любима, ако тя умре? Татко мълчеше, аз размишлявах над последния въпрос, а дъждът се сипеше все по-силно. Да, убеден съм, че ако се случи да загубя Мелъди, ще продължа да се боря в името на любовта, докато един ден намеря жена, която ще я замести. В крайна сметка всеки вариант би бил по-приемлив от...

— Джори, знам за какво мислиш — обади се татко. — Толкова години съм си блъскал главата над същия въпрос — защо не се влюбих в друга? Защо избрах точно сестра си? Не е изключено това да се дължи на разочарованието ми от жените, породено от жестокостта на собствената ни майка към нас. Сестра ми бе единственият човек, който се отнасяше добре с мен. Оцеляването ми след мъчителните години на страх и лишения се дължи именно на нея. Майка ти превръщаше таванската стая в истински дом. Грижеше се за Кори и Кари, оправяше леглата, подреждаше масите, переше дрехите ни... И все пак, най-хубавото бе желанието ѝ да танцува. Аз се влюбих в нея заради

красотата на танца ѝ. Помня как я наблюдавах, а тя се носеше из тавана с ненадмината грация и лекота. Имах чувството, че го прави единствено заради мен. Че съм станал принцът на мечтите ѝ. Тогава бях много романтично настроен. Повече от самата нея. Майка ти е доста различна от останалите жени. Тя може да вирее и сред море от омраза. Аз не мога така. Трябваше или да се обградя с любов или да умра. Когато избягахме от Фоксуърт Хол, тя започна да флиртува с Пол, за да ме отстрани от себе си. Омъжи се за баща ти, когато Аманда, сестрата на Пол, ѝ каза една лъжа. Майка ти бе предана съпруга, но след смъртта на мъжа си, избяга сред планините на Вирджиния, за да замисли отмъщение. Реши да отнеме на майка си втория ѝ съпруг. Както знаеш, Барт е син на майчиния ми мъж, а не на Пол. Съжалявам, че досега не ти бяхме казали истината, но се надявахме, че го правим за твое добро. След кончината на Пол майка ти се върна при мен. Бях я чакал през цялото време. Знаех си, че ако не загубя вяра, един ден тя ще бъде моя. На нея ѝ беше лесно да се влюбва в други мъже. Аз обаче не можех да я сравня с никоя друга под слънцето. Майка ти спечели сърцето ми завинаги, когато беше някъде на твоята възраст, Джори. Затова внимавай в кого се влюбваш. Първата любов е за цял живот.

Въздъгнах тежко и заключих наум, че животът по нищо не прилича на приказните балети или телевизионните сапунени опери. За съжаление любовта не е като сезоните — да идва и да си отива, когато поискаш.

Татко караше много внимателно заради дъжда. Придвижвахме се към къщи извънредно бавно. Той поглеждаше от време на време към часовника, а аз зяпах през прозореца. Коледната украса вече бе навсякъде. В къщите край пътя грееха празнични елхи. Гледката бе още по-романтична на фона на дъжда. Искаше ми се да се върна година назад във времето, когато бяхме щастливи и ни се струваше, че радостта ще продължи вечно. Защо дойде старицата в черно? Защо обърка живота, който дотогава бе тъй приятен? Защо пристигна мадам Мариша и разкри тайната на родителите ни? Тези две жени съкрушиха гордостта ми от мама и татко. Колкото и да се опитвах да им простя, не можех да потисна желанието си да ги упрекна за риска, на който са подложили и собствения си и нашия живот. И то защо? Защото татко не успял да си намери друга любима.

— Джори, майка ти се оплаква, че не намира изписаните страници на местата им. Знаеш, че тя никога не е била небрежна по отношение на работата си. Да не би тайно да прелистваш ръкописа ѝ?

Да си призная ли?

Първоначално страниците ѝ започнаха да се губят заради Барт, но аз също обърнах гръб на моралните си скрупули и започнах да ги чета редовно. Още не бях стигнал до края, защото не можех да продължа да чета след момента, в който се разказва как братът изменил на сестра си, като ѝ се натрапил физически, фактът, че мъжът до мен бе изнасилил сестра си, когато е била едва петнайсетгодишна, бе потресаващ. Никога не бих оправдал подобна постъпка. Горката мама! Пред кого ли е можела да се оплаче!

— Джори, ти май не чуваш какво ти говоря.

Бавно извърнах поглед към баща си. Почувствах се отвратен и изморен. Не желяех да ставам съпричастен към болката, изписана на лицето му.

— Не е нужно да ми отговаряш. Мълчанието ти е доста красноречиво само по себе си. Съжалявам, Джори. Обичам те като роден син. Надявам се и ти да ми отвориш със същото. Бяхме решили да ти кажем истината, когато пооттраснеш, за да ни разбереш по-добре. Кати трябваше да заключи ръкописа си, вместо да се предоверява на вас с Барт.

— Става въпрос за художествена измислица, нали? — попитах аз с надежда. — Ами, да. Коя майка би се отнесла тъй сурово с децата си?... — Сkochих от колата и хукнах към къщи.

Искаше ми се да извикам името на мама, но реших да си замълча. По-лесно бе да избягвам срещите с нея.

Обикновено при всяко завръщане у дома отивах първо в градината, за да упражня някои позиции и скокове. Днес се тръшнах направо пред телевизора в хола и се унесох в света на глупавите, забавни сапунени опери.

— Кати! — провикна се татко още с влизането си. — Къде си?

Защо не продължи с обичайното „Дай ми една целувка, ако ме обичаш“? Може би се срамува от нас.

— Обади ли се на майка си? — попита ме той.

— Не съм я виждал.

— Къде е Барт?

— Не съм го търсил.

Татко ме изгледа умоляващо и се насочи към „семејната“ спалня.

— Кати, къде си, Кати?

Не я намери и в кухнята. Провери дали не е в някоя от другите стаи и накрая застана пред заключената врата на брат ми.

— Тук ли си, Барт?

Тишина.

След малко отвътре се разнесе неохотно мрънкане:

— Ами тук съм... Къде да съм, след като съм заключен вътре?

— Отключи тогава.

— Не мога. Мама ме заключи откъм външната страна.

Седях на дивана, вперил поглед в телевизионното шоу.

Чудех се как ще успея да израсна нормален при цялото това страдание.

Татко имаше резервни ключове за всяка стая. Пусна Барт и го заразпитва:

— Какво си сторил, че да те накаже майка ти?

— Нищо!

— Трябва да си я ядосал с нещо.

Барт се ухили лукаво, но не отговори.

— Барт, ако си обидил с нещо майка си, няма да ти се размине току-така.

— Аз не я закачам. Тя ме тормози, защото обича Синди, а не мене.

— Синди... — сети се татко за сестричката ни и тръгна към стаята ѝ. След няколко минути се върна с нея на ръце.

— Къде е майка ти, Барт?

— Откъде да знам! Тя ме заключи в стаята.

Не успях да се сдържа и се намесих.

— Знам, че колата на мама е на ремонт, така че не може да е отишла много далеч.

— Да, тя спомена, че нещо не е наред със спирачките. Барт, сигурен ли си, че не знаеш къде е майка ти?

— Вратите да не са прозрачни!

— Каза ли ти къде отива?

— На мен никой нищо не казва.

— Мама излезе в дъжда — изписка неочаквано Синди. — Дъжд... и цялата мокра...

Барт я изгледа кръвнишки, при което Синди се разтрепери уплашена.

Татко вдигна момиченцето, сложи го на скута си и се усмихна дружелюбно:

— Ти си нашето спасение, миличка. Хайде помисли добре и си спомни къде отиде мама.

Синди се бе втренчила в Барт и не отронваше дума.

— Гледай мен, Синди, а не брат си. Аз съм до тебе. Няма страшно. Барт нищо не може да ти направи.

— Синди хукна навън и мама излезе да я търси — каза смръщен брат ми. — Върна се вир-вода. Аз ѝ казах нещо накриво, а тя побесня и ме натика в стаята.

— Хм, затова се е разчорлила сестричката ти — рече татко все още угрижен. Остави Синди на пода и започна да се обажда по ред на всички мамини познати. Един от разговорите му бе с мадам Мариша, която обеща, че се качва на колата и идва при нас.

После се обади на Ема, но се оказа, че тя ще се върне чак на следващия ден заради бурята. Желанието на баба да дойде ме притесни, защото уменията ѝ зад волана не бяха свършени и при най-ясното време. Чудех се как ще се добере до къщата в тази буря.

— Татко, нека минем през всички стаи. Можем да се качим дори на тавана — предложих аз и скочих на крака. — Сигурно се е качила горе, за да потанцува, но се е заключила по една случайност или пък е задрямала на кушетката...

Заизкачвахме се към тавана. Изведнъж чухме ужасения писък на Синди. Баща ми изтича обратно и я вдигна на ръце. Барт дялкаше една пръчка с джобното си ножче, а сестричката ни не сваляше поглед от острието в ръката му.

Татко, Синди и аз претърсихме цялата къща, но от мама нямаше и следа.

— Кати не би изчезнала току-така — угрижи се баща ми.

— Сигурен съм, че никога не би оставила Синди сама в присъствието на Барт. Много странна работа...

Аз си помислих същото. Брат ми заслужава един хубав пердах.

— Татко, струва ми се, бе брат ми знае къде е отишла мама. Честността не е сред най-развитите му качества. Да не говорим за проявите му напоследък. Защо не се обърнем към него?

Тръгнахме да го търсим. Оказа се, че той също е изчезнал.

Баща ми ме изгледа и поклати глава.

Предположих, че брат ми отново се е сврял в някой ъгъл или е изпълзвал в градината, за да се прави на животно.

И все пак, леговището му сред храстите не би било добро убежище, защото бурята се разразяваше все по-яростно. Дори Барт би проявил разум да се прибере на топло.

В душата ми се бореха противоречиви чувства. Как се оказах замесен в цялата тази нелепа история, след като не бях сторил нищо лошо!

— Мразиш ли ме, Джори? Сигурно си мислиш, че майка ти и аз заслужаваме наказанието си, а ти нямаш никаква вина и не бива да страдаш. Напълно съм съгласен с теб. Ако бях намерил сили да се отдръпна от майка ти, може би всичко щеше да се е наредило далеч по-добре. Трябваше да я оставя сама в дома на Пол, докато си намери нов съпруг. Любовта ми към нея надделя. Аз я обичам, Джори. Винаги ще я обичам. Господ да ми е на помощ, защото без нея за мен няма живот.

Извърнах се натъжен. Ето каква била непомръкващата любов — един ад, който поглъща всичко по пътя си.

Изтегнах се разхлипан в стаята си.

Поплаках си до насита и отново се зачудих къде е отишла мама. За първи път помислих, че е възможно да е изпаднала в беда. Тя не би изоставила баща ми. Трябва да се е случило нещо ужасно, за да я няма точно в четвъртък. Четвъртъкът бе особен ден за мама и татко.

През този ден от седмицата прислужниците на Фоксуърт Хол слизали до града. Мама и татко можели необезпокоявани да се изкачат на покрива, за да се видят и да поговорят един с друг. Да се насладят на сляпата си, безумна страст.

Сега разбрах защо мама се е омъжвала няколко пъти. Опитвала се е да потисне греховния си копнеж по татко.

Изправих се и реших да намеря Барт на всяка цена.

Стигна ли до него, ще открия и мама.

СУВЕНИРИТЕ НА ТАВАНА

Джон Амос бе поел пълно управление на кухнята в имението. Прислужничките и готвачката не можеха да седнат от работа.

— Мадам заминава съвсем скоро — инструктира ги той. — Пригответе набързо чантата за пътуването до Хавай. Лоти, ти ще закараш багажа до летището и ще го натовариш на самолета. Какво си се опулила! Няма време! Прави каквото ти казвам.

Биваше си го него. Така ги строи, че се разхвърчаха нагоре-надолу като подплашени пилци. Останахме насаме и Джон оголи жълтите си зъби в зловеща, усмивка.

— Какво е положението при теб, Барт?

Почувствах се като филмов герой. Преглътнах буцата, заседнала на гърлото ми, и реших да не си тръгвам още.

— Никой не знае къде е мама. Много са притеснени.

— Не им обръщай внимание — отвърна той с пискливия си глас. Отново се зачудих как Господ му е възложил най-важните си дела. — Ще се погрижа за всичко. Чакам Бог да ми даде знак, че баба ти и майка ти са опростени. Върви и си дръж езика зад зъбите.

— Нали обеща, че мама ще ме чака на тавана. Това щял да бъде моят сувенир. Защо не ми кажеш къде си я скрил? Знам, че не е на тавана. Ще разкажа на татко какво си направил.

— Какво съм направил? — изсмя се подигравателно той.

— Нима ще прехвърлиш вината върху мен, Барт Уинслоу Шефийлд? Мислиш ли, че някой би ти повярвал, като се има пред вид душевното ти неравновесие? Служителите на закона ще те открият, за да те осъдят и пратят зад решетките.

В мен забушува гневът на Малкълм. Джон Амос сякаш усети това и поомекна.

— Само се пошегувах, Барт. Искях да изпитам смелостта ти. Виждам, че си изпълнен със силата на праведния. Също като прадыдо си Малкълм. Дойде ред да покажеш на какво си способен. Сега ще отговаряш за възрастните — за майка си и баба си. Ще контролираш живота им, ще ги храниш, а ако решиш, ще ги държиш гладни...

Трябва обаче да внимаваш. Не издавай тайната си, докато... хм, не забравяй, че брат ти и баща ти са изпълнени с подозрения. Досетят ли се какво си намислил, веднага ще те издадат.

Мен вечно ме подозират. Счупи ли се нещо, вината е моя. Запуши ли се тоалетната, обвиняват мен, че съм я задръстил с хартия. Ако изчезне някое бижу, пак смятат, че аз съм го откраднал. Каквато и неприятност да се появи, все на мен ми я приписват. Ще ги науча аз тях как да се държат с едно дете.

— На хляб и вода — рекох аз. — Ще ги държа на хляб и вода. Жени, изменили на съпрузите и синовете си, не заслужават по-добро.

— Точно така — промърмори Джон.

Заслизахме по тесните стъпала към мазето. Много отдавна, когато тази къща още принадлежеше на нас двамата с Джори, бяхме проучили всички ниши и вдлъбнатини на стените. Знаехме, че тук живеят призраците и винаги се страхувахме да погледнем в подземиято. Следвах Джон по петите и се ужасявах при всяко негово отдалечаване на повече от метър.

— Някой ще се сети, че са тук — прошепнах аз уплашено.

— Невъзможно е да открият къде съм ги скрил — изкиска се той. — Баща ти мисли, че са на тавана, а? Това би било чудесно отмъщение. Тук обаче никога няма да намерят уютната пещеричка, изградена зад винарската изба.

Винарска изба. Звучеше далеч по-непривлекателно от тавана. В една изба не е страшно. Има само влага и студ.

Джон Амос отмахна няколко паяжини, премести един-два фотьойла и откри пътя до голяма, тежка врата.

— Я надникни през вратичката за котки — нареди икономът. — Тук долу е. Баба ти ме накара да я поставя заради онова котенце, което беше прибрала.

Светлината на фенера правеше лицето му още по-мъртвешко и отблъскващо. Страхувах се, че ще тръшне вратата зад гърба ми и никога няма да успея да се измъкна.

— Не искам. Ти иди в избата — казах аз заповеднически!

Джон застина. Може би помисли, че ще го заключи вътре. Изглежда ме продължително, извърна се и тръгна към винарската изба. Постави фенера отстрани и взе да избутва един от рафтовете с прашни, стари бутилки вино.

Най-сетне се показа процеп. Блъсна ме неприятна миризма. Запуших нос и вдигнах поглед, а Джон услужливо тикна фенерчето си напред.

О, Божичко! Мамо, бабо... Бяха се свили една до друга. Мама бе склонила глава на бабиния скут. И двете жени закриха очите си с ръце, заслепени от ярката светлина.

— Кой е? — попита немощно мама. — Ти ли си, Крис? Как успя да ни намериш?

Да не е сляпа? Защо сбърка татко с Джон Амос? Дали Бог счита, че майка ми ще изкупи греховете си, ако полудее и ослепее?

— Знам, че това си ти, Джон — рече баба. — Изведи ни незабавно оттук. Чуваш ли ме? Веднага ни освободи.

Джон Амос се изсмя.

Не знаех какво да направя, но Малкълм отново нахлу в съзнанието ми и ми посочи правилния отговор.

— Дай ми ключа, Джон Амос — наредих му аз строго. — Качи се горе. Аз ще нахраня затворничките с хляб и вода.

Защо ли ми се подчини? Да не би да повярва, че съм силен като Малкълм? Наблюдавах го, докато се отдалечи и залостих вратата зад него.

Запълзях на четири крака. Бутнах напред сребърния поднос с половин самун хляб и кана вода. Сребърните съдини никак не ме учудиха, защото бях свикнал с изтънчения вкус на баба.

Голямата врата зад мен бе затворена. Приличаше на най-обикновен рафт с прашасали бутилки. Плъзнах се по пода и отворих прозорчето за котката. Какво ли е търсило тук онова животинче?

— Хляб, вода — изкресях аз с писклив глас и бързо набутах подноса през отвора. После подпрях вратичката с камък, та да не ме видят, ако се опитат да проверят кой ги храни.

Реших да подслушам какво правят. Мама стенеше и проплакваше името на Крис.

— Мама... къде е мама, Крис? Не е идвала при нас от месеци. Близнаците не растат...

— Миличка Кати, забрави миналото — успокояваше я баба. — Хайде хапни. Трябва да се възстановиш. Крис ще ни спаси. Не се бой.

— Кори, престани да свириш едно и също. Омръзнаха ми думите на тая песен. Защо пишеш само тъжни песни? Ето, съмва се. Крис,

кажи на Кори, че се развиделява.

Чух ридания. Баба ли хлипаше?

— О, господи! Така ли трябва да свърши всичко! Нищо ли не можах да направя като хората? За първи път бях убедена, че знам как да постъпя. Моля те, Господи, помогни ми да ги спася — стенеше тя на висок глас. Молеше се мама да оздравее, а синът ѝ да ги намери. Мама бълнуваше, а баба ѝ отвърщаше едно и също.

Седях и ги слушах. Тъй измина доста време, докато краката ми се схванаха. Почувствах се изтощен и състарен. Сякаш и мен бяха заключили при тях. Гладен, умиращ, изтерзан и умопомрачен.

— Време е да си ходя — промълвих аз. — Това място не ми харесва.

Къщата бе празна и тъмна. Можех на спокойствие да се натъпча с лакомствата в хладилника. Тъкмо предъвквах едно дебело парче шунка, когато мадам Мариша отвори вратата откъм гаража и влезе в кухнята.

— Здравсти, Барт. Къде са Джори и баща ти?

Свих рамене. На мен нищо не ми казват. Учудих се, че са ме оставили сам със Синди. От другата стая се провикна Ема.

— Здравейте, мадам Мариша. Доктор Шефийлд ме предупреди, че пристигате всеки момент. Съжалявам, че ви причинихме такива главоболия. Но и аз не се удържах, щом разбрах, че Кати е изчезнала. Трябва да я открием на всяка цена. Не биваше да я оставям, като видях, че има треска. Барт! — забеляза ме тя. — Нехранимайко такъв! Как ти даде сърце да избягаш пак от къщата! Все едно на баща ти не му стига тая грижа, че я няма майка ти! Лошо момче! Сто на сто криеш нещо от нас!

Побягнах. Не можех да издържа погледите им, изпълнени с омраза към мен. Знаех, че скоро ще избухна в сълзи, но никой не бива да види как плача. Сега трябва да се държа като Малкълм Безсърдечния.

ТЪРСИМ МАМА

Бе ужасна нощ. Валеше като из ведро. Вятърът виеше пронизително. Сякаш се опитваше да ни каже нещо. Стараех се да вървя в крак с татко, но не ми беше лесно, тъй като все още имах да го догонвам на височина. Ръцете му бяха свити в юмруци. Аз също се стегнах, готов за битка, ако се наложи.

— Джори — рече татко, без да спира, — колко чести са посещенията на Барт в имението?

Вече бяхме стигнали до черните, железни врати.

— Не знам — отвърнах аз притеснено. — Барт не се доверява на никого. Престана да споделя дори с мен.

Вратите бавно ни пропуснаха в градината. Разтвориха се като кости на скелет, които всеки момент ще ни приберат в гроба при себе си. Полазиха ме тръпки. Очевидно бях развил склонност към зловещите фантазии подобно на брат си.

— Трябва да ти кажа нещо — извиках аз и притичах, за да настигна баща ми. — Когато открих, че с мама сте брат и сестра, намразих и двамата ви. Струваше ми се, че никога не бих могъл да ви простя срама и разочарованието, което изпитах заради вас. Имах чувството, че ще загубя завинаги способността си да обичам. Откакто мама изчезна, разбрах, че любовта ми към вас е по-силна от всичко. И да искам, не мога да я победя.

Татко спря под проливния, студен дъжд и ме притисна към себе си. Стори ми се, че го чух да изхлипва от радост. — Не можеш да си представиш откога чакам този миг, Джори. Все се надявах, че ще ни разбереш, но мислех, че ти е необходимо още малко време. Двамата с майка ти може би сбъркахме, като решихме, че ще ти разкрием тайната си, когато пораснеш с някоя и друга година. Радвам се, че намери сили да ни простиш, макар и да научи за бедата ни.

Закрачихме плътно един до друг. Почувствах, че спойката между нас е станала много по-силна. Всъщност ние бяхме от една плът и кръв, така че можех да го приема за свой баща. Радвах се, че е свързан родствено не само с Барт, както бях считал преди, но и с мен. И все

пак... защо не се бяха доверили на моята зрялост? Може би бих ги разбрал... Може би.

Застанахме на стъпалата пред входа на имението. Джон Амос ни отвори, преди да сме почукали.

— Приготвям багажа — каза кисело той, без да ни поздрави. — Съпругата ми замина за Хавайските острови. Имам си достатъчно грижи на главата, за да забавлявам съседите. Веднага щом приключа със задълженията си тук, ще се присъединя към нея.

— Съпругата ви? — изръмжа татко безкрайно учуден.

Воднистият поглед на иконома се изпълни със задоволство.

— Да, доктор Кристофър Шефийлд. Госпожа Уинслоу се омъжи за мен.

Баща ми щеше да се строполи от изненада.

— Искam да я видя. Не Ви вярвам. Трябва съвсем да е откачила, за да се омъжи за Вас.

— Аз никога не лъжа — свъси вежди икономът. — Да не говорим, че тя е достатъчно откачена. Някои жени не могат да си представят живота без мъж, който да поеме делата им в свои ръце. Нужен съм ѝ, за да се опре на мен.

— Не Ви вярвам — изрева гръмогласно татко. — Къде е тя? Къде е жена ми? Виждали ли сте я в последно време?

Джон Амос се засмя.

— Жена Ви ли, господине? Собствената ми съпруга създава премного грижи, за да се занимавам и с вашата. Госпожа Уинслоу се ядоса на лошото време и потегли още вчера, придружена от прислужницата си. Каза ми да замина при нея, след като уредя проблемите около продажбата на имението. Сума ти пари хвърли, за да го поднови и мебелира, а сега иска да се мести оттук.

Татко не сваляше поглед от Джон Амос Джаксън. Нямаше никакво намерение да си вървим.

— Знаеш кой съм, нали, Джон? Няма защо да отричаш. По очите ти познавам. Ти си икономът, който се любеше с прислужницата Ливи, докато лежах сврян. на пода зад дивана. Тогава те чух да споменаваш за арсеника по захаросаните кифлички.

— Не разбирам за какво говорите — отрече старецът.

Трябваше да изчета целия дневник на мама! Постоянно се натъквах на все по-оплетени истории.

— Възможно е да си се оженил за майка ми. Не е изключено и да лъжеш. Така или иначе, съм сигурен, че знаеш какво се е случило с жена ми. Вече започвам да се притеснявам и за майка си. Махни се от пътя ми. Ще проуча всяко ъгълче на къщата. От игла до конец.

Икономът пребледня.

— Нямате право да нахлувате тук и да ме командвате — промърмори той. — Ще извикам полицията...

— Едва ли. Хайде, повикай ги. Това няма да ме спре. Отдръпни се от пътя ми.

Старецът сви рамене и се потътри безпомощно.

— Търсете тогава. Няма нищо да откриете.

Татко и аз се втурнахме в имението. Аз познавах добре всяко кътче от него. Баща ми очакваше да намерим жените на тавана. Качихме се горе, но попаднахме единствено на стари вещи, потънали в прах.

Върнахме се в салона, където господарката в черно прекарваше по-голямата част от времето си, разположена на неудобния люлеещ се стол. Татко разгледа стаята внимателно и се спря пред вратата на съседното помещение, където бе окачен портретът с маслени бои.

— Кати сигурно е видяла картината, ако е идвала тук. А не е изключено Барт да я е предизвикал да дойде.

Залюлях се на дървения стол и усетих нещо да изпращява под краката ми. Татко се наведе, за да види по-добре. Вдигна една перла.

Захапа я, за да провери дали е истинска, и се усмихна горчиво:

— От мамината огърлица е. Знам я от малък. Мама не би се разделила с този накит за нищо на света.

Продължихме търсенето. Разпитахме готвачката, но тя бе мексиканка и трудно разбираше въпросите ни. Татко и аз съвсем се обезкуражихме.

— Скоро ще се върна, Джон Амос — каза баща ми на тръгване. — Ще доведе полицията със себе си.

— Както желаете, докторе — отвърна икономът със зловна усмивчица.

— Ние не можем да се обърнем към полицията, татко.

— Ще го направим, ако се наложи. Нека изчакаме до утре. Едва ли ще се осмели да направи нещо лошо на майка ми или Кати, защото знае, че ще се озове зад решетките.

— Мога да се обзаложа, че Барт е посветен в тайната му. Те двамата много се разбират.

Разказах за навика на Барт да си говори сам. Споменах за бълнуванията му, както и за всички фантасмагории, с които се залъгва. Имах чувството, че основната част от живота на Барт преминава в самотното му бърборене със себе си.

— Хм, мисля, че разбирам какво имаш предвид, Джори. Хрумна ми една идея. Слушай ме внимателно. Утре сутринта се престори, че се стягаш за училище. Ще се качим на колата, но аз ще спра на първия завой. Изтичай обратно у дома и проучи какво прави Барт. Аз ще се опитам да установя дали майка ми наистина е отлетяла за Хавайските острови. И дали се е омъжила за онзи отвратителен старик.

ШЕПОТ

Омръзна ми от техните въпроси. Не спират да ме разпитват.

Че аз откъде ще знам? Каква вина имам? Защо питат мен? Побърканите деца не могат да отговарят на въпроси. „Мама си отиде, защото ме мрази откак съм се родил.“ Така им казвам.

Тази нощ се събудих от кошмар. В съзнанието ми танцуваха повлекани и проститутки. Дъждът трополеше по покрива, а вятърът блъскаше по прозореца.

Отново се унесох. Сънувах, че си оставам завинаги мъничък. Като леля Кари. Молах се да порасна висок до небето, докато Бог чу молитвите ми и ме извиси над всички хора. Гледах ги как пъплят като мравки, как се разпръскват уплашени от присъствието ми. Аз газех океана с усмивка на уста. От стъпките ми се образуваха гигантски вълни, които опустошаваха цели градове. Носеха се писъци на премазани и удавници. Седнах посред океана и се разплаках. Сълзите ми бяха толкова огромни, че водата отново се вдигна, за да видя собственото си отражение. След като бях изтребил всички жени, се насладих сам на хубостта и силата си.

Разказах съня си на Джон Амос. Той поклати глава и отбеляза, че на младини сънувал все млади момичета. Представял си как би се влюбил в тях, ако не биха забелязали дългия му нос. „Не биваше да им показвам и други части на тялото си, но те така или иначе не ми дадоха възможност затова“ — заключи той.

На сутринта Джори потегли нанякъде заедно с татко. Не беше никак трудно да се изплъзна на Ема и мадам Мариша, тъй като цялото им внимание бе погълнато от Синди. Промъкнах се до имението. Намерих Джон Амос сред купчина кашони. Опаковаше лампите и картините. Подреждаше всички ценности в големи картонени кутии.

— Среброто трябва да се покрие с хубава хартия, за да не почернее — обърна се той към една от прислужниците. — Внимавай

да не счупиш кристалните чаши и порцелана. Когато дойдат носачите, им кажи да натоварят първо най-скъпите мебели.

Младата прислужница смръщи красивото си лице:

— Защо се местим, господин Джаксън? Господарката като че ли харесваше имението. Никога не е споменавала, че се готви да го продаде.

— Господарката ти е много непостоянна жена. Всичко е заради онова побъркано хлапе от съседната къща. Голям досадник излезе. Взе че уби кучето, подарено му от мадам. Знаеш ли за това?

Момичето застина от ужас.

— Не... Мислех, че са прибрали кучето в дома на момчето.

— Това момченце е много опасно! Ето защо се мести господарката ни. Животът ѝ е застрашен от него. Омръзна ѝ да слуша заплахите му. Неслучайно го водят на психиатър.

Двамата се спогледаха заговорнически. Как не го е срам Джон Амос да плещи подобни лъжи за мен!

Изчаках да остане сам, седнал на писалището на баба. Стресна се от неочакваното ми появяване.

— Хич не ми харесва навикът ти да се промъкваш незабелязано, Барт. Научи се да обявяваш пристигането си. Можеш да си прочистиш гърлото или да се изкашляш, например.

— Чух какво разправяш на прислужниците. Аз не съм побъркан.

— Разбира се, че не. Но нали трябва да ги залъжа с нещо! Иначе ще станат подозрителни. Трябва да повярват, че баба ти е заминала за Хавайските острови.

Стоях загледан в гуменките си. Мърдах пръстите на краката си и не вдигах поглед.

— Джон Амос... мога ли да дам на мама и баба някой и друг сандвич?

— Не. Засега са сити.

Знаех си, че няма да ми разреши.

Той се извърна към бюрото и забрави напълно за присъствието ми. Преглеждаше спестовните книжки на баба. Ровеше из счетоводните ѝ книжа и се кикотеше. Извади едно ключе и отвори миниатюрно чекмедже, скрито зад вратата.

— Ама че глупачка. Да не мисли, че не съм забелязал къде крие ключът!

Оставих го да се забавлява с вещите на баба и се промъкнах до мишките в мазето. Беше ми по-лесно да си представям баба и мама като мишки.

Мама стенеше, скована от студ. Двете с баба се опитваха да се стоплят на остатък от свещ. Бях бутнал свещта заедно с кибрита, за да виждам по-добре какво правят. Мама се бе смалила. Отново бе положила глава в скута на баба, която бършеше челото ѝ с някакъв парцал. Трябва да го бе откъснала от роклята си, защото половината от ръкава ѝ липсваше.

— Миличка Кати, изслушай ме. Възможно е да не ми се удаде друга възможност да говоря пред теб. Признавам, че допуснах множество грешки. Позволих на баща си да ме тормози, докато престанах да различавам доброто от злото. Вярно е, че наръсих захаросаните ви кифлички с арсеник, за да ви изведа постепенно от къщата. Един по един. Не исках да умрете. Кълна се, че ви обичах. И четиримата. Когато изнесох бездиханния Кори и го поставих на задната седалка на колата покрит с две одеяла, не знаех какво да правя. Уплаших се. Почувствах невероятен срам. Не биваше да се обаждам в полицията, но вината ми ме разкъсваше отвътре. Кати, моля те събуди се. Изслушай ме. — Мама се размърда. Опита се да фокусира погледа си върху баба. — Знаеш ли, мила, аз не вярвам, че Барт е убил кучето си. Той обичаше Епъл. Предполагам, че Джон е свършил тая работа, като се е надявал, че обвинението ще падне върху Барт, когато ти и аз изчезнем. Струва ми се, че Джон уби и малкото ми котенце, и пудела на Джори.

— Барт е едно самотно, объркано момченце, Кати. Но не е опасен. Той обича да се преструва на страшен, за да повярва, че един ден ще стане безстрашен и силен мъж. Джон е опасният. Той ме мрази. Допреди няколко години не знаех, че ако не се бях върнала във Фоксуърт Хол след смъртта на баща ти, Джон щеше да наследи целия имот. Баща ми му се доверяваше, както на никого другиго. Може би защото си приличаха. Когато се върнах в имението, спечелих отново благосклонността му и Джон остана на заден план. Вписа ме в завещанието си като своя единствена наследница. Кати, слушаш ли ме?

— Мамо, ти ли си, мамо? — прошепна майка ми. — Защо не обръщаш внимание на близнаците, когато идваш да ни видиш? Не си ли забелязала, че са твърде ниски за възрастта си? Сигурно нарочно се

преструваш, че не те интересуват. За да не се чувстваш отговорна и засрамена.

— О, Кати! — изхлипа баба. — Да знаеш колко ме боли от думите ти! Нима съм те наранила тъй дълбоко, че болката никога няма да отзвучи? Нищо чудно, че двамата с брат си... Съжалявам за всичко. По-добре да не бях жива.

След миг баба се съвзе и продължи:

— Виждам, че си в делириум, но аз няма да замълча. Може да не оцелея, за да ти разкажа всичко. Когато Джон Амос бе млад, на около двайсет и пет години, реши, че трябва да ме прелъсти. Тогава бях едва десетгодишна. Криеше се по ъглите и ме дебнеше, а после тичаше при баща ми, за да разправи всяка случка така, че и най-невинното да изглежда достойно за наказание. Родителите ми не биха повярвали, че това са лъжи, защото на мен ми нямаха доверие. Не желаеха да си признаят, че едно малко момиче може да е често жертва на плътската страст на мъжа. Джон бе трети братовчед на мама. Единственият роднина от нейна страна, който се погаждаше с баща ми. Струва ми се, че след смъртта на двамата ми братя, баща ми реши да определи за свой наследник именно Джон, ако аз не оправдая доверието му. Той обичаше да подмамва хората с надежди за богатство. Джон искаше да се сдобие и със състоянието на майка ми. Родителите ми като че ли насърчаваха надеждите му. Мислеха го за светец. Трябваше да го видиш с какъв смирен вид се разхождаше, а през цялото това време утоляваше лъстта си с всяко младо момиче, което се появеше във Фоксуърт Хол. Родителите ми нищо не подозираха. Те следяха зорко единствено децата си. Разбираш ли сега защо ме мрази Джон? Защо мрази и децата ми? Ако бях останала в Гладстоун, той щеше да е единственият наследник.

— Един ден го чух да казва на Барт, че съм използвала „женската си лукавост“, за да придумам баща си да обезнаследи своя най-искрен приятел и довереник.

Баба се разплака, а аз се свих, обзет от съмнения. Нима и ти си бил зъл, Малкълм? Нима Джон Амос е използвал своята „мъжка лукавост“, тъй както баба ми е разчитала на женските си хитрини? Нима всички са порочни като майка ми и баба ми? Тогава Бог на чия страна е?

— Мамо, тук ли си, мамо?

— Да, скъпа. Няма да те оставя сама. Ще се грижа за теб като никога досега. Този път ще ти бъда истинска майка. Ще спася и двама ви с Крис.

— Коя сте вие? — попита мама, изправи се и блъсна жената до себе си. — О, ти ли си била! Не ти ли стигна, че уби Кори и Кари! Сега си решила да погубиш мен. За да не делиш Крис с никого другото. С никого другото. — Мама се разтърси в ридания. Изви глас и закрещя колко много мрази майка си. — Защо си още жива, Корин Фоксуърт? Да пукнеш дано!

Тръгнах си. Не можах да издържа повече. И двете бяха в плен на злото.

Но защо ми стана толкова мъчно за тях?

ДЕТЕКТИВ

На сутринта татко ме качи на колата си според предварителния план и ме свали след първия завой.

— Бъди много внимателен, Джори — заръча ми той. — Не бива да се излагаш на опасности. В никакъв случай не издавай присъствието си. Не забравяй, че Барт и старият иконом не се спират пред нищо.

Прегърна ме и продължи:

— Уговорил съм среща с психиатъра на Барт тази сутрин. Ще му разкажа какво се е случило. После ще проверя дали майка ми е отлетяла за някъде, макар и да ми се струва твърде малко вероятно. Изчезването на две жени в един и същи ден е почти невероятно съвпадение.

Не желяех да споделям притесненията си, но не се удържах и промълвих:

— Татко, минавало ли ти е през ум, че Барт може да е... как да ти кажа... Ами нали знаеш, че Клоувър бе удушен, а Епъл подложен на глад и след това намушкан с вила...

Баща ми ме потупа по рамото.

— Разбира се, че съм мислил за тези неща. И все пак не мога да си представя, че Барт ще надвие майка ти. Тя е много силна жена. Вярно е, че настинката ѝ я бе поизтощила. Ето това ме притеснява, Джори. Много висока температура беше вдигнала. Защо не останах вкъщи, за да се грижа за нея! Лекарите са отворителни съпрузи — заключи той и сведе глава.

— Не се притеснявай, татко. Върши си работата, а аз ще поема нещата тук в свои ръце. Не забравяй, че мадам Мариша е също при нас. Знаеш я каква е. Барт не може да ѝ се качи на главата току-тъй.

Баща ми се усмихна, махна за довиждане и потегли. Останах сам на пътя. Вчерашният дъжд бе изтънял в ситни капчици, от които на човек му ставаше тъжно и студено.

Върнах се до къщата и се скрих измокрен в шубраците. Барт седеше в кухнята. Отказваше да си изяде закуската. Чух го да се сопва

на Ема и се учудих, че думите му стигат толкова ясно до мен. Сетих се, че уредбата още е включена.

— Какво не ти харесва, Барт? — разнесе се строгият глас на мадам М.

— Мразя каши със стафиди.

— Че кой те кара да ядеш стафидите!

— Сами попадат в лъжицата.

— Глупости! Не си ли изядеш закуската, няма да получиш нищо за обяд. Ще отложим и вечерята. Май ще си легнеш гладен довечера.

— Ти ли ще ми кажеш! — изрева Барт. — Това е моята къща! Да се махаш веднага!

— Хич не си мисли, че ще се махна. Няма да мръдна от тук, докато майка ти не се върне здрава и читава. Да не си посмял да ми крешиш, че хубаво ще те напляскам. Така да знаеш!

— Да, ама не ме боли — изкиска се брат ми. Този път каза чистата истина. Боят никак не го притесняваше, защото повърхността на кожата му бе нечувствителна.

— Благодаря, че ме уведоми — отвърна надутото мадам Мариша. — В такъв случай ще ти подготвя друго наказание. Може би е добре да постоиш заключен в стаята си.

Надникнах през прозореца и видях Барт тайно да се подсмива.

— Ема, вземи купичката и портокаловия сок. Барт, иди веднага в стаята си. Да не съм чула нито дума, докато не седнеш отново на масата и не изядеш каквото ти се предлага без охкане и пъшкане.

— Дърта вещица... откъде ни се натресе... — мърмореше под носа си брат ми на излизане от кухнята. Проследих го и видях, че не отива в стаята си. Издебна мадам Мариша да се обърне на другата страна и хукна към градината през задната врата.

Затичах се след него, но щом стигнах до имението, го загубих от погледа си. Огледах се наоколо. На тавана ли се е качил или се е спуснал в мазето? Помислих си за лабиринта от дълги коридори в къщата пред мен. Мама трябва да е заключена някъде тук. Знаех повечето тайници, но вече ги бях претърсил безрезултатно.

Нещо тупна зад мен. Извърнах се. Барт! Гледаше втренчено пред себе си. Без да мига. Пронизваше ме с погледа си, а всъщност не ме виждаше.

Проследих го с надеждата, че ще ме отведе при баба и мама. За съжаление той се насочи към къщи. Затътрих се разочарован след брат си, разкъсван от угризения, че не съм оправдал доверието на татко.

Баща ми се върна по обяд. Бе изморен и потиснат.

— Някаква следа, Джори?

— Не. Ти напипа ли нещо?

— Не. Майка ми не е летяла за Хавай. Проверих всички авиолинии. Джори, и майка ти, и баба ти трябва да са някъде в съседната къща.

Хрумна ми една идея.

— Защо не поговориш с Барт, татко? Не го укорявай. Не му се карай. Предразположи го. Кажу му нещо хубаво. Похвали го, че се е държал добре със Синди. Кажу му колко много го обичаш. Сигурен съм, че има пръст в изчезването на мама, защото не спира да си мърмори за ангела на отмъщението и Божия гняв.

Баща ми трудно преглътна последната ми реплика. Без да промълви и дума, се изправи и тръгна да търси Барт, за да го накара да се чувства нужен и обичан. Дали не беше твърде късно?

ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

Извиках Джон Амос и слязохме в мазето.

— Корин — рече тихо Джон и се наведе тромаво, за да погледне през вратичката, — искам да ти кажа, че това ще е последното ви ястие. Постарах се да го приготвя вкусно.

Повдигна капака на сребърния чайник, изплю се вътре и отля от течността в малки, порцеланови чашки. Подаде ги вътре една по една, след което вдигна таблата със сандвичите. Изпусна я сякаш нарочно върху мръсния под. Събра на бърза ръка филиите и ги обърса в панталона си. Натъпка обратно салама и натика таблата през малкия отвор.

— Заповядай, Корин Фоксуърт — изсъска той. — Надявам се, че сандвичите ще задоволят изискания ти вкус, кучко! Когато се омъжи за мен, повярвах, че ще ми бъдеш истинска съпруга за цял живот. Вярно е, че никога не ти се насладих като на собствена жена, но затова пък сега ще наследя всичко, което ми се полага по право. Най-сетне успях да се наложа над теб и над дяволските ти изчадия.

Наистина ли мразеше баба толкова много? Може би е несправедлив към нея. Аз също върша лоши неща понякога, но то е в природата ми. Не мога да се променя. Какво става около мен? Хората си причиняват страдания един на друг и използват като извинение думата „наследство“.

— Помня как ме съблазняваше на младини! — разкреця се старецът. — Беше още дете, но знаеше как да ме измъчваш. Мислеше си, че можеш да се забавляваш с мен както си поискаш, защото няма да посмея да ти навредя. После се омъжи за чичо си и се върна в имението, за да ме лишиш от наследство. С какво пренебрежение ме гледаше само! Е, как се чувстваш сега, Корин Фоксуърт? Къде е гордостта ти? Добре ли ти е на мръсния, каменен под с издъхващата ти дъщеря, легнала на парцаливия ти скут? Май успях да те пречупя веднъж завинаги. С твоите, камъни по твоята глава. Всъщност беше много лесно. Трябваше само да привлече Барт на моя страна и да го заредя с омраза и недоверие към тебе. Женската ти лукавост не струва

вече пукната пара. Твърде късно е да прибегнеш до любимите си хитрини. Мразя те, Корин Фоксуърт. Не е имало миг, в който да пожелаеш дружа жена, без да помисля за теб. Слава Богу, че това време свърши. Вече съм седемдесет и три годишен. Ще прекарам последните дни от живота си в разкош и благоденствие. Това ще изличи спомена за страданията, които си ми причинила.

Баба се разхлипа. Аз също се разстроих. Трудно ми бе да проумея кой от тях двамата е правият.

Джон Амос наговори ужасяващи неща. Чух го да споменава мръсните думи, изписани по вратите на училищните тоалетни. Големите не бива да ги използват. Особено пред жени.

— Джон! — провикна се баба. — Измъчи ни достатъчно! Ако ни пуснеш, ще ме имаш в брачното си ложе. Ще бъда твоя до гроб. Само не закачай дъщеря ми. Много е болна. Трябва да я пратим в болница. Оставиш ли ни да умрем, полицията ще те обвини в убийство.

Джон Амос се изсмя и тръгна нагоре по стълбите.

Останах на мястото си. Нямах сили да се изправам. Объркването ми нарастваше все повече.

— Барт! — извика баба. — Тичай бързо при баща си и му кажи къде сме. Хайде! Не губи време!

Не знаех как да постъпя.

— Моля те, Барт! Иди при баща си и му разкажи за нас!

Малкъм? Нима забелязах призрачното му лице да се мярка в ъгъла? Изтрих сълзите си. Усетих, че ме поглъща тъмнината. Престорих се, че тръгвам, но се промъкнах обратно, за да чуя цялата истина.

— О, да, разбрах какво каза — разнесе се немощният глас на мама. — Когато ни заведе във Фоксуърт Хол и ни заключи на тавана, ние трябваше да умрем, нали? Е, сега ни очаква същата смърт. И то защо? Защото откаченият иконом не получил мечтаното си наследство. Нима вярваш на тези щуротии?

— Кати, опитай се да ми повярваш, макар и да ме мразиш. Не виждаш ли как се е променил Барт? Това е пак дело на Джон. Замислил е свършеното отмъщение — да използва сина на мъжа, когото ненавижда. Сина на мъжа, който е заел неговото място. Знаел е много добре, че ако баща ми ме бе заставил, щях да се омъжа за него. Помня как ме придумваше Малкъм. Казваше, че дължа благодарност на

Джон. Трябвало да го приема за свой съпруг и да разделя с него наследството си. Само че той не подозираше, че Джон иска за себе си не половината, а цялото му имане. Когато двете с теб загинем, ще обвинят не Джон, а Барт. Сигурна съм, че и Клоувър, и Епъл бяха убити от иконома. Бях забелязала манията му да стане могъщ като Малкълм. Богат като Малкълм.

— Като Барт — прошепна изневиделица мама. — Барт все се преструва на изнемощял старец, който всъщност е приказно богат тиранин. Горкичкото ми момченце. Ами Джори? Дали е успял да повлияе на Джори? Къде е той?

Пак ѝ стана жал за брат ми, а не за мен. Станах и си тръгнах.

Дали и аз имам душата на убиец? Разбрах, че не се познавам. Мисълта ми се губеше. Погледът ми бе замъглен от сълзите. Сам не знам как изкачих стълбите.

В ОЧАКВАНЕ

Крис е единственият ми баща, когото познавам. Трудностите от последните дни ме привързаха към него още по-силно. Поех подадената му ръка и тръгнах след него. Бях готов да го следвам до края на света. В края на краищата, и най-лошото понякога ни носи по нещо добро.

Отидохме пак до имението. Барт не се бе мяркал от сутринта. Как можах да се оставя да ме изхитри! Измъкна се точно в момента, когато се загледах в едно красиво движение на Синди.

Бяха изминали двацет и четири часа, откакто мама бе изчезнала. Отвори ни старият иконом.

— Майка ми не е заминала за Хавайските острови — рече студено татко.

— И какво от това? Тя е доста разпиляна жена. Сигурно е решила да се отбие при някоя приятелка.

— Пушите скъпи цигари — отбеляза безстрастно баща ми. — Помня нощта, когато Вие и Ливи, прислужницата... Аз бях седемнайсетгодишен. Лежах на пода зад дивана... Тогава пушехте същите цигари, френски, ако не се лъжа?

— Точно така — съгласи се Джон Амос с подигравателна усмивка. — Старият Малкълм ме понаучи на това-онова...

— Вие се оприличавате на дядо ми, така ли?

— Нима?

— Да, струва ми се. Последният път, когато претърсвах къщата, попаднах на скъпи мъжки дрехи. Ваши ли са?

— Аз съм съпруг на Корин Фоксуърт.

— Как я изнудихте да се омъжи за Вас?

Старецът пак се усмихна самодоволно.

— Някои жени имат нужда от спасител в къщата си. Омъжи се за мен, за да ме има до себе си. Може би сте забелязали, че все още се отнася с мен като със слуга.

— Не съм много сигурен — присви очи татко. — Пък и Вие сте твърде заангажиран с плановите си как да използвате наследството, в

случай че майка ми умре.

— Колко интересно — отвърна Джон Амос Джаксън и загаси цигарата си. — Вярно е, че завърших приготовленията по отпътуването си. Отлитам за Вирджиния, където очаквам съпругата ми скоро да пристигне. Дъщеря й съсипа цялата ѝ репутация там, но въпреки това жена ми има желание да се върне.

— Защо?

— Защото Фоксуърт Хол е реставриран почти изцяло — ухили се Джон Амос. — Вдига се отново. Като феникс изпод пепелището.

— Фоксуърт Хол? — смути се татко. — Докъде е стигнал ремонтът?

— На приключване е — отвърна доволно икономът. — Скоро ще се възцаря там, където някога е управлявал Малкълм. А до мен ще поставя красивата му, арогантна дъщеря. Нека царува заедно с мен. Ще ѝ направим пластична операция. Белезите ще изчезнат. Кожата на лицето отново ще бъде опната. Ще изрусим косата ѝ и ще я сложим да седи в краката ми. Зад себе си ще поставя един от братовчедите си. Да заеме някогашното ми място. Всичко ще е както преди. Само че този път аз ще бъда най-отгоре.

— Ще се възцарите не другаде, а в затвора — отсече татко.

— Вярваш ли на стария иконом? — попитах аз, щом се прибрахме вкъщи.

— Не знам какво да ти отговоря, Джори. Като че ли е по-умен, отколкото предполагах. Докато живеехме във Фоксуърт Хол, го имах за голям глупак. Не се различаваше по нищо от останалите слуги. Сега обаче разбирам, че той отдавна е кроил планове за отмъщение.

— Отмъщение?

— Джори, не разбираш ли, че този човек е побъркан? Разказа ми за маниите на Барт. За желанието му да прилича на дядо си, който отдавна не е между живите. Не мислиш ли, че Барт всъщност имитира Джон Амос Джаксън, който пък на свой ред се опитва да подражава на Малкълм?

— Откъде знаеш? Помниш ли дядо си?

— Виждал съм го само веднъж, Джори. Бях четиринайсетгодишен. На твоята възраст. Майка ти и аз се бяхме

скрили в един от огромните сандъци на втория етаж на къщата. Оттам се виждаше балната зала. Малкълм Фоксуърт седеше в инвалидната си количка. Бе доста далеч от нас. Никога не го чухме да говори, но майка ни често ни разказваше как бръщолеви непрестанно за ада и греха, Библията и Деня на Страшния съд.

Спусна се нощта. Запалихме всички лампи с надеждата да осветят пътя на мама към къщи. Ема сложи Синди да си легне и се прибра в кухнята, а мадам Мариша се разположи на креслото в хола. Барт се върна и се сви в един от ъглите.

— Къде беше? — попита татко, приковавайки поглед в него.

Мадам М. също се извърна към брат ми, но той не им обърна никакво внимание. Телевизорът зад мен работеше, макар и никой да не го гледаше. Хор от момчета изпълняваше коледни песни. Бях напълно изтощен от опитите си да проследя Барт през деня. От притесненията за мама и бъдещето на цялото ни семейство...

Реших да се прибера в стаята си. Станах, за да кажа „Лека нощ“, но мадам Мариша ми направи знак да не вдигам шум и посочи към баща ми, който не отделяше поглед от брат ми. Слушаше напрегнато какво си мърмори Барт.

— Който пренебрегва Божиите заповеди, заслужава наказание — мълвеше брат ми като хипнотизиран. — Лошите хора не ходят на църква в неделя. Не се грижат за децата си и живеят в кръвосмешение. Тях ще ги погълне геената огнена. Демоните ще измъчват душите им навеки. Само огънят ще ги пречисти. Ще ги спаси от ада и дявола. Само огънят.

Ама че странно!

Татко не можа да удържи гнева си.

— Кой ти ги разправя тези врели-некипели, Барт!

Брат ми се стресна и погледът му стана напълно безизразен.

— Говори, когато те заговорят, казал мъдрецът на невинното дете. А детето му отговорило: „Грешниците ще бъдат изпепелени във вечния огън.“

— Кой ти каза това?

— Старецът. Той ме наставлява от гроба си. Обича ме повече от Джори, защото Джори върши грях, като танцува. Старецът мрази балетистите. Според него аз мога да стана истинският владетел.

Спомних си съвета на психиатъра: „Играйте си повече с детето. Преструвайте се, че вярвате на всичко, което казва, колкото и да е абсурдно на пръв поглед. Не забравяйте, че едно момченце на десет години би приело и най-голямата измислица за чиста истина. Оставете го да изразява свободно същността си както намери за добре. Заговори ли «старецът», синът ви дава глас на най-големите си проблеми.“

— Барт, слушай ме внимателно — прекъсна го татко. — Да кажем, че майка ти не знае да плува. Представи си, че се дави, а аз стоя, извърнат на противоположната страна. Би ли ми казал какво става, за да се опитам да я спася?

Всяко дете би отвърнало положително, без дори да се замисли. Барт се смълча намръщено.

— Не е необходимо да спасяваш мама от удавяне, татко — рече той най-сетне. — Ако не е натрупала грехове, Бог сам ще се погрижи за нея.

ДЕНЯТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Никой не разбра какво се опитвам да кажа. Обясненията ми не струват пукната пара за тях. Трябваше да свърша всичко сам. Изплъзнах им се. На всички тези хора, за които бях съвсем излишен. Можех да влизам и излизам от стаята колкото си искам. Те изобщо не ми обръщаха внимание. Дори не проумяха, че се опитвам да поправа злините, които са сторили още преди да се родя.

Грях. Светът гъмжи от грешници.

Аз ли съм виновен, че мама трябва да бъде наказана! Притеснява ме единствено фактът, че Господ не е включил татко в плана си за раздаване на възмездие.

Джон Амос ми каза, че мъжете са предназначени за велики дела. Били родени да водят битки и извършват геройство след геройство. Нямало значение дали ще им отсекаят по някой крак или ръка — това пак било далеч по-приемливо страдание от мъченията, които Бог е определил за жените.

Трябва да обмисля някои неща. Какво ще стане, например, ако райските врати не се отворят за пречистената душа на мама? Ако бях на мястото на Господа, щях да ѝ кажа да не съгрешава повече. Тропнах с жезъла си по златната, небесна твърд и пуснах една светкавица, за да прореже долния свят. Ще изпиша двайсетте си заповеди. (Десет са малко.) Как ли да разделя на две Тихия океан, та праведните да успеят да се спасят от неверниците, които ги следват по петите?

Ох, от тези мисли взе да ми прилошава. Мамо, защо си постъпила тъй зле? За какво ти трябваше да заживяваш с брат си, та сега да поема върху себе си смъртта ти?

Джори стои пред вратата на стаята ми. Дебне ме. Сигурен съм, че е той. Опитва се да разбере плана ми. Няма да му обръщам внимание. Ще се съсредоточа върху последните часове на мама. Трябва да приготвя вкусно ястие за нея и баба. Чувал съм, че преди екзекуцията затворниците имат право да поръчат любимото си ядене. Ще постъпя великодушно с майка ми и баба ми. Какво ли обичат най-много? Моята любима храна са сандвичите. Сигурно и те се радват на

същото. Сандвичи, кейк и сладолед. Ще им подам последната дажба, докато всички спят.

Спусна се непрогледна нощ. Всички лампи бяха загасени. Какъв е този шум? Нима чувам някой да хърка в стаята за гости? Трябва да е мадам Мариша. Пфу, че отвратително!

Пъхнах няколко резена пуешко месо между филиите, приготвени от Ема. Сложих в раницата си още две парчета плодов кейк и кутия със сладолед. Стигнах до бялналото се имение. Никой не ме чу.

Надолу, надолу... по стръмните стъпала към мазето, където гъмжи от плъхове, мишки и паяци, а две жени стенат с името ми на уста. Нека разберат колко съм велик. Вдигнах подвижната вратичка и набутах раницата с всички лакомства при затворничките.

Свещта, която им бях оставил, едва-едва мъждукаше. Видях само неясни, размазани силуети. Баба се опитваше да успокои разярената си дъщеря.

— Да не сте ме докоснали, госпожо Уинслоу! За миг ми се стори, че съм отново дете и се зарадвах на присъствието Ви до мен. Сега обаче си спомних коя сте. Колко платихте на иконома си, за да ме погуби? Защо сте тук самата вие?

— Миличка Кати, Джон ме цапна по главата също както постъпи с теб. Разбери, че той мрази и двете ни. Не го ли чу как говори?

— Чух го. Имах чувството, че се повтаря старият ми кошмар. Спомних си обясненията на Крис, когато се опитва да те оправдае. Макар и да се преструва, че те мрази, дълбоко в себе си синът ти те обича. Не е загубил изцяло вярата си в теб... Предаността му към жените граничи с глупостта. Имам предвид отношението му и към мен, и към теб.

Добре че знам сложновати думи. Някой ден ще напиша дневник затова как съм спасил мама от ада.

В косата на мама се бе забучила една сламка. Беше от обора на Епъл. Дори не ми благодариха, че направих килията им по-топла и уютна със сеното, което бутнах една нощ, докато спяха.

— Кати, нима искаш да кажеш, че всъщност не обичаш брат си? Че през цялото време си използвала предаността му към теб?

Мама така се ядоса, че почти замахна към старицата.

— Разбира се, че го обичам! Ти си виновна затова. Заради теб живяхме сред постоянни угризения и срам. Сред кошмара, че някой

ден децата ще открият тайната ни. Е, те вече знаят всичко. И то е отново заради теб.

— Джон е виновен! — промълви баба. — Аз исках само да помогна, да бъда близо до вас, да стана частица от живота ви. Не бива да изпитвате вина. Струпайте всички угризения и обвинения върху мен. Готова съм да поема цялата отговорност. Ти винаги си ме преценявала правилно, Кати. Да, аз съм наистина слабохарактерна, глупава и непрактична. И никога не съумях да взема поне едно добро решение.

Мама притихна. Седна на петите си и се втренчи в баба.

— Защо си одрала лицето си?

Старицата наведе глава. Изминалият ден сякаш я бе състарил с десет години.

— След кончината на Барт аз също исках да умра. Да унищожа красотата си, та никой мъж да не ме поиска вече. Не можех да си представя, че ще погледна в огледалото, за да видя там твоите черти. Аз също те мразех, Кати. Дълго не можах да ти простя, но Крис ме навестяваше всяко лято и благодарение на него успях да разбера твоята гледна точка, когато си ставала любовница на съпруга ми. Той ми каза, че наистина си обичала Барт. Разбрах, че раждането на детето от него било много опасно за здравето ти, но вместо да направиш аборт по съвет на лекарите, ти си решила да задържиш плода. Искала си да запазиш малкия Барт. Благодарна съм ти за това, Кати. Благодаря ти, че си дарила света със сина си. Той ми е много по-близък отколкото Джори.

О, и двете ме обичат! Мама е рискувала живота си, за да ме роди. Баба е престанала да мрази дъщеря си заради мен. Значи не съм чак толкова лош...

— Моля те, прости ми, Кати. Трябва да те чуя как мълвиш думите на опрощение. Кристофър ме обичаше и защитаваше, а твоето лице мира не ми даваше. По цяла нощ не можех да заспя. Представях си го дори по време на медения ни месец с Барт — пред очите ми бяхте все ти и близнаците. Кристофър ще бъде винаги мой, както и твой, но загубих дъщеря си. Моля те, Кати, върни ми изгубената дъщеря.

Мама запищя пронизително. Нахвърли се върху баба и я заблъска със свити юмруци.

— Никога! Никога няма да ти кажа това, което искаш да чуеш!

Замахна отново към старицата и събори свещта. Сеното под краката им пламна. Скоро се подпали и вестникът, с който се увиваха. Мама и баба затупаха по пода с голи ръце, за да потушат пожара.

— Барт! — изскимтя баба. — Помогни ни, ако си наоколо! Извикай пожарната! Тичай при баща си! Направи нещо! Побързай, Барт! Иначе майка ти ще загине в пламъците! Бог никога няма да ти прости, ако помогнеш на Джон Амос да ни убие.

Какво? Нима помагах на Джон Амос, а не на Бога?

Втурнах се по стълбите, стигнах до коридора и хукнах към гаража. Джон Амос товареше багаж в последната останала черна лимузина. Всички други коли бяха потеглили, натоварени с прислужниците.

Той тръшна капака на багажника, ухили се и каза:

— Тази нощ е решаваща. Не забравяй, че точно в полунощ трябва да слезеш по стълбите и да дръпнеш връвчицата.

— Връвчицата с лошата миризма ли?

— Да. Тя е напоена с бензин.

— Да, ама миризмата не ми хареса и я изхвърлих. Не исках да изядат последната си вечеря сред такава воня.

— Какво? Дал си им да ядат? — посегна да ме удари Джон Амос, но в този миг Джори изскочи от тъмнината и се хвърли отгоре му. Старецът падна по гръб, Джори седна върху него, а татко влезе запъхтян в гаража.

— Барт... видяхме те как пригответи сандвичите. Кажи къде са майка ти и баба ти.

Не знаех какво да направя.

— Татко! Усещам миризма на изгоряло! — извика Джори.

— Къде са, Барт?

— Прибери си побърканото хлапе — изохка Джон Амос. — Омръзна ми да се разхожда с кибрит в ръка. Пакостите му нямат край. Претрепа дори онова кутре, което толкова го обичаше. Нищо чудно, че Корин напусна къщата, без да ме уведоми къде отива. — Престори се, че се разплаква и издуха носа си. — О, Боже... никога да не беше идвал при нас! Казах ѝ аз на Корин, че нищо добро няма да излезе от тая работа.

Как можа да наговори такива лъжи за мен! Купища измислици!

— Ти си виновен, Джон Амос! — изревах аз и го ритнах с всичка сила, както би сторил Малкълм на мое място. — Да пукнеш дано! Нека смъртта бъде твоето изкупление!

Някой изви ръцете ми и ме вдигна във въздуха. Татко се опитваше да ме успокои.

— Майка ти... къде е майка ти? Къде е пожарът?

Не виждах нищо, освен червена мъгла около себе си, но напипах ключа в джоба си и го подадох на баща ми.

— В избата са — промълвих аз. — Огънят ще ги погълне, тъй както е погълнал Фоксуърт Хол. Такова е желанието на Малкълм. Нека изгорят мишките на тавана, та да престанат да възпроизвеждат нечистото си семе.

Стоях далеч от собственото си тяло. Видях как татко се опитва с ужас да проникне в очите ми... Знаех, че погледът ми е напълно безизразен. Защото мен ме нямаше зад него. Не знаех кой съм. И не ме интересувахе.

ИЗКУПЛЕНИЕТО

Пожар. Имението прашеше в алени пламъци.

Възседнах Джон Амос въпреки усилията му да ме отхвърли от себе си.

— Няма да се измъкнеш тъй лесно, стари човече. Как ти даде сърце да изпълниш сърцето на брат ми с жлъч и злоба! Дано да изгниеши в затвора и бял ден да не видиш до края на живота си.

Татко се втурна да търси баба и мама, а Барт го гонеше по петите, за да го упъти как да стигне до избата.

— Остави ме на мира! — пищеше Джон Амос. — Брат ти е ненормален? Опасен за всички! Умори кучето си от глад, а накрая го намушка с вилата за сено. Това постъпка на разумен човек ли е?

— Защо не го възпря?

— Защо, защо... Че той щеше да се нахвърли като звяр върху мен. Метнал се е на баба си. Тя е същата ненормалница. Ама добре че го видя как разравя скелета на любимата й котка. Питай я нея защо не го е спряла.

Думите му започнаха да ми въздействат. Барт винаги е бил враг на рационалността. И все пак това не значеше, че е убиец.

— Брат ми говори на сън. Повтаря каквото е чул през деня. Думите, които произнася, са твърде сложни за него. Трябва да ги е научил от някой като тебе.

— Ех, че си глупаво, момчето ми! Та той самият не знае кой е! Не си ли го забелязал? Преструва се на великия си дядо Малкълм Фоксуърт... от там иде влечението му да изтреби всички представители на рода Фоксуърт.

В този миг татко влезе, олюлявайки се в гаража, с мама на ръце. Баба го следваше. Сkochих веднага към тях.

— Мамо, мамичко!

Разплаках се от радост, че я виждам жива, но сърцето ми се сви, когато забелязах колко е отслабнала и пребледняла... Слава Богу, че все пак бе още между нас!

Мама попита с последни сили къде е Барт и изпадна в безсъзнание. Докато се оглеждах за брат си, усетих, че Джон Амос е изчезнал. Тъкмо бях отворил уста, за да предупредя татко, когато видях икономът да излиза изпод тъмните сенки на дърветата с тежка лопата в ръка. Стовари я с все сила върху главата на татко. Баща ми се свлече безмълвно заедно с мама. Старецът вдигна отново лопатата. Готвеше се да нанесе последния удар върху родителите ми. Спуснах се към него и го ритнах с все сила. Лопатата отхвъркна, Джон Амос се извърна към мен, а аз забих левия си крак право в стомаха му. Той изохка и се преви на две.

Но къде беше Барт?

— Джори, измъкни родителите си от гаража колкото можеш побързо — провикна се баба. — Изтегли ги надалеч, та да не ги засегне експлозията, когато пламъците стигнат до варелите с бензин ей там. Побързай! Няма време. Аз ще се погрижа за Барт. Ти трябва да спасиш сина ми и дъщеря ми.

С мама ми бе по-лесно, но татко се оказа доста тежък. Все пак успях да го изтегля за раменете и да го извлека. Пламъците бяха обхванали по-голямата част от къщата. Знаех, че и брат ми, и баба ми са все още вътре в нея.

Джон Амос се съвзе и също закуцука към имението. Видях го да се бори с баба ми в кухнята. Хукнах да ѝ помогна, макар че погледът ми бе замъглен от гъстия пушек.

— Няма да ти се размине току-така, Джон! — изпищя баба, когато той се опита да я удуши. Спънах се в един от прекатурените столове, но скочих на крака точно в мига, когато тя го цапардоса с тежкия кристален пепелник. Икономът се строполи в несвяст.

В този миг забелязах Барт. Опитваше се да откачи тежкия портрет от стената.

— Мама, трябва да спася мама — изхлипа той отчаяно и го затътри по пода. — Не се бой, мамичко. Аз ще ти помогна, защото съм храбър като Джори. Няма да те оставя да изгориш. Джон Амос ме е лъгал през цялото време. Той не е знаел нищо за Божията воля...

— Барт — прошепна баба, — аз съм до тебе. Можеш да спасиш и мен, не само портрета. — Тя с трудност пристъпи напред. Очевидно бе изкълчила глезена си, защото всяко движение ѝ причиняваше болка. — Хайде, миличък... Да се махаме от тук.

Брат ми поклати глава.

— Трябва да спася мама. Ти не си моята майка!

— Ето ме, Барт — показа се на вратата истинската ни майка. Беше се облегнала на рамката и едва се държеше на крака. — Остави картината. Трябва да напуснем къщата.

Барт гледаше ту към нея, ту към баба, вкопчен в тежката картина, която никога не би могъл да изнесе.

— Трябва да спася мама, дори и тя да ме мрази — промърмори той и направи още едно усилие да дръпне напред портрета. — Вече не ме интересува дали обича повече Джори и Синди. Трябва да свърша поне едно добро дело, та да си проличи, че не съм толкова лош.

Мама се спусна към него и покри омърляното му лице с целувки.

— Джори! Извикай пожарната! — инструктира ме баба. — Ти изведи Барт, а аз ще изляза заедно с майка ти.

Мама не искаше да напусне къщата. Бе напълно безразлична към опасността от развилнелия се пожар. Не забелязваше нито пушека, нито пламъците. Обадох се на пожарната команда. Мама не помръдваше. Бе коленичила, притиснала Барт до себе си.

— Миличкото ми момченце! Ако не можеш да приемеш Синди, ще се разделим с нея. Обещавам ти!

Брат ми поотпусна ръката си върху портрета и по лицето му се изписа изненада.

— Наистина ли?

— Наистина, Барт. Ти си мой син. Бе заченат в любов...

— Нима си обичала истински моя баща? — не можеше да повярва Барт. — Истински? Макар и да си го прелъстила и убила?

Не успях да се сдържа, хукнах към тях и сграбчих брат си за яката.

— Трябва да се махаме оттук, докато все още можем да го сторим.

— Ти вземи Барт, а аз ще изведа дъщеря ми — рече пак баба.

Повлякох брат си към вратата. Зад гърба ми баба се опитваше да изтегли мама, която бе толкова изнемощяла, че щеше всеки миг да изгуби съзнание.

Стигнах до дървото, при което бях оставил татко. Обърнах се и видях двете жени да се движат бавно из къщата. Мама припадна в

ръцете на баба, а старицата загуби равновесие и се строполи на земята. В този миг гъстият пушек скри и двете от погледа ми.

— О, Господи, нима Кати е още в къщата? — дойде на себе си татко. Раната на главата му все още кървеше обилно.

— Мама ще умре! Знаех си аз! — изкрещя Барт и се втурна към имението. Трябваше да го последвам. Хвърлих се отгоре му и го съборих на земята. Той се бореше да се освободи със силата на обезумяло от болка животно.

— Мама! Трябва да спася мама! Моля те, Джори, пусни ме!

— Има кой да се погрижи за нея! Ще я спаси собствената ѝ майка!

Изневиделица сред сенките се появиха фигурите на Ема и мадам Мариша. Те се втурнаха към нас и ни посочиха татко. Той се бе изправил и пипнешком се опитваше да налучка пътя към къщата.

— Кати, къде си, Кати? Излез от къщата! Идвам при теб, Кати!

В този миг някой избута мама през една от остъклените врати на терасата. Притичах, за да я вдигна и отнеса при татко.

— И двамата ще живеете — рекох аз през сълзи. — Майка ти успя да спаси поне едно от децата си.

Разнесоха се отчаяни писъци. Черната рокля на баба се бе подпалила! Видях я как се опитва да потуши пламъците по себе си. Имах чувството, че съм попаднал в кошмар.

— Легни на земята и се отъркаляй — изрева татко и хукна на помощ. Стигна до старицата, смъкна я и я завъртя в тревата. Баба се давеше, задушена от дима. Изведнъж ужасът, изписан на лицето ѝ, се смени от изражение на облекчение и покой. Защо ли задържа това си изражение толкова дълго? Татко нададе вик и долепи глава до гърдите ѝ.

— Мамо — разрида се той, — моля те, не си отивай, преди да съм ти казал най-важното... не умирай, мамо...

Бе твърде късно. Дори аз можах да разбера по неподвижния поглед, взрян в звездното зимно небе, че баба ни е напуснала.

— Сърцето... — промълви баща ми през сълзи. — Също като при баща ѝ... Докато я търкалях, имах чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Не е издържало. Мама е мъртва. Намери смъртта си, спасявайки Кати, своята дъщеря.

ДЖОРИ

Всички съмнения, помрачавали дните ми, всички въпроси и притеснения, за които не бях набрал смелост да говоря, се стопиха изведнъж.

На връщане от погребението на баба си мислех, че животът ни ще се върне към обичайния си порядък, но се оказа, че бяха настъпили известни изменения. Барт като че ли бе смъкнал товара от плещите си. Превърна се отново в мълчаливото, кротко момченце, което много не се харесваше. Психиатърът каза, че несигурността на брат ми ще намалее с годините, ако се почувства желан и обичан. Препоръча да го насърчаваме да си търси приятелчета сред връстниците.

Докато пиша тези редове Барт си играе с понито, което родителите ни му подариха за Коледа. Най-сетне се сбъдна неговото „съкровено желание“.

Наблюдавам го как общува с понито и със санбернара, който татко му подари в добавка. Виждам го да извърща глава и да се втренчва в развалините на имението. Барт никога не споменава баба си. Ние също избягваме да говорим за Джон Амос, Епъл и Клоувър. Не бихме рискували да помрачим щастието и чувството за сигурност на едно объркано дете, което се опитва да намери мястото си в света, различен от приказките.

Вчера на улицата минахме край забулена жена от арабските страни. Барт се извърна след нея с печално изражение на лицето. Знам колко обичаше баба си. Едва ли е била много лоша, след като брат ми се бе привързал към нея тъй силно въпреки усилията на Джон Амос да го отдели от нея.

Икономът получи заслуженото си. Той също е вече покойник. Гробът му е чак във Вирджиния — родното място на предците му, създали тъй наречената „Изгубена колония“. Сложните му кроежи не го доведоха до успешен край. Чудя се как ли би се почувствал, ако знаеше за завещанието на баба. Дали му е минавало през ум, че тя ще остави цялото си богатство на Джори Маркю, Бартоломю Скот Уинслоу и — колкото и да е странно — Синтия Джейн Никълс? Като

си помисли само човек, че нито един от нас не е свързан с нея родствено според закона! Парите са завещани под попечителство докато навършим двайсет и пет години. Мама и татко отговарят за тях.

Стига да поискаме, можем да живеем в разкош, но все още не сме напуснали старата къща с мраморните статуи на двора. С всяка изминала година тревата в градината избуява все повече.

Барт поддържа безупречна хигиена на тялото си. Не си ляга, докато не разтреби стаята си. Обича да намира всяка вещ на мястото ѝ. Родителите ми се споглеждат учудени от промяната. Понякога в погледа им се чете страх. Дали пък Малкълм Нийл Фоксуърт не е бил пословичен чистофайник?

Една сутрин брат ми произнесе тежката си дума:

— Ако задържите Синди в семейството, няма да имате право да живеете заедно като мъж и жена, та да ме вкарвате в грях. Татко, ти ще спиш в моята стая, а мама ще прекарва нощите си сама до последния си час.

Родителите ми запазиха мълчание и се втренчиха в него. Барт се изчерви, извърна поглед и промърмори смутено:

— Извинявайте... Аз не съм Малкълм в края на краищата. Аз не съм... нищо особено.

Барт е Фоксуърт до мозъка на костите си. Мечтае да въведе ред веднага, щом завърши реставрацията на Фоксуърт Хол.

— Пък ти си танцувай колкото си щеш — тросна се той, защото си бях позволил да погаля понито му. — Ама аз ще стана по-богат от тебе! На четирийсет години ще мога да те купя и продам сто пъти. Щото балетистите се скапват на тая възраст. Краката ти няма да струват пукната пара, а моят ум ще владее света. Ще стана прочут актьор. Когато ми омръзне сцената, ще насоча усилията и таланта си към света на бизнеса. Тогава всеки, който не е оценил актьорските ми заложиби, ще аплодира гения ми за правене на пари.

Не спираше да се вживява в измислените си роли. Понякога се замислях дали поведението му не е свързано с миналото на семейството ни. Може ли да се очаква от развалините да поникнат рози? Отсега се притеснявам за жените в живота на Барт. Той би ги погубил, само и само да постигне своето. Дали ще стане безскрупулен като пращядо ни? Колко ли хора ще пострадат от него заради лятото, есента и зимата на годината, когато съм бил на четиринайсет?

Утре ще го изведе в градината. Ще го хвана за ръка и ще спрем пред копието на Роденовата „Целувка“. Може би ще успее да разбере, че Бог няма нищо против телесната любов между мъжа и жената. Време е да си избие от главата маниите за грехопадението.

Моля се един ден Барт да погледне на света през моите очи. Да проумее, че любовта винаги заслужава цената си, колкото и да е висока тя.

Ако трябва да избирам между любовта и парите, бих се спрял на любовта. Само балетът е по-важен от нея. Нека Барт брои милиардите си на старини. Аз ще се радвам на семейството си, сгрян от спомените за сценичния триумф на младини.

Аз, Джори Янус Маркю, обещавам да продължа семейната традиция.

БАРТ

Отново никой не ме разбира. Джори ме гледа с някакво съжаление, сякаш се различавам от цялата човешка раса. Изпитва снизхождение към мен задето музиката и цветовете не ме вълнуват. Мисли си, че не бих могъл да се насладя на каквото и да било. Сигурен съм, че греша. Ще избира най-правилния път в живота. Бог не ми прати баба, Джон Амос и Малкълм напразно. Те ще ми покажат как да спася родителите си от геената огнена.

Наблюдавам безспирно мама и татко. Нощем се вмъквам в спалнята им, за да се уверя, че не извършват грях. Досега само заспават в прегръдките си. Слава Богу, мама вече няма кошмари, а погледът на татко е по-син и лъчист от всякога. Имам чувството, че се е освободил от странното влечение към сестра си.

Успях да ги спася.

А Джори нека ме съжалява. Един ден, когато и двамата сме достатъчно помъдрели, за да успея да намеря точните думи, ще му кажа какво е записал Малкълм в дневника си — без мрака няма светлина.

ЕПИЛОГ

Спомням си до най-малките подробности заминаването ни за Грийнглена. Щяхме да погребем майка ми до втория ѝ съпруг по изричното настояване на Барт да я положим непременно до истинския му баща. Всички плакахме на погребението. Дори мадам Мариша се разрида.

Когато първата буца пръст тупна върху ковчега, се върнах мислено към дванайсетгодишната си възраст. Спомних си как стоим до гроба на татко, а аз държа мама и Крис за ръка. Всеки от близнаците се е долепил до по-големите. От гърдите ми се изтръгна дълго таеното стенание. Превърнах се отново в дете. Искях пак да се хвана за родителите си.

— Мамо, прощавам ти за всичко! — изхлипах аз. — Обичам те! Чуваш ли ме, където и да си? Моля те, Господи, направи така, че тя да усети любовта ми!

Разридах се и потърсих прегръдката на брат си. Сигурно бих казала и други неща, но Барт не откъсваше поглед от мен. Внушаваше ми, че трябва да проявя смелостта да изоставя мъжа, когото обичам. Но как да го направя, след като раздялата ни би го съсипала?

Все още живеем в къщата до развалините на старото имение. Животът ни се промени откакто Джон Амос натъпка съзнанието на Барт с маниакалните си щуротии. Бог ми е свидетел, че обичам сина си, но от време на време се стряскам пред безпощадния му, студен поглед, вперен в мен.

Снощи Джори и Мелъди изнесоха великолепно представление на „Ромео и Жулиета“. Барт се подсмиваше през цялото време, сякаш целият свят му е безкрайно познат и в крайна сметка ще получи всичко, което поиска.

Нощем се прокрадва в спалнята. Научил се е да маха резето. Аз се преструвам на заспала. Затаявам дъх, когато го видя изправен до леглото ни. Страхувам се, че злината на Малкълм би могла да оживее

чрез малкия ми син. Рано или късно историята на семейството ни ще се повтори.

— Днес получих писмо от литературната си агентка — прошепнах аз на мадам М., докато Джори и Мелъди се преобличаха зад кулисите. — Намерила е издател за първата ми книга. Предложението не е твърде изгодно, но смятам да приема.

Мадам ми хвърли един от онези дълги погледи, които преди ме притесняваха, тъй като имах чувството, че вижда през мен като през стъкло.

— Катрин, постъпи както намериш за добре. Не обръщай внимание на упреците, които биха се изсипали върху теб. Следвай интуицията си.

Знаех какво има предвид, защото усетих втрепеността на Барт. Според него трябва да пазя тайната си, а не да я разгласявам. Тази път няма да се поддам на влиянието му. Време е да поема делата си в свои ръце.

— Ти ще станеш богата и прочута жена — продължи мадам Мариша, с която се бяхме сблизили в последно време. — Вярно е, че едва ли си очаквала известността ти да се породии от словото, но най-важното в този живот е човек да бъде упорит, енергичен и решителен.

Усмихнах се неловко. Страх ме беше да погледна към Барт. Обърнах се към Джори — звездата на вечерта. Сигурна съм, че когато излезе книгата ми, призракт на Малкълм ще бъде навеки прогонен. Крайно време е тайните на семейство Фоксуърт да излязат наяве.

Плъзнах ръка към невидимите перли на шията си — огърлицата, с която мама не се разделяше. Повторих си за пореден път, че си струва да опитам. Злото вирее сред неяснота и мрак. То не би издържало ослепителния лъч на истината.

Отместих се по-надалеч от Барт. Крис постави ръка на рамото ми, а аз обгърнах кръста му. Почувствах сигурност и уют. Погледнах смело към малкия си син. Усмихнах му се и се опитах да го докосна...

Барт се сви настрана. Отказа да се присъедини към опитите ми да обединя всички членове на семейството.

Накрая искам да кажа, че вече не плача нощем. Кошмарите, в които баба се катери по стълбите, за да ни дебне, ме напуснаха завинаги. Изпълнена съм от чувство на благодарност, задето трънливият пущинак на тавана най-сетне роди няколко истински рози.

Бих искала това да е последното ми изречение. Знам, че е невъзможно. Разбрах, че човек не бива да подлага всичко на съмнение. Предложат ли ми златна монета, ще я приема, без да оглеждам петната на гърба ѝ.

Търсете и ще намерите.

Барт седи в ъгъла. Държи тетрадка с червена, кожена подвързия. Зачел се е наум, макар и да движи безмълвно устните си. Опитва се да произнесе думите, които прадядо му никога не е написал.

Побиха ме тръпки. Та дневникът на Малкълм изгоря по време на пожара! Тетрадката в ръцете на Барт е евтина имитация с чисто бели, неизписани страници.

Какво ли значение има...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.